

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-129-22

Druk nr 2620
Warszawa, 19 września 2022 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi projekt ustawy

- o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rozwoju i Technologii.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych

Art. 1. W ustawie z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 893) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) długów objętych postępowaniami prowadzonymi na podstawie ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2022 r. poz. 1520) oraz ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2021 r. poz. 1588 i 2140 oraz z 2022 r. poz. 655) odpowiednio od dnia ogłoszenia upadłości lub od dnia otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego;”;

2) w art. 4 w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) grupa kapitałowa – grupę kapitałową w rozumieniu art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r. poz. 275).”;

3) art. 4c otrzymuje brzmienie:

„Art. 4c. 1. Przedsiębiorca składa drugiej stronie transakcji handlowej oświadczenie o posiadaniu, uzyskaniu albo utracie statusu dużego przedsiębiorcy, jeżeli odpowiednio posiada, uzyskał albo utracił ten status.

2. Oświadczenie o:

- 1) posiadaniu statusu dużego przedsiębiorcy składa się najpóźniej w momencie zawarcia pierwszej transakcji handlowej między stronami,
 - 2) uzyskaniu statusu dużego przedsiębiorcy składa się najpóźniej w momencie zawarcia pierwszej transakcji handlowej między stronami po uzyskaniu tego statusu,
 - 3) utracie statusu dużego przedsiębiorcy składa się najpóźniej w momencie zawarcia pierwszej transakcji handlowej między stronami po utracie tego statusu
- jednokrotnie, w formie, w jakiej jest zawierana ta transakcja handlowa.”;

4) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Art. 9a. 1. W transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest duży przedsiębiorca, a wierzycielem jest mikroprzedsiębiorca, mały przedsiębiorca albo średni

przedsiębiorca, zastrzeżenie umowne wyłączające lub ograniczające prawo wierzyciela do przelewu wierzytelności staje się bezskuteczne, jeżeli zapłata nie nastąpiła w terminie określonym w umowie, a jeżeli tego terminu w umowie nie określono – od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do transakcji handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny.”;

5) w art. 13a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmioty, o których mowa w art. 27b ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1800, z późn. zm.¹⁾), których indywidualne dane zostały podane do publicznej wiadomości w terminie wskazanym w art. 27b ust. 1 tej ustawy, z wyłączeniem podmiotów publicznych będących podmiotami leczniczymi oraz podmiotów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, przekazują ministrowi właściwemu do spraw gospodarki drogą elektroniczną w terminie do dnia 30 kwietnia roku bezpośrednio następującego po roku, w którym ich indywidualne dane zostały podane do publicznej wiadomości, sprawozdanie o stosowanych przez te podmioty w poprzednim roku kalendarzowym terminach zapłaty w transakcjach handlowych.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, nie uwzględnia się:

- 1) transakcji handlowych zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1130, 2140 i 2328 oraz z 2022 r. poz. 655, 1488 i 1933);
- 2) transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej;
- 3) świadczeń pieniężnych, w których przypadku upłynął termin przedawnienia.”,

c) uchyla się ust. 2,

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz. 1927, 2105, 2106, 2269 i 2427 oraz z 2022 r. poz. 583, 655, 830, 872, 1079, 1265, 1561 i 1812.

„3. Za przekazanie w terminie sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, jest odpowiedzialny kierownik podmiotu, o którym mowa w art. 27b ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych. Za kierownika podmiotu uznaje się członka zarządu lub innego organu zarządzającego, osobę pełniącą funkcję takiego organu, a jeżeli w podmiocie nie działa taki organ – osobę zarządzającą jego działalnością. W przypadku spółki komandytowo-akcyjnej oraz spółki komandytowej za kierownika uznaje się komplementariusza prowadzącego sprawę spółki, a w przypadku spółki jawnej – wspólnika prowadzącego sprawę spółki. Za kierownika podmiotu uznaje się również likwidatora, a także syndyka lub zarządcę ustanowionego w postępowaniu restrukturyzacyjnym.”,

e) w ust. 4:

- we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „art. 27b ust. 2 pkt 1 i 2” zastępuje się wyrazami „art. 27b ust. 2 pkt 2”,
- pkt 2–5 otrzymują brzmienie:
 - „2) wartość świadczeń pieniężnych otrzymanych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie określonym w umowie;
 - 3) wartość świadczeń pieniężnych spełnionych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie określonym w umowie;
 - 4) wartość świadczeń pieniężnych nieotrzymanych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie określonym w umowie, w których przypadku przekroczone ten termin o:
 - a) nie więcej niż 5 dni,
 - b) od 6 do 30 dni,
 - c) od 31 do 60 dni,
 - d) od 61 do 120 dni,
 - e) więcej niż 120 dni;
 - 5) wartość świadczeń pieniężnych niespełnionych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie określonym w umowie, w których przypadku przekroczone ten termin o:
 - a) nie więcej niż 5 dni,
 - b) od 6 do 30 dni,
 - c) od 31 do 60 dni,
 - d) od 61 do 120 dni,

- e) więcej niż 120 dni;”
- dodaje się pkt 6 i 7 w brzmieniu:
 - „6) udział procentowy poszczególnych świadczeń pieniężnych, o których mowa w pkt 4, w całkowitej wartości świadczeń pieniężnych należnych podmiotowi w poprzednim roku kalendarzowym;
 - 7) udział procentowy poszczególnych świadczeń pieniężnych, o których mowa w pkt 5, w całkowitej wartości świadczeń pieniężnych, do których spełnienia zobowiązany jest podmiot w poprzednim roku kalendarzowym.”
- f) po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4d w brzmieniu:
 - „4a. Dane, o których mowa w ust. 4 pkt 2–7, podaje się z uwzględnieniem art. 13 ust. 2.
 - 4b. Wartości świadczeń pieniężnych, o których mowa w ust. 4 pkt 2–7, podaje się w walucie polskiej.
 - 4c. Wyrażone w walucie obcej wartości świadczeń pieniężnych, o których mowa w ust. 4 pkt 2–7, przelicza się na walutę polską według zasad rachunkowości przyjętych przez podmiot, o którym mowa w art. 27b ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych.
 - 4d. Wartości świadczeń pieniężnych, o których mowa w ust. 4 pkt 2–5, oraz udziały procentowe, o których mowa w ust. 4 pkt 6 i 7, podaje się z dokładnością odpowiednio do 1 grosza i setnych części procentu.”
- g) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
 - „5. Minister właściwy do spraw gospodarki podaje do publicznej wiadomości, w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra, zbiorcze zestawienie sprawozdań, o których mowa w ust. 1, corocznie w terminie do dnia 31 sierpnia.”;
- 6) po art. 13a dodaje się art. 13aa i art. 13ab w brzmieniu:
 - „Art. 13aa. 1. Podmiot, który złożył sprawozdanie, o którym mowa w art. 13a ust. 1, składa korektę tego sprawozdania, jeżeli co najmniej w jednej pozycji przekazanego sprawozdania dane uległy zmianie o co najmniej 10% wartości, z wyłączeniem przypadku, o którym mowa w art. 13ab. Przepisy art. 13a stosuje się odpowiednio.
 - 2. Korektę sprawozdania, o którym mowa w art. 13a ust. 1, składa się wraz z uzasadnieniem przyczyn korekty.

Art. 13ab. Jeżeli wartości świadczeń pieniężnych zawarte w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 13a ust. 1, uległy zmianie w latach następujących po roku, za który złożono sprawozdanie, zmiany te uwzględnia się w sprawozdaniu za rok, w którym świadczenie pieniężne w zakresie zmienionej wartości jest wymagalne.”;

7) w art. 13b:

- a) w ust. 2 po wyrazach „suma wartości” dodaje się wyraz „wymagalnych”;
- b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. W przypadku gdy świadczenie pieniężne zostało wyrażone w walucie obcej, jego równowartość jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski:

- 1) ostatniego dnia roboczego okresu objętego postępowaniem, o którym mowa w art. 13c ust. 1 – w stosunku do świadczeń pieniężnych niespełnionych w okresie objętym tym postępowaniem;
- 2) ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień spełnienia świadczenia pieniężnego – w stosunku do świadczeń pieniężnych spełnionych po terminie w okresie objętym postępowaniem, o którym mowa w art. 13c ust. 1.

4. Przy ustalaniu wystąpienia nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „Prezesem Urzędu”, pomija:

- 1) niespełnione oraz spełnione po terminie świadczenia pieniężne, których termin spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 13c ust. 1;
- 2) transakcje handlowe, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej;
- 3) transakcje handlowe zawierane w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.”;

8) w art. 13c:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Postępowanie w sprawie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, zwane dalej „postępowaniem”, prowadzi Prezes Urzędu wobec podmiotów, o których mowa w art. 2, niebędących podmiotami publicznymi.”;

b) w ust. 5 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje Prezesowi Urzędu sprawozdania, o których mowa w art. 13a ust. 1, oraz informację o podmiotach, które nie złożyły w terminie tych sprawozdań, ze wskazaniem ich firmy (nazwy) i numeru identyfikacji podatkowej.”,

c) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Analizy, o której mowa w ust. 3, nie włącza się do akt postępowania.”;

9) po art. 13c dodaje się art. 13ca w brzmieniu:

„Art. 13ca. 1. Prezes Urzędu, bez wszczynania postępowania, może wystąpić do podmiotów, o których mowa w art. 2, niebędących podmiotami publicznymi, w sprawach z zakresu przeciwdziałania nadmiernemu opóźnianiu się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych.

2. Podmiot, do którego Prezes Urzędu skierował wystąpienie, może w terminie określonym przez Prezesa Urzędu przekazać stanowisko w sprawie, której dotyczy to wystąpienie.

3. Termin, o którym mowa w ust. 2, nie może być krótszy niż 14 dni, licząc od dnia otrzymania przez podmiot wystąpienia Prezesa Urzędu.”;

10) w art. 13h skreśla się wyrazy „art. 74,”;

11) w art. 13u wyraz „postanowienia” zastępuje się wyrazem „decyzji”;

12) w art. 13v:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku stwierdzenia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez stronę postępowania, Prezes Urzędu może nałożyć na nią, w drodze decyzji, administracyjną karę pieniężną.

2. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie może być większa niż obliczona według następującego wzoru:

$$WK = (WŚ1 \times 1\%) + (WŚ2 \times 2\%) + (WŚ3 \times 4\%) + (WŚ4 \times 12\%) + (WŚ5 \times 24\%)$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

WK – maksymalną wysokość administracyjnej kary pieniężnej,

WŚ1 – sumę wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie lub ich równowartości – w przypadku gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po

terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, nie przekracza 30 dni,

WŚ2 – sumę wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie lub ich równowartości – w przypadku gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, wynosi od 31 do 60 dni,

WŚ3 – sumę wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie lub ich równowartości – w przypadku gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, wynosi od 61 do 120 dni,

WŚ4 – sumę wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie lub ich równowartości – w przypadku gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, wynosi od 121 do 365 dni,

WŚ5 – sumę wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie lub ich równowartości – w przypadku gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego

postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, przekracza 365 dni.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Przy obliczaniu maksymalnej wysokości administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, pomija się świadczenia pieniężne:

- 1) których termin spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania;
- 2) wynikające z transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej;
- 3) wynikające z transakcji handlowych zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

2b. Przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, Prezes Urzędu bierze pod uwagę:

- 1) wagę naruszenia;
- 2) okoliczności naruszenia wykazane przez stronę postępowania;
- 3) działania podjęte przez stronę postępowania z własnej inicjatywy w celu zaprzestania naruszenia;
- 4) współpracę strony postępowania z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania;
- 5) spełnienie przez stronę postępowania wszystkich niespełnionych w terminie świadczeń pieniężnych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych, nie później niż w terminie 60 dni od dnia doręczenia stronie postanowienia o wszczęciu postępowania.”,

c) ust. 3–5 otrzymują brzmienie:

„3. Prezes Urzędu obniża wysokość administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, o 20% – w przypadku gdy strona postępowania w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji uiszcza w całości administracyjną karę pieniężną oraz zrzeknie się wobec Prezesa Urzędu prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie

sprawy, przy czym art. 127a § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, Prezes Urzędu wydaje decyzję o zwrocie nadpłaconej administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1.

5. W przypadku gdy w okresie 2 lat od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 1, stała się ostateczna, Prezes Urzędu ponownie stwierdzi nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez ten sam podmiot, wysokość administracyjnej kary pieniężnej, jaka może zostać nałożona na ten podmiot w związku z ponownym stwierdzeniem nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, obliczona zgodnie z ust. 2 i 2a, zostaje podwyższona o 50%. Przepisu ust. 3 nie stosuje się.”,

d) uchyla się ust. 6,

e) uchyla się ust. 8,

f) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Od decyzji Prezesa Urzędu, o których mowa w ustawie, przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Przepis art. 13r stosuje się odpowiednio.”,

g) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. W sprawie zakończonej prawomocną decyzją o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, na wniosek strony postępowania wznawia się postępowanie, jeżeli na skutek prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego albo ugody zawartej przed tym sądem lub zatwierdzonej przez ten sąd, wyroku sądu arbitrażowego (polubownego) lub ugody przed nim zawartej po uznaniu albo stwierdzeniu wykonalności tego wyroku lub tej ugody przez sąd powszechny wartość niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego okazała się niższa niż przyjęta zgodnie z ust. 2 i 2a do obliczenia maksymalnej wysokości administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1. W takim przypadku Prezes Urzędu obniża wysokość nałożonej kary proporcjonalnie o udział obniżonej wartości świadczenia pieniężnego w maksymalnej wysokości kary oraz wydaje decyzję w przedmiocie zwrotu nadpłaconej kary.”;

13) po art. 13v dodaje się art. 13va w brzmieniu:

„Art. 13va. Wykaz świadczeń pieniężnych poddanych analizie w toku postępowania wraz z danymi pozwalającymi na identyfikację danego świadczenia jest określony w załączniku do decyzji w sprawach, o których mowa w art. 13u i art. 13v ust. 1, 7 i 11.

Załącznik może zawierać wykaz poddanych analizie przez Prezesa Urzędu długów i umów, do których nie stosuje się przepisów ustawy.”;

14) po art. 13x dodaje się art. 13xa w brzmieniu:

„Art. 13xa. Prezes Urzędu może na wniosek podmiotu, na który została nałożona administracyjna kara pieniężna, odroczyć uiszczenie nałożonej kary albo rozłożyć ją na raty ze względu na ważny interes wnioskodawcy. Przepisy art. 113 ust. 1a–7 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów stosuje się odpowiednio.”;

15) w art. 13z ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto, będąc odpowiedzialnym za przekazanie sprawozdania, o którym mowa w art. 13a ust. 1, dopuszcza do jego nieprzekazania w terminie, o którym mowa w tym przepisie,

podlega karze grzywny.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, 1692, 1725, 1747 i 1768) w art. 58 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Agencja wykonawcza może nie dochodzić należności z tytułu rekompensaty, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, jeżeli jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu w rozumieniu tej ustawy albo większa od tego świadczenia.”.

Art. 3. 1. Do transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. W przypadku transakcji handlowych zawieranych w wyniku przeprowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia publicznego na podstawie przepisów ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1710, 1812 i 1933), wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

3. Podmiot, który przekazał sprawozdanie, o którym mowa w art. 13a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, za rok 2020 lub rok 2021 może złożyć korektę tego sprawozdania obejmującą dane, o których mowa w art. 13a ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

4. Do przekazywania sprawozdań, o których mowa w art. 13a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, za rok 2022 i ich korekt stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

5. Do postępowań w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

6. Do postanowień i decyzji w sprawach, o których mowa w art. 13u i art. 13v ust. 1, 6–8 i 11 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, wydawanych w ramach postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 13va ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

7. W przypadku decyzji, o których mowa w art. 13v ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, wydawanych w ramach postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy załącznik, o którym mowa w art. 13va ustawy zmienianej w art. 1, zawiera również wykaz jednostkowych kar, o których mowa w art. 13v ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 4. Do transakcji handlowych w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 1, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, art. 58 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 2 stosuje się w przypadku, gdy należność z tytułu rekompensaty, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 1, stała się wymagalna nie wcześniej niż w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 4, który wchodzi w życie po upływie 2 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 5, 6 i 15 oraz art. 3 ust. 3 i 4, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2023 r.

UZASADNIENIE

I. Potrzeba i cel regulacji

Ostatnia nowelizacja ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 893), zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych”, wprowadzona ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych (Dz. U. poz. 1649), weszła w życie 1 stycznia 2020 r. Do istotnych zmian wprowadzonych w ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych należą m.in.:

- skrócenie maksymalnych terminów zapłaty,
- podwyższenie odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych,
- obowiązek składania przez największych podatników CIT (ponad 3000 podmiotów) rocznych sprawozdań o stosowanych terminach zapłaty w transakcjach handlowych – pierwsze sprawozdanie należało złożyć w 2021 r.,
- wprowadzenie kar administracyjnych nakładanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej „Prezesem UOKiK”, za nadmierne opóźnienie się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych,
- ustalenie progów rekompensaty jako zryczałtowanej kwoty za koszty odzyskiwania należności, zależnych od kwoty należności głównej.

OSR do ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych przewidywała, że ocena efektów wdrożenia przepisów będzie wykonywana corocznie przez trzy lata od wejścia w życie tej ustawy. Zaproponowane w projekcie zmiany są efektem pierwszej takiej ewaluacji. Kluczem przy jej przeprowadzaniu była analiza postulatów i głosów docierających do projektodawców z rynku oraz od środowisk biznesowych. Niezwykle istotne znaczenie miało także stanowisko samego Prezesa UOKiK, który prowadzi postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Wskazał on bowiem, że w toku stosowania ww. ustawy ujawniły się kwestie wymagające dodatkowego uregulowania lub doprecyzowania w celu wyeliminowania wątpliwości.

W konsekwencji proponowana nowelizacja przewiduje rozwiązania w dwóch zasadniczych obszarach:

- doprecyzowanie przepisów i uproszczenie tzw. obowiązku sprawozdawczego,

- zwiększenie efektywności w prowadzonych przez Prezesa UOKiK postępowaniach w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

II. Szczegółowy opis proponowanych zmian

1. Zmiany dotyczące sprawozdań o stosowanych terminach zapłaty

1) Wyłączenia podmiotowe i przedmiotowe

1.1) Wyłączenia podmiotowe

a) spółki tworzące podatkowe grupy kapitałowe

W projekcie ustawy zaproponowano wyłączenie z obowiązku sprawozdawczego spółek tworzących podatkowe grupy kapitałowe. Na podstawie dotychczasowych danych i doświadczeń uznano bowiem, że pojedyncze spółki wchodzące w skład podatkowych grup kapitałowych często nie są największymi podatnikami. Konsekwencją wyłączenia tych podmiotów z obowiązku sprawozdawczego jest uchylene w art. 13a ust. 2 i zmiana w art. 13a ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych.

b) publiczne podmioty lecznicze i podmioty, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej

Ponadto wyłączono z obowiązku sprawozdawczego publiczne podmioty lecznicze oraz podmioty lecznicze w formie spółek kapitałowych utworzone i prowadzone przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego. Zwolnienie to jest zgodne z duchem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz. Urz. UE L 48 z 23.02.2011, str. 1, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą”, która została wdrożona ustawą o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Obowiązek sprawozdawczy nie wynika jednoznacznie z dyrektywy, stanowi on natomiast dodatkowe narzędzie zwalczania opóźnień w płatnościach zastosowane w prawie krajowym. Co więcej przepisy dyrektywy i wdrażającej ją ustawy tworzą kompatybilny i spójny system. W dyrektywie dostrzeżono właśnie szczególny charakter podmiotów leczniczych. Dopuszcza ona dla nich dłuższe terminy zapłaty oraz podkreśla swoisty osobny status i znaczenie świadczeń zdrowotnych i potrzebę zapewnienia równowagi między potrzebami indywidualnego pacjenta a dostępnymi zasobami finansowymi. W szczególności warto przywołać motyw 25 dyrektywy podkreślający dyspozycję państw członkowskich Unii Europejskiej (UE) w określeniu priorytetów w dziedzinie opieki zdrowotnej. Motyw ten wprost uzasadnia kompetencję państw

członkowskich UE do wprowadzenia bardziej elastycznych regulacji dla podmiotów leczniczych niż wobec pozostałych podmiotów publicznych. Wynika to ze specyfiki usług świadczonych przez sektor ochrony zdrowia, których ostatecznym odbiorcą są pacjenci. Kluczowy jest też system finansowania tego sektora, który charakteryzuje się brakiem równowagi między ponoszonymi kosztami a osiąganymi przychodami. W tym kontekście zwolnienie z obowiązku sprawozdawczego publicznych podmiotów leczniczych oraz podmiotów leczniczych w formie spółek kapitałowych utworzonych i prowadzonych przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego znajduje uzasadnienie w roli, jaką odgrywają te podmioty w systemie ochrony zdrowia, a także w wyjątkowości świadczonych przez nie usług oraz w sposobie ich finansowania. Zredukowanie w proponowanym zakresie obowiązków tych podmiotów będzie ponadto przejawem zrozumienia ich sytuacji w dobie pandemii COVID-19.

1.2) wyłączenia przedmiotowe

a) świadczenia w ramach działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej

Projekt przewiduje, aby obowiązkowi sprawozdawczemu nie podlegały wartości świadczeń pieniężnych wynikających z transakcji handlowych zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Uzyskane przez projektodawców dane i informacje wskazują bowiem, że w praktyce w obszarze tym nie występują zatory.

b) świadczenia przedawnione

W projekcie wyłączono również z obowiązku sprawozdawczego wartości świadczeń przedawnionych. Zgodnie z projektowanym art. 13a ust. 4 pkt 4 i 5 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, w sprawozdaniu należy wykazać wartość świadczeń pieniężnych nieotrzymanych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie określonym w umowie oraz wartość świadczeń pieniężnych niespełnionych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie określonym w umowie. W świetle tego przepisu należy raportować zarówno świadczenia, które nie zostały otrzymane lub spełnione w danym roku, a które stały się wymagalne w tym roku, jak i te, które stały się wymagalne w latach poprzednich, a w dalszym ciągu pozostawały niespełnione lub nieotrzymane. W związku z tym, że dłużnik jest chroniony instytucją przedawnienia, nie ma uzasadnienia, żeby w sprawozdaniu wykazywać również wartości przedawnionych świadczeń pieniężnych z lat poprzednich. Przepis art. 118 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2022 r. poz. 1360) przewiduje, że termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem

działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Wobec powyższego w projekcie zaproponowano, aby w sprawozdaniu nie uwzględniać świadczeń, w przypadku których upłynął termin przedawnienia.

c) świadczenia w ramach grup kapitałowych

W projekcie zaproponowano także wyłączenie z obowiązku sprawozdawczego świadczeń wynikających z transakcji handlowych między podmiotami, o których mowa w art. 2 nowelizowanej ustawy, należącymi do tej samej grupy kapitałowej, w tym grupy mającej charakter transgraniczny (np. do jednej grupy kapitałowej należą przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162, z późn. zm.) oraz przedsiębiorcy z UE). Na gruncie ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r. poz. 275) pojęcie grupy kapitałowej jest szerokie i obejmuje wszystkich przedsiębiorców, bez względu na to, w którym kraju mają siedzibę, czyli także przedsiębiorców z UE/EOG lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz przedsiębiorców zagranicznych działających przez swoje oddziały lub przedstawicielstwa. Uznano, że opóźnienia w spełnianiu świadczeń pieniężnych, generowane między podmiotami działającymi w ramach jednej grupy kapitałowej, nie mają wpływu na zewnętrzny rynek ani na działające na nim podmioty. W konsekwencji nie przyczyniają się one do powstawania zatorów płatniczych. Świadczenia między takimi podmiotami nie powinny być zatem również wliczane do wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie w ramach postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Aby zapobiec ewentualnym wątpliwościom interpretacyjnym, w projekcie dodano odesłanie do kompleksowej i wyczerpującej definicji grupy kapitałowej zawartej w art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

2) doprecyzowanie obowiązku sprawozdawczego podmiotów, o których mowa w art. 27b ust. 2 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych

Zgodnie z projektowanym brzmieniem ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych obowiązek sprawozdawczy ciąży wyłącznie na kierownikach podmiotów, o których mowa w art. 27b ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1800, z późn. zm.). Przepis ten wymienia podatników innych niż podatkowe grupy kapitałowe, u których wartość przychodu uzyskana w roku podatkowym, o którym mowa w art. 27b ust. 1, przekroczyła równowartość 50 mln euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski

w ostatnim dniu roboczym roku kalendarzowego poprzedzającego rok podania indywidualnych danych podatników do publicznej wiadomości. Jednocześnie art. 27b ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych odnosi się do zeznania złożonego za rok podatkowy, który zakończył się w roku kalendarzowym poprzedzającym rok podania indywidualnych danych podatników do publicznej wiadomości. Zgodnie z powyższym obowiązek raportowania o stosowanych terminach zapłaty przez ww. podmioty, którego termin przypadał w 2021 r., dotyczy tych podatników, którzy uzyskali przychód przekraczający 50 mln euro w roku podatkowym zakończonym w 2019 r. i których indywidualne dane zostały podane do publicznej wiadomości w 2020 r. zgodnie z art. 27b ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych. W związku z tym, że Ministerstwo Finansów (MF) wprowadza korekty do zestawień indywidualnych danych podatników, w celu wyeliminowania ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych, w projekcie zaproponowano odesłanie do zestawienia podatników według stanu na dzień 1 września odpowiedniego roku publikowanego w terminie do 30 września. W związku z doprecyzowaniem przepisu w tym zakresie jasne będzie, że obowiązek złożenia sprawozdania za dany rok (w terminie do 30 kwietnia roku następnego) mają te podmioty, których indywidualne dane podatkowe znalazły się w zestawieniu opublikowanym przez MF do 30 września tego roku. W przypadku gdy dane określonego podmiotu pojawią się w aktualizacji tego zestawienia, natomiast nie widniały w zestawieniu opublikowanym wg stanu na dzień 30 września, podmiot taki nie ma obowiązku składania sprawozdania.

Przepisy regulujące korektę sprawozdania dotyczą podmiotów, które wcześniej złożyły sprawozdanie. Jeżeli podmiot znalazł się w zestawieniu opublikowanym przez MF w terminie do 30 września w danym roku i złożył sprawozdanie o stosowanych terminach zapłaty za ten rok, to podmiot ten – o ile zachodzą ku temu przesłanki – ma obowiązek złożenia korekty sprawozdania. Obowiązek ten powstanie niezależnie od tego, czy podmiot znajdzie się w kolejnym zestawieniu opublikowanym przez MF w roku, w którym będzie korygowane sprawozdanie.

3) termin składania sprawozdań i termin publikacji zbiorczego zestawienia

W projekcie, zgodnie ze zgłaszanymi przez rynek postulatami, wydłużono termin, w którym należy przekazać sprawozdanie – z 31 stycznia do 30 kwietnia każdego roku. Wskazywano bowiem, że 1 miesiąc to zbyt krótki okres na przygotowanie kompleksowego zestawienia danych dotyczących płatności. Propozycja w tym zakresie wydaje się przewidywać

wystarczająco dużo czasu na rzetelne wykonanie tej czynności. Ponadto w projekcie określono, że minister właściwy do spraw gospodarki będzie publikował zbiorcze zestawienie sprawozdań w terminie do dnia 31 sierpnia każdego roku.

4) zakres wartości świadczeń, które podlegają sprawozdawaniu

Przedkładana nowelizacja przewiduje, że w sprawozdaniu będzie należało wykazywać wartość świadczeń pieniężnych otrzymanych lub spełnionych w terminie określonym w umowie (a gdy termin umowy będzie niezgodny z ustawowym – w odniesieniu do maksymalnego terminu ustawowego), zamiast wykazywania świadczeń spełnionych i otrzymanych w terminach liczonych od dnia wystawienia faktury. Dzięki takiej zmianie sprawozdanie będzie lepiej odzwierciedlać praktyki płatnicze danego podmiotu i uwzględniać fakt, że w przypadku różnego rodzaju transakcji ustawa dopuszcza różne maksymalne terminy zapłaty. Regulacja zawarta w art. 13a ust. 4 pkt 2 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych będzie tym samym komplementarna z art. 13a ust. 4 pkt 4 i 5 tej ustawy. Ponadto takie podejście jest uzasadnione również w przypadku wykazywania wartości świadczeń spełnionych lub otrzymanych w ratach, w przypadku gdy wystawiana jest jedna faktura.

Jednocześnie w przypadku świadczeń spełnionych i otrzymanych w terminie umownym będzie wymagane podanie jedynie wartości tych świadczeń bez rozróżnienia na przedziały czasowe. W przypadku świadczeń pieniężnych spełnionych i otrzymanych w terminie istotny jest bowiem sam fakt ich terminowej realizacji.

W projekcie zaproponowano również, aby wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych i niespełnionych w terminie określonym w umowie wykazywać w ramach przedziałów czasowych, tj. z podaniem czasu opóźnienia liczonego od przekroczenia tego terminu. Pozwoli to na lepszą ocenę praktyk płatniczych danego podmiotu. Obecnie świadczenia nieotrzymane i niespełnione sprawozdawane są łącznie bez wskazywania długości czasu opóźnienia. W konsekwencji podmioty, które dopuszczają się nieznacznych opóźnień, muszą deklarować dane świadczenie jako niespełnione w terminie umownym tak samo jak podmioty, które znacznie opóźniają się z zapłatą wobec swoich kontrahentów. W tym kontekście czas opóźnienia w realizacji świadczeń pieniężnych jest dla uczestników obrotu istotnym kryterium przy ocenie praktyk płatniczych danego podmiotu. W przepisie zaproponowano wyodrębnienie pięciu przedziałów opóźnień (do 5 dni, od 6 do 30 dni, od 31 do 60 dni, od 61 do 120 dni, ponad 120 dni). Dodatkowo, z perspektywy składanych sprawozdań, wyodrębnienie kategorii

najkrótszych opóźnień jest ważne dla celów analitycznych i statystycznych i nie musi znajdować odzwierciedlenia przy przedziałach stosowanych we wzorze na maksymalną administracyjną karę pieniężną za nadmierne opóźnianie się, bowiem o zastosowaniu kary, jak i jej wysokości każdorazowo będą decydowały konkretne okoliczności sprawy, w tym np. niewielka długość opóźnienia.

Ponadto można zauważyć, że jeżeli umowa nie określa terminu zapłaty, to zastosowanie znajduje art. 455 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

5) kurs walutowy, po którym należy przeliczać wartości świadczeń pieniężnych

Część przedsiębiorców jest zobligowana do prowadzenie ksiąg rachunkowych wg Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF), a nie wg ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2021 r. poz. 217, z późn. zm.). Regulacje ujęte w MSSF dopuszczają stosowanie innych niż określone w tej ustawie zasad przeliczeń transakcji wyrażonych w walutach obcych na PLN.

Wobec tego w projekcie proponuje się, aby na potrzeby sprawozdania z terminów zapłaty wyrażone w walucie obcej wartości świadczeń pieniężnych były przeliczane na walutę polską według zasad rachunkowości przyjętych przez dany podmiot.

Przyjęcie proponowanych przepisów uprości sposób sporządzania sprawozdań i zapewni pełną spójność raportowanych danych z księgami rachunkowymi podmiotów zobligowanych do składania sprawozdania.

6) korekta sprawozdania

Zaproponowana zmiana reguluje zasady składania korekty sprawozdania i tym samym wychodzi naprzeciw oczekiwaniom podmiotów, na których ciąży obowiązek sprawozdawczy. W projekcie proponuje się, aby podmiot składał korektę sprawozdania w przypadku, gdy dane zawarte w uprzednio złożonym sprawozdaniu ulegną zmianie co najmniej w jednej pozycji o co najmniej 10% wartości. Minimalne kryterium zmiany 10% wartości danych w ramach jednej pozycji sprawozdania zostało przyjęte, ponieważ pozwala ono odróżnić istotne zmiany od mniej znaczących, które nie wpływają na ogólny obraz praktyk płatniczych podmiotu. Doświadczenia z pierwszego roku obowiązywania obowiązku sprawozdawczego wskazują, że

sytuacje takie nie mają charakteru jednostkowego, co przemawia za koniecznością jednoznacznego uregulowania tej kwestii na poziomie ustawowym. Korekty będzie można dokonać przez złożenie nowego sprawozdania. Będzie również wymagane uzasadnienie przyczyn korekty. Poprawione sprawozdanie będzie można przesłać w aplikacji do składania sprawozdań dostępnej na stronie www.biznes.gov.pl.

Nie jest natomiast praktycznym rozwiązaniem korygowanie sprawozdań za dany rok wyłącznie w sytuacji, gdy zmiany wartości świadczeń pieniężnych zawartych w złożonym sprawozdaniu uległy zmianie w latach następujących po roku, za który złożono to sprawozdanie, a to ze względu na częstotliwość występowania takich przypadków w obrocie gospodarczym. Dotyczy to w głównej mierze nadpłaty/niedopłaty na podstawie faktury korygującej, wystawionej w roku kolejnym. Dlatego projektowane przepisy wprost wskazują, że w ramach przyjętego kryterium zmiany co najmniej 10% wartości danych w co najmniej jednej pozycji sprawozdania nie uwzględnia się takich przypadków.

Jednocześnie, w związku z pojawiającymi się wątpliwościami, jest wskazane dalsze uszczegółowienie przepisów w zakresie raportowania świadczeń pieniężnych z transakcji handlowych w przedmiotowym przypadku, tj. gdy zmiany wartości świadczeń pieniężnych zawartych w złożonym sprawozdaniu nastąpiły w latach następujących po roku, za który złożono to sprawozdanie. W projekcie doprecyzowano, że zmiany te należy uwzględnić w sprawozdaniu za rok, w którym świadczenie pieniężne w zakresie zmienionej wartości jest wymagalne. W ujęciu praktycznym oznacza to, że zmiany wartości świadczeń pieniężnych wynikających z faktur korygujących – wystawionych w latach następujących po roku, za który złożono sprawozdanie – należy wykazywać w sprawozdaniu składanym za rok, w którym świadczenie wynikające z takiej faktury jest wymagalne i faktycznie nastąpił lub powinien nastąpić zwrot bądź dopłata wynikająca z korekty.

7) doprecyzowanie statusu obowiązującego do złożenia sprawozdania

W trakcie stosowania przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych pojawił się szereg wątpliwości co do statusu i roli osób, na których ciąży obowiązek sprawozdawczy. Zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 13a ust. 1 i 2 tej ustawy ten ostatni obejmuje bowiem kierowników wskazanych podmiotów. W praktyce natomiast pojawiły się wątpliwości, czy osoby takie – w ramach realizacji wspomnianego obowiązku – występują w swoim własnym (indywidualnym) imieniu czy też raczej w imieniu podmiotu.

Nowelizacja jednoznacznie rozstrzyga tę kwestię. Przewiduje ona, że obowiązek sprawozdawczy ciąży bezpośrednio na podmiocie, natomiast odpowiedzialność za przekazanie sprawozdania przez podmiot spoczywa na odpowiednio zdefiniowanym kierowniku. Kierownik, aby wywiązać się z tego obowiązku, może:

- osobiście przekazać (podpisać) sprawozdanie – samodzielnie lub łącznie z innymi osobami uprawnionymi do reprezentacji podmiotu, w zależności od zakresu swojego umocowania albo
- może ustanowić pełnomocnika (prokurenta) i dopilnować, aby pełnomocnik wywiązał się z zadania przekazania sprawozdania.

Tym samym sprawozdanie powinno zostać przekazane (podpisane) zgodnie z zasadami reprezentacji podmiotu wynikającymi z przepisów odrębnych. Klaryfikacja taka przesądza dodatkowo o właściwym sposobie formułowania ewentualnych pełnomocnictw w tym zakresie. W celu złożenia sprawozdania można się posługiwać pełnomocnictwem ogólnym, rodzajowym bądź szczególnym obejmującym umocowanie do złożenia sprawozdania w imieniu podmiotu.

Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia jest ponadto konieczność odpowiedniej modyfikacji przepisu karnego, zawartego w art. 13z ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Przekazanie sprawozdania przez osobę uprawnioną do reprezentacji podmiotu, w tym również przez odpowiednio umocowanego pełnomocnika (prokurenta), zwolni kierownika z obowiązku przekazania sprawozdania.

8) doprecyzowanie pojęcia kierownika podmiotu

W projekcie doprecyzowano pojęcie kierownika podmiotu, na którym ciąży obowiązek sprawozdawczy – czyli podmiotu, o którym mowa w art. 27b ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych. Celem tej zmiany jest objęcie zakresem projektowanej regulacji wszystkich podmiotów zobligowanych do złożenia sprawozdania.

Zgodnie ze zmienioną definicją za kierownika podmiotu uznaje się członka zarządu lub innego organu zarządzającego, osobę pełniącą funkcję takiego organu, a jeżeli w podmiocie nie działa taki organ – osobę zarządzającą jego działalnością.

Jednocześnie, na wzór regulacji odnoszącej się do spółek komandytowo-akcyjnych, zaproponowano, aby w przypadku spółek komandytowych odpowiedzialny za przekazanie sprawozdania przez spółkę był komplementariusz prowadzący sprawy spółki.

2. Zmiany dotyczące postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych

1) Wyłączenie opóźnień w spełnianiu świadczeń pieniężnych w ramach grup kapitałowych oraz transakcji w ramach działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej w postępowaniu przed Prezesem UOKiK

Jak wspomniano już wcześniej, w ocenie projektodawców, opóźnienia w spełnianiu świadczeń pieniężnych generowane między podmiotami działającymi w ramach jednej grupy kapitałowej nie mają wpływu na zewnętrzny rynek ani działające na nim podmioty. W konsekwencji nie przyczyniają się do powstawania zatorów płatniczych. Dlatego też kwestia rozliczeń podmiotów w jednej grupie kapitałowej powinna zostać pozostawiona wyłącznie podmiotom z tej grupy, a tym samym wyłączona zarówno spod zakresu obowiązku sprawozdawczego, jak i z grona okoliczności wpływających na nałożenie kary oraz jej wysokość w ramach postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK.

W projekcie proponuje się, aby Prezes UOKiK, ustalając wystąpienie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, pomijał transakcje handlowe, których wyłącznymi stronami są podmioty, o których mowa w art. 2 nowelizowanej ustawy, należące do tej samej grupy kapitałowej (w tym grupy mającej charakter transgraniczny), oraz analogicznie przy obliczaniu maksymalnej wysokości administracyjnej kary pieniężnej pomijał świadczenia pieniężne wynikające z transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są te podmioty. Powyższe rozwiązania sprawią, że w toku postępowania Prezes UOKiK nie będzie oceniał terminowości zapłaty należności w transakcjach handlowych grupy kapitałowej, do której należy strona postępowania.

Z powodów wskazanych wcześniej proponuje się także pomijanie przez Prezesa UOKiK transakcji dokonywanych w ramach działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

2) Doprecyzowanie definicji nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych

Zgodnie z obowiązującą definicją określoną w art. 13b ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, nadmierne opóźnianie się ze

spełnianiem świadczeń pieniężnych przez podmiot, o którym mowa w art. 2, niebędący podmiotem publicznym, ma miejsce w przypadku, gdy w okresie 3 kolejnych miesięcy suma wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez ten podmiot wynosi co najmniej 2 000 000 złotych. Proponuje się doprecyzowanie ww. definicji przez określenie, że sumowaniu podlegają jedynie wymagalne w okresie objętym postępowaniem świadczenia pieniężne (w których minął termin ich zapłaty i które w okresie objętym postępowaniem zostały spełnione z opóźnieniem lub w okresie objętym postępowaniem nie zostały spełnione mimo upływu terminu zapłaty), a nie wszystkie świadczenia pieniężne niespełnione (np. w których wysokość świadczenia pieniężnego jest określona, jest ono jeszcze niespełnione, ale jednocześnie nie minął jeszcze termin zapłaty), co błędnie mogłoby sugerować obecne brzmienie definicji. Należy podkreślić, że zmiana ta ma charakter czysto techniczny i precyzujący ewentualne wątpliwości interpretacyjne, które były zgłaszane przez przedsiębiorców.

3) Wprowadzenie zasad przewalutowania świadczeń pieniężnych wyrażonych w walucie obcej

Jak już wskazano wcześniej, regulacje ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych nie zawierają przepisu określającego zasady przewalutowania wartości świadczeń pieniężnych wyrażonych w walutach obcych, co ma istotne znaczenie w postępowaniach przed Prezesem UOKiK. Z uwagi na zakres podmiotowy (duzi przedsiębiorcy posiadający kapitał zagraniczny lub obecni na rynkach zagranicznych/współpracujący z wieloma dostawcami prowadzącymi działalność gospodarczą poza granicami Polski) kwestia ta ma istotne znaczenie i wymaga pilnej regulacji prawnej. Wychodząc naprzeciw sygnałom napływającym od samych przedsiębiorców mogących stać się stroną postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w transakcjach handlowych, proponuje się wprowadzenie zasad przewalutowania świadczeń wyrażonych w walucie obcej, uzależnionych od okoliczności związanych ze spełnieniem lub niespełnieniem opóźnionego świadczenia pieniężnego, podobnych do tych przyjętych w ustawie o rachunkowości. W przypadku niepełnienia świadczenia pieniężnego wyrażonego w walucie obcej w okresie objętym postępowaniem jego równowartość będzie ustalana przy zastosowaniu średniego kursu waluty obcej ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego okresu objętego postępowaniem. Uregulowanie tej kwestii w proponowany sposób pozwala na powiązanie daty ustalenia średniego kursu waluty obcej ze z góry określoną datą związaną z badanym przez Prezesa UOKiK okresem objętym postępowaniem. Z kolei w

przypadku spełnienia świadczenia pieniężnego wyrażonego w walucie obcej po terminie w okresie objętym postępowaniem jego równowartość będzie ustalana przy zastosowaniu średniego kursu waluty obcej ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień spełnienia świadczenia pieniężnego. Analogiczne rozwiązania zostały uregulowane w art. 30 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, a tego rodzaju przelicznik kursowy jest wykorzystywany przy prowadzeniu ksiąg rachunkowych. Tym samym przyjęcie takiego sposobu przewalutowania świadczeń pieniężnych wyrażonych w walucie obecnej będzie najmniej uciążliwe dla stron postępowania pod względem przygotowania i przedstawienia na żądanie Prezesa UOKiK niezbędnego materiału dowodowego.

Należy wskazać, że powyższa reguła różni się od tej proponowanej na potrzeby obowiązku sprawozdawczego, co wynika przede wszystkim ze specyfiki postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK.

4) Wyłączenia przedmiotowe przy ustalaniu wystąpienia nadmiernego opóźnienia się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych

Dodanie w art. 13b ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych ma na celu uregulowanie w jednym miejscu wyłączeń przedmiotowych, które Prezes UOKiK pomija, ustalając wystąpienie nadmiernego opóźnienia się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych. Określone w projektowanym art. 13b ust. 4 pkt 1 wyłączenia przedmiotowe – „*niespełnione oraz spełnione po terminie świadczenia pieniężne, w przypadku których termin ich spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania*” – są już uregulowane w obecnie obowiązującym art. 13v ust. 1 zdanie drugie. Nie stanowią więc nowej kategorii wyłączeń. Konieczność dodania w projektowanych art. 13b ust. 4 pkt 2 i 3 wyłączeń przedmiotowych dotyczących transakcji handlowych w ramach grupy kapitałowej, do której należą podmioty wymienione w art. 2 nowelizowanej ustawy, oraz zawieranych w ramach działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej została uzasadniona we wcześniejszych częściach odnoszących się do tych zagadnień.

Konsekwencją dodania art. 13b ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w proponowanym brzmieniu jest konieczność dokonania redakcyjnej zmiany w art. 13c ust. 1 tej ustawy przez zastosowanie w jego treści skrótu „Prezes Urzędu”.

5) Doprecyzowanie charakteru prawnego analizy prawdopodobieństwa oraz zasad przekazywania Prezesowi UOKiK przez ministra właściwego do spraw gospodarki sprawozdań o stosowanych terminach zapłaty

Zgodnie z obowiązującym brzmieniem art. 13c ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, wszczęcie postępowania poprzedza przeprowadzana przez Prezesa UOKiK analiza prawdopodobieństwa nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Analiza ta obejmuje identyfikację obszarów, w których ryzyko powstawania takiego opóźniania się jest największe. W szczególności analiza ta uwzględnia szacowaną wartość świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez dany podmiot i liczbę wierzycieli, którzy takich świadczeń od tego podmiotu nie otrzymali lub otrzymali je po terminie. Wprowadzenie proponowanego przepisu jest uzasadnione wątpliwościami dotyczącymi charakteru prawnego analizy w kontekście postępowania dowodowego prowadzonego przez Prezesa UOKiK. W ocenie projektodawców, w toku postępowania przedmiotowa analiza nie może stanowić dowodu w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.) (dalej: „k.p.a.”), a zatem Prezes UOKiK, dokonując ustaleń dotyczących nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, ustala stan faktyczny sprawy na podstawie dowodów innych niż ww. analiza.

W toku prowadzonych dotąd postępowań zdarzało się natomiast, że strony występowały z żądaniem udostępnienia im treści ww. analizy. Z uwagi na zakres dokonanej analizy, tj. objęcie nią również przedsiębiorców, co do których nie wszczęto postępowania, oraz okoliczność, że zawiera ona informację dotyczącą innych niż strona podmiotów stanowiącą tajemnicę skarbową, nie jest zasadne, aby treść analizy była udostępniana stronie postępowania lub jakiegokolwiek innemu podmiotowi zainteresowanemu jej treścią. Proponuje się więc jednoznaczne określenie, że analiza nie włącza się do akt postępowania, w konsekwencji czego nie stanowi ona dowodu w postępowaniu. Na skutek wprowadzenia przedmiotowego przepisu brak będzie wątpliwości odnośnie do tego, czy analiza podlega udostępnieniu w trybie art. 73 k.p.a. Należy także podkreślić, że przedmiotowa analiza, ze względu na zawartą w niej tajemnicę przedsiębiorcy czy też tajemnicę skarbową, nie podlega udostępnieniu również w trybie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 902).

W projekcie zaproponowano także, aby minister właściwy do spraw gospodarki przekazywał Prezesowi UOKiK sprawozdania, o których mowa w art. 13a ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, oraz informację o podmiotach, które nie złożyły w terminie sprawozdań. Przekazywane dane będą wykorzystywane przez Prezesa UOKiK przy dokonywaniu analizy prawdopodobieństwa nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych oraz będą pomocne w wytypowaniu podmiotów, które mogły dopuścić się takiego naruszenia.

6) Wprowadzenie tzw. „wezwań miękkich”

W projekcie proponuje się, aby Prezes UOKiK mógł na wzór art. 49a ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów wystąpić w sprawach z zakresu przeciwdziałania nadmiernemu opóźnieniu się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych, bez uprzedniego wszczynania postępowania, do podmiotów, o których mowa w art. 2 ustawy, niebędących podmiotami publicznymi. Obecnie Prezes UOKiK posiada możliwość żądania informacji i dokumentów na podstawie art. 13f ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, ale może skorzystać z tego instrumentu dopiero po wszczęciu postępowania. W przypadku nieudzielenia informacji bądź nieprzekazania dokumentów przedsiębiorcy grozi kara określona w art. 13t tej ustawy. Tymczasem projektowany przepis ma na celu umożliwienie odniesienia się przez przedsiębiorcę w stosunku do wątpliwości Prezesa UOKiK jeszcze przed wszczęciem postępowania. Tym samym, w ramach tej ścieżki, przedsiębiorca będzie mieć prawo, a nie obowiązek, udzielenia odpowiedzi.

Tak skonstruowany instrument będzie nieobwarowany żadną sankcją, w przeciwieństwie do żądania Prezesa UOKiK kierowanego na podstawie art. 13f. Będzie on tym samym służył komunikacji między Prezesem UOKiK i przedsiębiorcami, pozwalając wyjaśnić na roboczo wiele kwestii czy wątpliwości, bez wszczynania formalnych działań. Umożliwi on jednocześnie przedsiębiorcy zaprzestanie naruszeń przepisów, bez konieczności wszczynania postępowania przez organ. Działanie Prezesa UOKiK będzie miało charakter prewencyjny i może pomóc w kształtowaniu świadomości uczestników rynku. Ponadto może wpłynąć na zmiany praktyki przedsiębiorcy bez konieczności wszczęcia postępowania, co umożliwi szybsze podejmowanie działań przez Prezesa UOKiK. Instytucja tzw. „wystąpienia miękkiego” wpisuje się w trend odformalizowania postępowania przed Prezesem UOKiK i częstszego uciekania się do nieformalnych interakcji między organem i przedsiębiorcami w celu

wyjaśnienia pojawiających się wątpliwości oraz szybkiej eliminacji z rynku potencjalnych nieprawidłowości.

7) Wyłączenie stosowania art. 74 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

Ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w obecnym brzmieniu stanowi, że w postępowaniu w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych stosuje się odpowiednio m.in. przepis art. 74 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Przepis ten nakazuje przy wydawaniu decyzji uwzględnić tylko te zarzuty, do których strona postępowania mogła się ustosunkować. Statuuje on tym samym obowiązek Prezesa UOKiK co do sformułowania i przedstawienia stronom postępowania zarzutów objętych zakresem postępowania oraz zapewnienia stronom możliwości odniesienia się do tych zarzutów przed wydaniem decyzji. W postępowaniu prowadzonym na podstawie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych obowiązek ten jest już spełniony na etapie wszczęcia postępowania, ponieważ zarzuty naruszenia przepisów ustawy są precyzyjnie sformułowane w postanowieniu o jego wszczęciu, o którym mowa w art. 13e ust. 2 i 3. Postanowienie o wszczęciu postępowania określa: zakres podmiotowy (wskazuje stronę postępowania) i przedmiotowy postępowania (określa 3-miesięczny okres objęty postępowaniem, o którym mowa w art. 13b ust. 2), rodzaj naruszenia (nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych) i jego kwalifikację prawną (art. 13b ust. 1 i 2). Strona już w momencie wszczęcia postępowania zostaje więc poinformowana o zarzucie naruszenia określonych przepisów w skonkretyzowanej postaci – obejmuje on opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych (w zapłacie należności) na rzecz swoich kontrahentów, w określonym (trzymiesięcznym) okresie objętym postępowaniem. W przypadku postępowań w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych kluczowa jest ich specyfika i fakt, że niemal cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pochodzi od strony postępowania, a niewielka część tego materiału, która nie pochodzi bezpośrednio od strony postępowania, dotyczy transakcji handlowych, w których jest ona jedną ze stron, w związku z czym posiada w tym zakresie pełną wiedzę. Cały materiał dowodowy, pozyskany bezpośrednio od strony postępowania oraz sporadycznie uzyskany od jej kontrahentów, znajduje się w aktach sprawy, z którymi strona postępowania może się zapoznać w każdym jego stadium. Specyfika postępowań w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych polega na konieczności badania terminowości spełniania świadczeń pieniężnych, do których zapłaty jest zobowiązana strona postępowania, a więc okoliczności odnoszących się do

kluczowej działalności strony postępowania w transakcjach handlowych, jako przedsiębiorcy lub innego podmiotu wymienionego w art. 2. Tym samym strona, mając wskazany w postanowieniu o wszczęciu postępowania okres objęty tym postępowaniem, od momentu jego wszczęcia jest w posiadaniu wiedzy co do tego, które świadczenia pieniężne wynikające z otrzymanych przez nią faktur VAT są objęte postępowaniem administracyjnym i podlegają ocenie Prezesa UOKiK.

Jednocześnie należy podkreślić, że wyłączenie stosowania art. 74 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w żaden sposób nie ogranicza prawa strony do czynnego brania udziału w postępowaniu, które znajduje swoje odzwierciedlenie w przepisach k.p.a. Spośród najważniejszych tego rodzaju uprawnień strony można wymienić: prawo wglądu w akta sprawy oraz otrzymywania odpisów, prawo inicjatywy dowodowej, obowiązek zawiadamiania przez organ o planowanym terminie oraz miejscu przeprowadzania dowodów, umożliwienie stronie wypowiedzenia się w kwestii materiału dowodowego przed podjęciem rozstrzygnięcia w sprawie czy też obowiązek wznowienia postępowania, gdy strona bez swojej winy nie brała udziału w postępowaniu. Przepisy k.p.a. nakładają na Prezesa UOKiK obowiązek zapewnienia stronom postępowania czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego oraz umożliwienia im wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. K.p.a. nakłada również na organ administracji publicznej, w tym Prezesa UOKiK, obowiązek należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Dodatkowo należy wskazać, że również w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje się odejście od przekazywania stronom postępowania szczegółowych uzasadnień zarzutów przed wydaniem decyzji, przewidując jednocześnie, że wystarczające jest postawienie zarzutu wyrażone na etapie wszczęcia postępowania. Zmiany te są zawarte w projekcie ustawy nowelizującej ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów (UC69, projekt oczekuje na przyjęcie przez Radę Ministrów), którym implementowana jest dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1 z dnia 11 grudnia 2018 r. mająca na celu nadanie organom ochrony konkurencji państw członkowskich uprawnień w celu skuteczniejszego egzekwowania prawa i zapewnienia należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego (Dz. Urz. UE L 11 z 14.01.2019, str. 3).

8) Rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania w drodze decyzji

Analiza przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych wskazuje, że po wszczęciu oraz przeprowadzeniu postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych Prezes UOKiK może, w zależności od ustalonych okoliczności faktycznych i prawnych, podjąć jeden z dwóch rodzajów rozstrzygnięć:

1. w przypadku stwierdzenia nadmiernego opóźniania się ze spełniania świadczeń pieniężnych – wydać rozstrzygnięcie w formie decyzji, o której mowa w art. 13v;
2. w przypadku braku stwierdzenia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych – wydać rozstrzygnięcie w drodze postanowienia o umorzeniu postępowania.

Rodzaje rozstrzygnięć, jakie organ administracji publicznej może podjąć, określa k.p.a., który w art. 104 § 2 wskazuje, że decyzje rozstrzygają sprawę co do jej istoty w całości lub w części albo w inny sposób kończą sprawę w danej instancji. Z kolei, zgodnie z art. 123 § 2 k.p.a., postanowienia dotyczą poszczególnych kwestii wynikających w toku postępowania, lecz nie rozstrzygają o istocie sprawy, chyba że przepisy k.p.a. stanowią inaczej. Rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych powinno być wydawane zatem w drodze decyzji, a nie postanowienia, jak ma to miejsce obecnie. Specyfika tego postępowania przesądza o tym, że rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania jest poprzedzone przede wszystkim zgromadzeniem materiału dowodowego i oceną wystąpienia materialnoprawnych przesłanek zastosowania ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Umorzenie postępowania jest więc faktycznie orzeczeniem rozstrzygającym sprawę co do istoty – zawiera ocenę, czy strona postępowania nadmiernie opóźniała się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. W takim przypadku rozstrzygnięcie powinno przybierać zatem postać decyzji administracyjnej. Nie można bowiem powiedzieć, że takie rozstrzygnięcie dotyczy poszczególnych kwestii wynikających w toku postępowania i nie rozstrzyga o istocie sprawy, jak ma to miejsce w przypadku postanowień. Należy również zaznaczyć, że zgodnie z art. 105 § 1 k.p.a. umorzenie postępowania z przyczyn w tym przepisie określonych następuje w drodze decyzji administracyjnej.

9) Zmiana modelu karania

Zgodnie z założeniami ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczania zatorów płatniczych, na wzór rozwiązań francuskich, wprowadzono do polskiego systemu prawnego możliwość nakładania przez Prezesa UOKiK administracyjnych kar

pieniężnych na przedsiębiorców, którzy nadmiernie opóźniają się w spełnieniu swoich świadczeń pieniężnych wobec kontrahentów. Obecnie, w przypadku stwierdzenia nadmiernego opóźnienia się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych przez stronę postępowania, Prezes UOKiK ma obowiązek nałożenia na przedsiębiorcę administracyjnej kary pieniężnej obliczanej wedle ściśle określonego i sformalizowanego wzoru określonego w art. 13v ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Wyliczenie kary w oparciu o przedmiotowy wzór jest poprzedzone koniecznością dokonania analizy milionów transakcji handlowych, a następnie wyliczenia za każde najmniejsze opóźnienia (niezależnie od wartości wierzytelności) jednostkowej kary pieniężnej, których suma składa się na karę nakładaną na stronę postępowania. Tym samym postępowania prowadzone przez Prezesa UOKiK w sprawach nadmiernego opóźniania się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych w transakcjach handlowych są czasochłonne, skomplikowane i wymagają szczególnej dokładności i precyzji z uwagi na zakres dokonywanej w ich trakcie analizy materiału dowodowego oraz obszerność tego materiału. Poziom skomplikowania prowadzonych postępowań wynika również ze znacznego stopnia zróżnicowania relacji gospodarczych i praktyk płatniczych przedsiębiorców. Wyżej wskazane okoliczności powodują, że dokonanie precyzyjnych ustaleń pozwalających na wydanie decyzji wymierzającej karę w oparciu o dotychczasowy model karania w sposób szybki i prawidłowy nie jest możliwe. Stopień skomplikowania prowadzonych postępowań odczuwa również strona postępowania, która jest obowiązana do współpracy z Prezesem UOKiK. Współpraca ta sprowadza się w znacznej mierze do przygotowania materiału dowodowego w postaci sporządzenia i przekazania Prezesowi UOKiK wykazu wszystkich transakcji handlowych z ich szczegółowym opisem dla okresu objętego postępowaniem. Dodatkowo wartość nakładanych na przedsiębiorców obecnie administracyjnych kar pieniężnych jest niska, a w konsekwencji kara nie spełnia swoich funkcji, w szczególności funkcji represyjnej mającej na celu wyeliminowanie z obrotu niepożądanych zachowań przedsiębiorców oraz niejako przymuszenie ich – pod groźbą kary finansowej – do zmiany swoich praktyk płatniczych i regulowania swoich zobowiązań względem kontrahentów w sposób terminowy. Obecnie wysokość kar to w istocie wysokość należnych kontrahentom strony postępowania odsetek z tytułu opóźnienia się w spełnieniu świadczeń pieniężnych.

Proponowane zmiany mają na celu poprawę efektywności prowadzonych postępowań oraz możliwość pełniejszego uwzględnienia poszczególnych okoliczności występujących w rozpatrywanej sprawie przez wprowadzenie uznaniowości Prezesa UOKiK przy wymiarze kary

i modyfikację wzoru, według którego będzie liczona maksymalna kara za nadmierne opóźnienie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

Wprowadzenie uznaniowości Prezesa UOKiK przy ostatecznym wymiarze kary następuje na wzór modelu wypracowanego w dotychczasowym orzecznictwie Prezesa UOKiK w oparciu o ustawę z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Z kolei proponowana modyfikacja wzoru wyeliminuje konieczność wyliczania jednostkowych kar pieniężnych dla poszczególnych świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie. Ponadto przy wyliczeniu górnego progu zagrożenia karą zostaną uwzględnione wszystkie elementy istotne z uwagi na przedmiot postępowań w sprawie nadmiernego opóźniania się w spełnieniu świadczeń pieniężnych w transakcjach handlowych, a mianowicie: wartość świadczeń wymagalnych i niespełnionych lub spełnionych po terminie w okresie postępowania oraz stwierdzony termin opóźnienia w spełnieniu tych transakcji. Przyjęte we wzorze stawki procentowe mają na celu odzwierciedlenie dolegliwości kary w zależności od długości stwierdzonych opóźnień (im dłuższe opóźnienie, tym większy wskaźnik procentowy). Co istotne wzór będzie określał maksymalną karę, jaka będzie mogła zostać nałożona przez Prezesa UOKiK, natomiast ustalając jej dokładną wysokość ten ostatni będzie brał pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w szczególności występujące w sprawie przesłanki łagodzące i obciążające, co sprawi, że wymierzane kary będą adekwatne do stwierdzonego naruszenia przepisów, tj. będą wypełniały swoje funkcje: sprawiedliwościową, prewencyjną i represyjną. Ponadto rozwiązanie takie pozwoli ocenić i uwzględnić szczególne okoliczności występujące w danej sprawie, co ma znaczenie ze względu na ogromną różnorodność sytuacji, w których może znajdować się podmiot generujący zatory płatnicze. Propozycje uelastyczenia modelu wymiaru kary są zgodne z postulatami przedsiębiorców, którzy dotychczas stosowanym przepisom zarzucali sztywność uniemożliwiającą wzięcie przez Prezesa UOKiK pod uwagę okoliczności dotyczących tych podmiotów.

- 10) Usunięcie przesłanek odstąpienia od wymierzenia kary, powołanych w art. 13v ust. 6 i 8 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, w związku z wprowadzeniem nowego modelu karania

Konsekwencją wprowadzenia nowego modelu karania – opartego na określeniu górnej granicy zagrożenia karą i uznaniowości Prezesa UOKiK – jest konieczność uchylecia przepisów art. 13v ust. 6 i 8, które nie spełniały swoich funkcji w zgodzie z celami ustawy. Szczególnie negatywnie należy ocenić skutki, jakie przynosiło dotychczasowe stosowanie przesłanki

odstąpienia od wymierzenia kary uregulowanej w art. 13v ust. 6. Prezes UOKiK był zobligowany odstąpić od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej również w stosunku do przedsiębiorców znajdujących się w bardzo dobrej sytuacji ekonomicznej, dysponujących wolnymi środkami pieniężnymi znacznie przewyższającymi sumę świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie w okresie objętym postępowaniem czy też korzystających ze swojej pozycji rynkowej i ustalających znacząco różne terminy zapłaty dotyczących sprzedaży i zakupów.

11) Modyfikacja procedury obniżania kary

Proponuje się zmianę ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych przewidującą obniżenie o 20% (zamiast o 10%) nałożonej na stronę postępowania administracyjnej kary pieniężnej, w przypadku gdy w terminie 14 dni od dnia doręczenia jej decyzji uiszcza ona w całości administracyjną karę pieniężną oraz zrzeknie się wobec Prezesa UOKiK prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Rozwiązanie takie niejako promuje strony postępowania, które zdecydują się na szybkie uiszczenie administracyjnej kary pieniężnej oraz na rezygnację z wnoszenia środków zaskarżenia od wydanej decyzji, w zamian za co otrzymują możliwość dość znacznego obniżenia pierwotnie nałożonej kary. Poniekąd rozwiązanie to jest zbliżone do rozwiązania przewidzianego w prawie karnym polegającego na dobrowolnym poddaniu się karze i jako takie będzie przez Prezesa UOKiK „nagradzane”.

12) Zmiana terminu, w jakim Prezes UOKiK powinien rozpoznać sprawę w przypadku złożenia przez stronę postępowania wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy

Obecnie przepisy nie przewidują szczegółowych zasad określających, w jakim terminie powinno zostać zakończone postępowanie administracyjne zainicjowane wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją wydaną na gruncie ustawy. Dlatego też w tym zakresie – zgodnie z art. 13q ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych – aktualnie należy stosować przepisy art. 35 § 3 w zw. z art. 127 § 3 k.p.a., z których wynika, że załatwienie sprawy administracyjnej wywołanej wnioskiem o ponowne rozpoznanie sprawy powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca od dnia otrzymania przez Prezesa UOKiK wniosku w tym przedmiocie. Dotychczasowe doświadczenia wskazują, że termin ten z uwagi na stopień skomplikowania przedmiotowych postępowań jest zbyt krótki. Zadaniem organu odwoławczego jest ponowne rozpatrzenie sprawy i ocena materiału dowodowego, przy uwzględnieniu stanu faktycznego stwierdzonego w czasie wydania orzeczenia przez organ pierwszej instancji, jak i zmiany stanu faktycznego, które

zaszły między wydaniem orzeczenia przez organ pierwszej instancji a wydaniem orzeczenia przez organ odwoławczy. Tak więc w postępowaniu w przedmiocie ponownego rozpoznania sprawy Prezes UOKiK rozpoznaje sprawę na nowo, nie ograniczając się jedynie do rozpatrzenia zarzutów strony podniesionych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, ale badając zarówno zgodność decyzji z prawem, jak również celowość i słuszność rozstrzygnięcia. Tym samym proponuje się, aby podstawowy termin postępowania wywołanego wnioskiem o ponowne rozpoznanie sprawy wynosił 5 miesięcy, analogicznie jak dla rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji.

13) Zmiana zasad zwrotu nadpłaconej kary pieniężnej w związku z wnioskiem o wznowienie postępowania

W związku z wprowadzeniem nowego modelu karania, polegającego na obliczaniu maksymalnej wysokości kary pieniężnej oraz miarkowaniu jej wysokości, zachodzi konieczność zmiany zasad określonych w art. 13v ust. 11 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. W przypadku gdy w wyniku prawomocnego orzeczenia sądów powszechnych wartość niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego okaże się niższa niż przyjęta przez Prezesa UOKiK do obliczenia maksymalnej wysokości administracyjnej kary pieniężnej, organ ten na wniosek strony postępowania wznowi postępowanie.

W ramach tego postępowania Prezes UOKiK obniży wysokość nałożonej kary proporcjonalnie o udział obniżonej wartości świadczenia pieniężnego w maksymalnej wysokości kary. W proponowanym modelu karania Prezes UOKiK najpierw oblicza maksymalną wysokość administracyjnej kary pieniężnej według wzoru wskazanego w art. 13v ust. 2, a następnie tak obliczona maksymalna wysokość jest poddawana miarkowaniu zgodnie z art. 13v ust. 2b. W tak przyjętym modelu karania Prezes UOKiK zarówno na etapie obliczania maksymalnej wysokości administracyjnej kary pieniężnej, jak również na etapie ustalenia jej końcowej wysokości ma możliwość ustalenia proporcji udziału świadczenia pieniężnego w wysokości nałożonej kary. Ponadto, zgodnie z postulatami zgłoszonymi przez organizacje przedsiębiorców, przepis rozszerzono o wyroki sądów arbitrażowych (polubownych), a także o ugody zawarte przed sądami powszechnymi i arbitrażowymi.

14) Załącznik do decyzji

Prezes UOKiK w ramach prowadzonych postępowań w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych musi dokonać analizy milionów transakcji handlowych

zawartych przez stronę postępowania, wymagalnych w trzymiesięcznym okresie objętym postępowaniem. Taka specyfika postępowania powoduje, że wydawane przez Prezesa UOKiK decyzje zawierają opis każdego badanego świadczenia pieniężnego. W konsekwencji decyzje te są bardzo obszerne, a sama ich treść zdecydowanie traci na czytelności¹⁾. Proponuje się więc, żeby wykaz świadczeń pieniężnych wraz z danymi pozwalającymi na identyfikację danego świadczenia, a także wykaz długów i umów, do których nie stosuje się przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, a dotyczących strony postanowienia, został zawarty w załączniku do decyzji. Wykaz świadczeń pieniężnych przeanalizowanych w toku postępowania będzie dołączany do decyzji nakładających karę pieniężną (art. 13v ust. 1), decyzji stwierdzających wystąpienie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych i odstępujących od wymierzenia kary pieniężnej (art. 13v ust. 7) oraz decyzji albo, w przypadku postępowań już prowadzonych, postanowień umarzających postępowanie (art. 13u). Dzięki temu strona postępowania otrzyma zestawienie przedstawiające w kompleksowy sposób, które świadczenia pieniężne zostały uwzględnione przez Prezesa UOKiK przy ustaleniu, czy doszło do nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych (a jeśli tak – to w jakiej wysokości), a które świadczenia pieniężne zostały pominięte przy ustalaniu ww. okoliczności. Wykaz świadczeń pieniężnych będzie dołączany również do decyzji w przedmiocie zwrotu nadpłaconej kary, wydanych w wyniku wznowienia postępowania, zwłaszcza w przypadku, gdy jest znaczna liczba świadczeń pieniężnych, które powinny zostać pominięte na skutek prawomocnego wyroku sądu powszechnego, wyroku sądu arbitrażowego lub ugody i które zostały przeanalizowane przez Prezesa UOKiK w celu proporcjonalnego obniżenia nałożonej kary pieniężnej (art. 13v ust. 11). Załącznik ten będzie również dodawany do decyzji wydanych w wyniku wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, we wszystkich opisanych wyżej sprawach, tj. określonych w art. 13u i art. 13v ust. 1, 7 i 11. Wykaz świadczeń pieniężnych powinien zawierać przede wszystkim dane pozwalające na identyfikację danego świadczenia, np.: NIP kontrahenta, numer dowodu zakupu/faktury, datę zakupu/wystawienia faktury, datę wpływu faktury, kwotę zobowiązania, oznaczenie waluty świadczenia pieniężnego, zastosowany średni kurs waluty obcej służący przewalutowaniu, kwotę świadczenia pieniężnego przeliczoną na walutę polską, termin zapłaty

¹⁾ Przykładowe decyzje Prezesa UOKiK liczą: decyzja nr DZP 6/2021 z 22 kwietnia 2021 r. – 1372 strony, decyzja nr DZP 4/2021 z 18 lutego 2021 r. – 932 strony, decyzja nr DZP 2/2021 z 15 lutego 2021 r. – 714 stron, decyzja nr DZP 11/2021 z 10 sierpnia 2021 r. – 542 strony, decyzja nr DZP 4/2022 z 7 lutego 2022 r. – 36 619 stron (decyzje w formie zanonimizowanej dostępne na stronie internetowej pod adresem: https://decyzje.uokik.gov.pl/bp/dec_prez.nsf).

według umowy, datę spełnienia świadczenia przez stronę postępowania, liczbę dni opóźnienia oraz inne dane pozwalające na określenie wysokości niespełnionego w terminie świadczenia pieniężnego. Załącznik może również zawierać wykaz poddanych analizie Prezesa UOKiK transakcji, do których nie stosuje się przepisów ustawy. Wprowadzenie proponowanej zmiany z pewnością przyczyni się do znaczącej poprawy czytelności i klarowności wydawanych decyzji. Oczekuje się, że część tekstowa decyzji będzie zawierać merytoryczny wywód uzupełniony odpowiednimi odwołaniami do wskazanych w załączniku odpowiednio opisanych danych dotyczących m.in. niespełnionych lub spełnionych po terminie świadczeń pieniężnych. Powyższy zabieg ułatwi analizę rozstrzygnięcia zarówno stronie postępowania, jak i Prezesowi UOKiK rozpatrującemu ponownie sprawę lub sądowi administracyjnemu w przypadku wniesienia skargi.

15) Możliwość odroczenia uiszczenia nałożonej kary pieniężnej lub rozłożenia jej na raty

W projekcie proponuje się wprowadzenie możliwości złożenia przez stronę postępowania, na którą została nałożona administracyjna kara pieniężna, wniosku o odroczenie uiszczenia nałożonej kary lub rozłożenie kary na raty, ze względu na ważny interes wnioskodawcy, na wzór uregulowania zawartego w art. 113 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Przy rozpatrywaniu wniosku stosuje się przepisy art. 113 ust. 1a–7 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Instytucja odroczenia uiszczenia kary pieniężnej lub rozłożenia jej na raty będzie miała charakter ekstraordynaryjny, a zatem będzie stosowana jedynie w wyjątkowych przypadkach. Zasadą jest bowiem obowiązek natychmiastowego i całkowitego uiszczenia kary pieniężnej w przypadku ostatecznej decyzji Prezesa UOKiK nakładającej taką karę. Wniosek będzie rozpatrywany w drodze postanowienia, na które nie będzie przysługiwało zażalenie ani inny środek odwoławczy, zaś rozstrzygnięcie Prezesa UOKiK będzie miało charakter uznaniowy. Odpowiednie stosowanie art. 113 ust. 1a–7 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów powoduje, że odroczenie lub rozłożenie na raty kary pieniężnej będzie każdorazowo badane pod kątem zgodności z przepisami o pomocy publicznej. Odpowiednie stosowanie ww. przepisów wyznacza również obowiązek uzasadnienia wniosku przez wskazanie ważnego interesu wnioskodawcy, określa także wysokość odsetek w przypadku odroczenia lub rozłożenia kary na raty i zasady ich naliczania oraz okoliczności stanowiące podstawę do uchylenia odroczenia uiszczenia kary albo rozłożenia jej na raty.

3. Pozostałe zmiany

1) Jednorazowy obowiązek składania oświadczenia o posiadaniu, uzyskaniu albo utracie statusu dużego przedsiębiorcy

Obecnie tylko duzi przedsiębiorcy będący dłużnikami mają obowiązek składania drugiej stronie transakcji handlowej oświadczenia o swoim statusie. Oświadczenie składa się w formie, w jakiej jest zawierana transakcja handlowa, najpóźniej w momencie jej zawierania. W praktyce dochodzi do sytuacji, kiedy duzi kontrahenci będący wierzycielami zatają swój status, żeby móc korzystać z odsetek ustawowych (na podstawie art. 5 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych) lub z odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych (na podstawie art. 7 ww. ustawy). W związku z powyższym w projekcie zaproponowano, aby wszyscy duzi przedsiębiorcy mieli obowiązek złożenia oświadczenia o swoim statusie.

Jednocześnie, biorąc pod uwagę, że oświadczenie o statusie dużego przedsiębiorcy będzie składane najpóźniej w momencie zawarcia pierwszej transakcji handlowej między stronami, dla kontrahentów przedsiębiorcy istotna jest również informacja, że w trakcie trwania relacji biznesowej uzyskał on status dużego przedsiębiorcy albo utracił ten status. Ma to znaczenie dla transakcji handlowych zawieranych po każdorazowej aktualizacji tego statusu.

Dlatego projekt przewiduje, że przedsiębiorca – w zależności od zaistnienia ustawowych przesłanek – będzie zobligowany do złożenia jednego z trzech rodzajów oświadczeń:

- oświadczenia o posiadaniu statusu dużego przedsiębiorcy, które złożą najpóźniej w momencie zawarcia pierwszej transakcji handlowej między stronami,
- oświadczenia o uzyskaniu statusu dużego przedsiębiorcy, które złożą najpóźniej w momencie zawarcia pierwszej transakcji handlowej między stronami po uzyskaniu tego statusu,
- oświadczenia o utracie statusu dużego przedsiębiorcy, które złożą najpóźniej w momencie zawarcia pierwszej transakcji handlowej między stronami po utracie tego statusu.

Z regulacji tej wynika zarazem, że oświadczenie o uzyskaniu statusu dużego przedsiębiorcy albo utracie tego statusu będzie składane, jeżeli strony zawarły wcześniej co najmniej jedną transakcję handlową przed uzyskaniem/utratą tego statusu.

Każde z oświadczeń składa się jednokrotnie, w formie, w jakiej jest zawierana dana transakcja handlowa, przy czym jednokrotność w przypadku oświadczenia o uzyskaniu albo utracie statusu dużego przedsiębiorcy dotyczy okresu obowiązywania danego oświadczenia. Przykładowo, jeżeli przedsiębiorca, pozostając w danej relacji biznesowej, kilkakrotnie utracił i uzyskał status dużego przedsiębiorcy, za każdym razem jest zobligowany do złożenia właściwego oświadczenia.

2) Uprawnienie do niedochodzenia rekompensaty przez agencje wykonawcze

Obecnie uprawnienie do niedochodzenia rekompensaty z tytułu opóźnienia w płatnościach w sytuacji, gdy jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu albo większa od tego świadczenia, mają dysponenci części budżetowych, fundusze celowe oraz organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego. W ocenie projektodawców jest zasadne, aby podobnym uprawnieniem objąć również agencje wykonawcze. Celem tej zmiany jest minimalizowanie sytuacji, w których koszty ponoszone na podejmowanie przez agencję wykonawczą czynności związanych z dochodzeniem rekompensaty byłyby wyższe niż wysokość dochodzonej rekompensaty. Proponowana zmiana wymaga dokonania odpowiedniej modyfikacji w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, z późn. zm.).

3) Bezskuteczność zastrzeżenia umownego wyłączającego lub ograniczającego prawo wierzyciela do przelewu wierzytelności w przeterminowanych transakcjach handlowych

Celem projektowanego rozwiązania jest poprawa płynności finansowej wierzycieli będących MŚP w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest duży przedsiębiorca, przez zniesienie umownego zakazu przelewu wierzytelności oraz innych postanowień umownych mających ten sam cel, tj. ograniczenie prawa wierzyciela do przelewu wierzytelności (np. w postaci wymogu zgody dłużnika na przelew wierzytelności).

Instytucja umownego zakazu cesji wierzytelności albo innych umownych postanowień ograniczających przelew wierzytelności jest nadużywana, co w efekcie może prowadzić do utraty płynności, a w konsekwencji do zatorów płatniczych. Takie zastrzeżenia umowne są szczególnie dotkliwe w relacjach asymetrycznych, w których występuje element przewagi kontraktowej. Nie ma uzasadnienia, aby podmiot, który nie wywiązuje się ze swoich podstawowych obowiązków umownych, jakim jest regulowanie świadczenia pieniężnego w terminie, mógł jednocześnie powoływać się na zastrzeżenie umowne wyłączające lub ograniczające prawo wierzyciela do przelewu wierzytelności.

Wobec tego w projekcie proponuje się, aby w przypadku transakcji handlowych, w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca, zastrzeżenie umowne wyłączające lub ograniczające prawo wierzyciela do przelewu wierzytelności było bezskuteczne, jeżeli zapłata nie nastąpiła w terminie określonym w umowie, a jeśli tego terminu w umowie nie określono – od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego.

Należy przy tym zaznaczyć, że projektowany przepis ma zastosowanie wyłącznie do wierzytelności pieniężnych, ponieważ ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych posługuje się pojęciem wierzyciela i dłużnika w odniesieniu do świadczenia pieniężnego.

Projektowany art. 9a ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych ma na celu wyłączenie spod zakresu regulacji podmiotów publicznych. Podmiotami tymi są:

- 1) jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych;
- 2) inne, niż określone w pkt 1, państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej;
- 3) inne, niż określone w pkt 1, osoby prawne, utworzone w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym, niemających charakteru przemysłowego ani handlowego, jeżeli podmioty, o których mowa w tym przepisie oraz w pkt 1 i 2, pojedynczo lub wspólnie, bezpośrednio lub pośrednio przez inny podmiot:
 - a) finansują je w ponad 50% lub
 - b) posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub
 - c) sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub
 - d) mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego;
- 4) związki podmiotów, o których mowa w pkt 1 lub 2, lub podmiotów, o których mowa w pkt 3.

Podmioty te funkcjonują w ścisłym reżimie prawnym dotyczącym gospodarki finansowej. Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 289) (dalej „u.n.d.f.”), naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest m.in. „niewykonanie w terminie zobowiązania jednostki sektora finansów publicznych (...) którego skutkiem jest zapłata odsetek, kar lub opłat albo

oprocentowanie tych należności”. Jak podnosi się w doktrynie „celem tego przepisu jest więc przeciwdziałanie sytuacji, w której jednostka sektora, z uwagi na nieterminowość realizacji swoich zobowiązań, ponosi takie koszty” (K. M. Szmaj [w:] Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Komentarz, red. A. Kościńska-Paszkowska, Warszawa 2021, art. 16). Organem orzekającym w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych są – zgodnie z art. 42 u.n.d.f. – komisje orzekające oraz Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych. W orzeczeniu z 5 grudnia 2016 r. Główna Komisja Orzekająca (sygn. BDF1.4800.48.2016) wskazała, że „obowiązkiem Obwinionego jako kierownika jednostki było prowadzenie gospodarki finansowej jednostki w taki sposób, aby zapewnić środki finansowe na dzień wymagalności zobowiązań i w konsekwencji, aby możliwe było uregulowanie zobowiązania. Tak też należy określić wzorzec powinnego działania ze strony Obwinionego.”. Oznacza to, że terminowe zaspokajanie wierzycieli jest kontrolowane przez kierownika danej jednostki, co w praktyce – również ze względu na potencjalną odpowiedzialność kierownika jednostki – minimalizuje ryzyko nieterminowej zapłaty.

Powstrzymywanie się przez jednostki sektora finansów publicznych od zapłaty wierzytelności nie wynika z arbitralnej decyzji podmiotu. Zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy o finansach publicznych „podstawą gospodarki finansowej jednostki budżetowej jest plan dochodów i wydatków, zwany dalej „planem finansowym jednostki budżetowej””. Plan finansowy „stanowi część budżetu danej jednostki samorządu terytorialnego. Plan ten opracowuje się w szczególności.” (K. Kopyściańska [w:] Ustawa o finansach publicznych. Komentarz, wyd. II, red. Z. Ofiarski, Warszawa 2020, art. 11). W odniesieniu do Skarbu Państwa nie występuje również ryzyko niewypłacalności.

Zgodnie z przepisem przejściowym regulacja będzie miała zastosowanie do transakcji handlowych zawieranych po wejściu w życie ustawy. Jednocześnie należy zauważyć, że jeżeli w toku trwania współpracy zmieni się status przedsiębiorcy z MŚP na dużego, to kwestia ta nie będzie miała wpływu na już zawarte i realizowane transakcje handlowe. Analogicznie w przypadku utraty statusu dużego przedsiębiorcy. Takie podejście jest spójne z regulacją zawartą w art. 4c ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych.

- 4) Doprecyzowanie przepisów w zakresie wyłączenia stosowania ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych do długów objętych postępowaniem restrukturyzacyjnym lub upadłościowym

W celu przeciwdziałania ewentualnym wątpliwościom interpretacyjnym w projekcie doprecyzowano zakres wyłączenia stosowania ww. ustawy do długów objętych postępowaniem restrukturyzacyjnym lub upadłościowym. Przedmiotowa kwestia jest o tyle istotna, że wpływa m.in. na ustalenie momentu, do którego mogą być naliczane odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych. W brzmieniu zmienianego przepisu (art. 3 pkt 1) jednoznacznie wskazano moment, od którego przepisy ww. ustawy nie mają zastosowania do przedmiotowych długów. Przyjęto, że jest to odpowiednio dzień otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego oraz dzień ogłoszenia upadłości. Brak takiego doprecyzowania potencjalnie mógłby skutkować interpretacją, zgodnie z którą już samo złożenie wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego lub wniosku o ogłoszenie upadłości powoduje wyłączenie przedmiotowych długów spod zakresu ww. ustawy.

4. Przepisy przejściowe i przepis końcowy

Proponuje się, aby:

- do transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie nowelizacji stosowało się przepisy dotychczasowe,
- do transakcji handlowych zawieranych w wyniku przeprowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia publicznego wszczętych przed dniem wejścia w życie nowelizacji stosowało się przepisy dotychczasowe,
- do sprawozdań przekazanych za rok 2020 i 2021 mogły być złożone korekty, jeżeli korekty te zawierają dane, o których mowa w dotychczasowym brzmieniu art. 13a ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych,
- do sprawozdań przekazywanych za rok 2022 i ich korekt stosowało się przepisy w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą,
- do postępowań w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie nowelizacji, stosowało się przepisy dotychczasowe, z uwzględnieniem – w zakresie postanowień i decyzji w sprawach, o których mowa w art. 13u i art. 13v ust. 1, 6–8 i 11 (z uwzględnieniem decyzji wydanych w wyniku wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy) – przepisu przewidującego zawieranie w załączniku wykazu świadczeń pieniężnych oraz umów i długów, do których nie stosuje się przepisów ustawy. W przypadku decyzji nakładających karę pieniężną (art. 13v ust. 1) załącznik będzie zawierać również wykaz

jednostkowych kar pieniężnych, o których mowa w art. 13v ust. 2 ustawy w brzmieniu dotychczasowym,

- w przypadku transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej agencja wykonawcza mogła nie dochodzić należności z tytułu rekompensaty, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, jeżeli jej kwota byłaby równa albo większa od świadczenia pieniężnego i należność ta stała się wymagalna nie wcześniej niż w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej.

Przewiduje się wejście w życie ustawy po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, przy czym zaproponowano, aby przepisy dotyczące sprawozdawczości weszły w życie z dniem 1 stycznia 2023 r., a przepisy dotyczące bezskuteczności zastrzeżenia umownego wyłączającego lub ograniczającego prawo wierzyciela będącego MŚP do przelewu wierzytelności – po upływie 2 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy. Jest to istotna zmiana, w związku z tym wymaga dłuższego okresu *vacatio legis*.

III. Wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców

Projekt ustawy będzie miał pozytywny wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców przez zwiększenie efektywności postępowań Prezesa UOKiK, co powinno wpłynąć motywująco na terminowe regulowanie zobowiązań przez dużych przedsiębiorców wobec przedsiębiorców z sektora MŚP. Również proponowane zmiany w zakresie bezskuteczności zastrzeżenia umownego zakazującego albo ograniczającego przelew wierzytelności w przeterminowanych transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca, powinny korzystnie wpłynąć na płynność finansową MŚP.

IV. Analiza zgodności projektowanych regulacji z przepisami ustawy – Prawo przedsiębiorców

Projektowane rozwiązania są zgodne z zasadami prowadzenia działalności gospodarczej, określonymi w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców. W szczególności projekt realizuje zasady proporcjonalności i adekwatności przy opracowywaniu aktu normatywnego.

Projekt nie wprowadza nadmiernych obciążeń ani formalności. W projekcie doprecyzowano przepisy oraz wprowadzono nowe uregulowania, których celem jest ochrona przedsiębiorców przed nieuczciwymi dłużnikami.

V. Inne oświadczenia i informacje dotyczące projektu

Projekt nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projektowana ustawa nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) i nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów dotyczących notyfikacji norm i aktów prawnych.

Projekt ustawy nie dotyczy funkcjonowania samorządu terytorialnego.

Przedmiot projektowanej regulacji nie powoduje zagrożeń korupcyjnych.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie ww. ustawy.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Rozwoju i Technologii (MRiT) we współpracy z Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK)</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Kamila Król, Podsekretarz Stanu w MRiT, we współpracy z Tomaszem Chróśnym, Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Andrzej Guzowski Zastępca Dyrektora Departamentu Doskonalenia Regulacji Gospodarczych w MRiT Tel. (22) 411 96 25 andrzej.guzowski@mrit.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 17 sierpnia 2022 r.</p> <p>Źródło Analizy własne</p> <p>Nr w Wykazie prac RM UD306</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W toku stosowania ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych pojawiły się liczne postulaty w dużej mierze dotyczące nowego obowiązku składania sprawozdań o praktykach płatniczych przez podmioty do tego zobowiązane (obowiązek składania sprawozdań wszedł w życie od 2020 r. i został wprowadzony ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych)¹⁾. Doświadczenia z dotychczasowego stosowania przepisów w tym zakresie pokazują, że w niektórych aspektach jest potrzebne uproszczenie tego obowiązku, jak również doprecyzowanie i dodatkowe uregulowanie niektórych kwestii w celu wyeliminowania pojawiających się wątpliwości. Ustawą z 2019 r. wprowadzono również przepisy dot. postępowań prowadzonych przez Prezesa UOKiK w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Również z dotychczasowego doświadczenia z funkcjonowania tego instrumentu wynika, że konieczna jest modyfikacja niektórych rozwiązań w celu poprawy efektywności postępowania. Poniżej przedstawiono przykładowe problemy, które wyniknęły z dotychczasowego funkcjonowania tych rozwiązań.

I. Sprawozdania o praktykach płatniczych

Zgodnie z obecnymi przepisami obowiązkowi sprawozdawczemu podlegają m.in. wartości świadczeń z transakcji handlowych, w przypadku których w praktyce zatory płatnicze nie występują (np. wartości świadczeń pieniężnych wynikających z transakcji handlowych zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej). Podobna sytuacja dotyczy obowiązku raportowania wartości świadczeń przedawnionych z lat poprzednich – w tej sytuacji dłużnik jest chroniony instytucją przedawnienia i nie ma uzasadnienia, aby w sprawozdaniu wykazywać również wartości przedawnionych świadczeń z lat poprzednich. Wskazywanym problemem jest też obowiązek wykazywania w sprawozdaniu świadczeń między spółkami w ramach jednej grupy kapitałowej, podczas gdy w rzeczywistości opóźnienia w spełnianiu świadczeń pieniężnych, generowane między podmiotami działającymi w ramach jednej grupy kapitałowej, nie mają wpływu na rynek ani działające na nim podmioty. W konsekwencji nie przyczyniają się do powstawania zatorów płatniczych.

W związku z powyższym zasadne byłoby ograniczenie nadmiarowych obowiązków sprawozdawczych przez wyłączenie takich wartości z obowiązku raportowania.

Ponadto przedsiębiorcy zobowiązani do składania sprawozdań o praktykach płatniczych wskazują, że obecny termin na przekazanie sprawozdania za dany rok (do 31 stycznia roku następnego) jest zbyt krótki, co powoduje problemy w terminowym zebraniu wszystkich danych i sporządzeniu sprawozdania, bez ryzyka zakłócenia funkcjonowania działalności gospodarczej.

Praktyka funkcjonowania dotychczasowych regulacji dotyczących obowiązku sprawozdawczego wskazała również na potrzebę doprecyzowania i uregulowania kwestii, które mogą budzić wątpliwości. Przykładowo wskazywanym problemem jest brak uregulowania kursu walutowego, po którym należy przeliczać wartości świadczeń pieniężnych, co ma znaczenie zarówno dla sprawozdań, jak i w postępowaniach UOKiK. W aktualnym brzmieniu ustawy brak przepisu pozwalającego na przewalutowanie świadczeń pieniężnych, wyrażonych w walutach obcych. W związku z powyższym kwestia ta wymaga odpowiedniego uregulowania. Istnieje również potrzeba jednoznacznego przesądzenia, że obowiązek przekazania sprawozdania spoczywa na podmiocie, a za wykonanie tego obowiązku jest

¹⁾ Do MRiT wpłynęło ok. 400 zapytań dotyczących obowiązku sprawozdawczego.

odpowiedzialny kierownik podmiotu. Ponadto, w związku z tym, że począwszy od 2021 r. spółki komandytowe zostały zakwalifikowane jako podatnicy podatku CIT, a obowiązek sprawozdawczy dotyczy właśnie podatników CIT, którzy osiągają najwyższe przychody, pojawiła się potrzeba uregulowania, kto jest odpowiedzialny za przekazanie sprawozdania przez spółkę komandytową. Wśród postulatów pojawia się też potrzeba uregulowania kwestii składania ewentualnej korekty sprawozdania, w przypadku gdy ujawniono zmiany wartości świadczeń pieniężnych mające istotny wpływ na ogólny obraz praktyki płatniczej. Dotychczasowe funkcjonowanie regulacji związanych ze sporządzaniem sprawozdania o praktykach płatniczych wykazało również, że są potrzebne zmiany, które sprawią, że sprawozdanie będzie lepiej odzwierciedlać praktyki płatnicze danego podmiotu i uwzględniać fakt, że w przypadku różnego rodzaju transakcji ustawa dopuszcza różne maksymalne terminy zapłaty.

Wychodząc naprzeciw zgłoszonym postulatom, proponuje się zatem zmiany, które co do zasady uproszczą proces składania sprawozdań oraz wyeliminują wątpliwości interpretacyjne. Wg stanu na 19 sierpnia 2021 r. sprawozdanie o stosowanych terminach zapłaty w transakcjach handlowych za 2020 r. przedłożyło prawie 3 tys. podmiotów (dane MRiT).

II. Postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych

Również w zakresie postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych istnieje potrzeba wprowadzenia zmian mających na celu zwiększenie efektywności prowadzonych postępowań przez Prezesa UOKiK oraz uelastyczenie modelu karania. Dotychczasowa praktyka tych postępowań ujawniła występowanie problemów z funkcjonowaniem modelu obliczania kary w oparciu o wzór z art. 13v ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Obecnie w przypadku stwierdzenia nadmiernego opóźnienia się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych przez stronę postępowania Prezes UOKiK ma obowiązek nałożenia na przedsiębiorcę administracyjnej kary pieniężnej obliczanej wedle ściśle określonego i sformalizowanego wzoru określonego w art. 13v ust. 2 ustawy. Wyliczenie kary w oparciu o przedmiotowy wzór jest poprzedzone koniecznością dokonania analizy milionów transakcji handlowych, a następnie wyliczenia za każde najmniejsze opóźnienia (niezależnie od wartości wierzytelności) jednostkowej kary pieniężnej, których suma składa się na karę nakładaną na stronę postępowania. Tym samym postępowania prowadzone przez Prezesa UOKiK w sprawach nadmiernego opóźniania się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych w transakcjach handlowych są czasochłonne, skomplikowane i wymagają szczególnej dokładności i precyzyjności z uwagi na zakres dokonywanej w ich trakcie analizy materiału dowodowego oraz obszerność tego materiału. Poziom skomplikowania prowadzonych postępowań wynika również ze znacznego stopnia zróżnicowania relacji gospodarczych i praktyk płatniczych przedsiębiorców. Wyżej wskazane okoliczności powodują, że dokonanie precyzyjnych ustaleń pozwalających na wydanie decyzji wymierzającej karę w oparciu o dotychczasowy model karania w sposób szybki i prawidłowy nie jest możliwe. Stopień skomplikowania prowadzonych postępowań odczuwa również strona postępowania, która jest zobowiązana do współpracy z Prezesem UOKiK. Współpraca ta sprowadza się w znacznej mierze do przygotowania materiału dowodowego w postaci sporządzenia i przekazania Prezesowi UOKiK wykazu wszystkich transakcji handlowych z ich szczegółowym opisem dla okresu objętego postępowaniem. Dodatkowo wartość nakładanych na przedsiębiorców obecnie administracyjnych kar pieniężnych jest niska, a w konsekwencji kara nie spełnia swoich funkcji, w szczególności funkcji represyjnej mającej na celu wyeliminowanie z obrotu niepożądanych zachowań przedsiębiorców oraz niejako przymuszenie ich – pod groźbą kary finansowej – do zmiany swoich praktyk płatniczych i regulowania swoich zobowiązań względem kontrahentów w sposób terminowy. Obecnie wysokość kar to w istocie wysokość należnych kontrahentom strony postępowania odsetek z tytułu opóźnienia się w spełnieniu świadczeń pieniężnych.

Przy obecnym modelu karania każda zmiana odsetek ustawowych zmienia hipotetyczną wysokość wyliczonej kary pieniężnej. W przypadku gdy postępowanie jest prowadzone przez wiele miesięcy, strona postępowania nie jest w stanie przewidzieć z wyprzedzeniem, jaka kara pieniężna może zostać na nią nałożona.

Liczba postępowań w sprawach nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, o których mowa w art. 13c ustawy²⁾:

- 1) wszczętych – 108;
- 2) zakończonych w I instancji – 16;
- 3) w toku w I instancji – 92;
- 4) w toku w II instancji na skutek złożenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy – 2;
- 5) postępowań sądowych – 0.

Łączna stwierdzona suma wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie wyniosła 694 439 344,70 zł, z czego wartość świadczeń pieniężnych opóźnionych³⁾:

- 1) do 30 dni – 628 059 747,12 zł;
- 2) od 31 do 60 dni – 51 481 948,30 zł;

²⁾ Stan na koniec września 2021 r.

³⁾ Stan na koniec września 2021 r.

3) od 61 do 120 dni – 14 897 649,28 zł.

Łączna liczba wydanych rozstrzygnięć – 16, z czego⁴⁾:

- 1) 14 decyzji stwierdzających nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych;
- 2) 2 postanowienia o umorzeniu postępowania (brak naruszenia).

Prezes UOKiK nałożył kary na 5 przedsiębiorców nadmiernie opóźniających się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych na łączną wartość 1 110 842,90 zł (wysokość poszczególnych kar: 426 587,62 zł, 266 530,02 zł, 44 286,96 zł, 358 890,31 zł, 14 547,99 zł). W stosunku do 9 przedsiębiorców Prezes UOKiK odstąpił od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej w oparciu o art. 13v ust. 6 ustawy.

Przeciętna długość trwania postępowania administracyjnego wyniosła 328 dni, przy czym podana średnia długość obejmuje również opóźnienia spowodowane z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu, o których mowa w art. 35 § 5 k.p.a. (średnia długość opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu wyniosła 62 dni).

III. Pozostałe zmiany

Oprócz wyżej wymienionych problemów zidentyfikowano również inne, które wymagają interwencji legislacyjnej.

Obecnie tylko duzi przedsiębiorcy będący dłużnikami mają obowiązek składania drugiej stronie transakcji handlowej oświadczenia o swoim statusie. Oświadczenie składa się w formie, w jakiej jest zawierana transakcja handlowa, najpóźniej w momencie jej zawierania. W praktyce dochodzi do sytuacji, kiedy ich duzi kontrahenci zatajają swój status, żeby móc korzystać z odsetek ustawowych lub po krótszym terminie – z odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych. W celu ograniczenia takich praktyk jest niezbędne dokonanie odpowiednich zmian w zakresie obowiązku składania oświadczeń o statusie przedsiębiorcy.

Obecnie uprawnienie do niedochodzenia rekompensaty z tytułu opóźnienia w płatnościach w sytuacji, gdy jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu albo większa od tego świadczenia, mają dysponenci części budżetowych, fundusze celowe oraz organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego. Zasadne jest, aby podobnym uprawnieniem objąć również agencje wykonawcze. Celem tej zmiany byłoby minimalizowanie sytuacji, w których koszty ponoszone na podejmowanie przez agencję wykonawczą czynności związanych z dochodzeniem rekompensaty byłyby wyższe niż wysokość dochodzonej rekompensaty (zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych wysokość rekompensaty wynosi 40, 70 lub 100 Euro).

Obecnie instytucja umownego zakazu cesji wierzytelności oraz innych postanowień umownych ograniczających przelew wierzytelności (np. wymóg zgody dłużnika na przelew wierzytelności) jest nadużywana, co w efekcie może prowadzić do utraty płynności, a w konsekwencji do zatorów płatniczych. Takie zastrzeżenia umowne są szczególnie dotkliwe w relacjach asymetrycznych, w których występuje element przewagi kontraktowej. Celem zmiany jest przeciwdziałanie sytuacjom, w których duży przedsiębiorca w transakcji handlowej z MŚP nie wywiązuje się ze swojego podstawowego obowiązku umownego, jakim jest regulowanie świadczenia pieniężnego w terminie, i może jednocześnie powoływać się na zastrzeżenie umowne zakazujące albo ograniczające przelew wierzytelności.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projekt ustawy ma na celu doprecyzowanie przepisów i uproszczenie obowiązku sprawozdawczego oraz poprawę efektywności postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

Najważniejsze propozycje:

- 1) uproszczenie obowiązku sprawozdawczego o praktykach płatniczych:
 - wyłączenie ze sprawozdań świadczeń z transakcji handlowych zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (w praktyce w tym obszarze nie występują zatory),
 - wyłączenie ze sprawozdań świadczeń przedawnionych – w związku z tym, że dłużnik jest chroniony instytucją przedawnienia, nie ma uzasadnienia, żeby w sprawozdaniu wykazywać również wartości przedawnionych świadczeń pieniężnych z lat poprzednich,
 - wyłączenie ze sprawozdań świadczeń między spółkami w ramach jednej grupy kapitałowej,
 - zwolnienie z obowiązku sprawozdawczego publicznych podmiotów leczniczych i podmiotów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (wyjaśnienie zwolnienia podmiotów leczniczych z obowiązku sprawozdawczego przedstawiono w uzasadnieniu do projektu ustawy),
 - zwolnienie z obowiązku sprawozdawczego spółek wchodzących w skład podatkowych grup kapitałowych,
 - wydłużenie terminu na złożenie sprawozdania z 31 stycznia na 30 kwietnia;
- 2) doprecyzowanie i uregulowanie kwestii dotyczących obowiązku sprawozdawczego o praktykach płatniczych:

⁴⁾ Stan na koniec września 2021 r.

- doprecyzowanie statusu obowiązującego do złożenia sprawozdania – nowelizacja jednoznacznie rozstrzyga, że obowiązek sprawozdawczy ciąży bezpośrednio na podmiocie, natomiast odpowiedzialność za przekazanie sprawozdania przez podmiot spoczywa na odpowiednio zdefiniowanym kierowniku,
 - doprecyzowanie pojęcia kierownika podmiotu, w tym uregulowanie, że w przypadku spółek komandytowych odpowiedzialny za złożenie sprawozdania przez spółkę jest komplementariusz prowadzący sprawy spółki,
 - uregulowanie kwestii składania korekty sprawozdania – proponuje się wskazać wprost w przepisie, że w przypadku, gdy co najmniej w jednej pozycji przekazanego sprawozdania dane uległy zmianie o co najmniej 10% wartości, sprawozdanie należy skorygować (korekty będzie można dokonać przez złożenie nowego sprawozdania. Będzie wymagane również uzasadnienie przyczyny korekty. Poprawione sprawozdanie będzie można przesłać w aplikacji do składania sprawozdań dostępnej na stronie www.biznes.gov.pl),
 - wskazanie wprost w ustawie kursu walutowego, po którym należy przeliczać świadczenia spełnione/niespełnione otrzymane/nieotrzymane w walutach na potrzeby sprawozdawczości oraz postępowania w sprawie nadmiernych opóźnień,
 - dookreślenie, z jaką dokładnością należy wykazywać wartość świadczeń i udziałów – proponuje się wskazać wprost w ustawie, że wartości w sprawozdaniu podaje się z dokładnością odpowiednio do 1 grosza i setnych części procentu,
 - zmiana sposobu sprawozdawania świadczeń spełnionych i otrzymanych – wykazywanie w sprawozdaniu ogólnej wartości świadczeń pieniężnych otrzymanych/spełnionych w terminie określonym w umowie, a gdy termin umowy będzie niezgodny z ustawowym – w odniesieniu do maksymalnego terminu ustawowego (zamiast raportowania tych świadczeń w terminach liczonych od dnia wystawienia faktury w ramach poszczególnych przedziałów czasowych),
 - zmiana sposobu raportowania wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych i niespełnionych – wykazywanie tych świadczeń z podaniem terminu opóźnienia liczonego od przekroczenia terminu określonego w umowie, w ramach poszczególnych przedziałów czasowych,
 - określenie w ustawie terminu publikacji sprawozdań w BIP – proponuje się, aby minister właściwy do spraw gospodarki publikował zbiorcze zestawienie sprawozdań corocznie w terminie do 31 sierpnia;
- 3) poprawa efektywności postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania ze spełnianiem świadczeń pieniężnych i uelastycznienie modelu karania:
- zmiana zasad karania za nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez wprowadzenie uznaniowości Prezesa UOKiK przy wymiarze kary, wraz ze wskazaniem przesłanek/dyrektyw wymiaru kary oraz modyfikację wzoru, według którego będzie liczona maksymalna kara za nadmierne opóźnienie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych (zapropionowana metoda obliczania kary umożliwi przyspieszenie i uproszczenie prowadzonych postępowań. Jednocześnie maksymalna wysokość wymierzanych kar nadal będzie uzależniona od wartości zatorów). Nowy model wyliczenia maksymalnej kary pieniężnej uwzględni stałe stawki procentowe przypisane do poszczególnych okresów. Przyjęcie takiego rozwiązania umożliwi stronie postępowania ustalenie już na początku postępowania, jaka maksymalna kara może zostać na nią nałożona, niezależnie od czasu trwania postępowania i wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych obowiązujących w dniu jego zakończenia. Dzięki takiemu rozwiązaniu strona postępowania zna maksymalną dolegliwość kary, która jej grozi, a jednocześnie dzięki swoim działaniom (przywołaniu i wykazaniu okoliczności łagodzących występujących w sprawie) może obniżyć jej wysokość. Przyjęcie nowego modelu jest szczególnie istotne w obecnej sytuacji, gdy stopy procentowe rosną najszybciej w ostatnich 20 latach i w związku z tym strona postępowania nie jest w stanie przewidzieć, w jakiej maksymalnej wysokości może zostać nałożona na nią kara pieniężna, ponieważ nie zna wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych obowiązujących w dniu wydania decyzji, która to wartość jest obecnie jednym z elementów wzoru na wyliczenie jednostkowej kary pieniężnej.
- Poniżej przedstawiono dwa przykłady przybliżonej symulacji nałożenia kary pieniężnej w oparciu o obecny i proponowany model karania. Należy podkreślić, że przykłady te zawierają maksymalną wysokość kary pieniężnej, jaka może zostać nałożona na stronę postępowania na podstawie proponowanych przepisów. Kara ta w danym postępowaniu może zostać obniżona ze względu na zaistniałe okoliczności łagodzące, np. o 30%. Ponadto tak obliczona kara pieniężna może zostać obniżona o kolejne 20%, w przypadku gdy strona postępowania w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji uiszczy w całości administracyjną karę pieniężną oraz zrzeknie się wobec Prezesa UOKiK prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. W efekcie w wielu przypadkach kara pieniężna wyliczona w oparciu o proponowany model będzie niższa niż kara pieniężna nakładana na podstawie dotychczasowych przepisów.

Przykład nr 1		Obliczenie kary wg aktualnych przepisów ustawy	Obliczenie kary maksymalnej wg nowego modelu – zastosowany %
	Zator płatniczy	Kara	Kara
do 30 dni	22 260 324,70 zł	145 911,72 zł	222 603,25 zł
31–60 dni	16 229 069,44 zł	296 021,89 zł	324 581,39 zł
61–120 dni	1 736 304,74 zł	49 087,63 zł	69 452,19 zł
121–365 dni	0,00 zł	0,00 zł	0,00 zł
Zator płatniczy łącznie	40 225 698,88 zł		
Kara:		491 021,23 zł	616 636,83 zł

Przykład nr 2		Obliczenie kary wg aktualnych przepisów ustawy	Obliczenie kary maksymalnej wg nowego modelu – zastosowany %
	Zator płatniczy	Kara	Kara
do 30 dni	59 516 820,10 zł	447 964,99 zł	595 168,20 zł
31–60 dni	15 898 699,66 zł	277 235,63 zł	317 973,99 zł
61–120 dni	433 057,25 zł	11 521,08 zł	17 322,29 zł
121–365 dni	4 864,58 zł	290,98 zł	583,75 zł
Zator płatniczy łącznie	75 853 441,59 zł		
Kara:		737 012,68 zł	930 464,48 zł

- wprowadzenie instytucji tzw. „wezwań miękkich” (na wzór art. 49a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów): Prezes UOKiK, bez wszczynania postępowania, będzie mógł wystąpić do przedsiębiorcy w sprawach z zakresu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych (prewencja, kształtowanie świadomości oraz możliwość zmiany praktyki przedsiębiorcy bez konieczności wszczęcia postępowania, co umożliwi szybsze podejmowanie działań przez Prezesa UOKiK),
- wyłączenie opóźnień w ramach grup kapitałowych z zakresu postępowań w sprawie nadmiernych opóźnień,
- wprowadzenie zasad przewalutowania świadczeń pieniężnych wyrażonych w walutach obcych,
- przeniesienie z treści decyzji do załącznika wykazu świadczeń pieniężnych wraz z danymi pozwalającymi na identyfikację danego świadczenia oraz wykazu długów i umów, do których nie stosuje się przepisów ustawy;

4) pozostałe zmiany:

- uprawnienie do niedochodzenia rekompensaty przez agencje wykonawcze – proponuje się, aby agencje wykonawcze w rozumieniu ustawy o finansach publicznych mogły nie dochodzić rekompensaty z tytułu opóźnienia w płatnościach w sytuacji, gdy jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu albo większa od tego świadczenia. Takie uprawnienie mają dysponenci części budżetowych, fundusze celowe oraz organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego,
- nałożenie obowiązku składania oświadczenia o swoim statusie na wszystkich dużych przedsiębiorców – obecnie tylko duzi przedsiębiorcy będący dłużnikami mają obowiązek składania drugiej stronie transakcji handlowej oświadczenia o swoim statusie. W praktyce dochodzi do sytuacji, kiedy ich duzi kontrahenci zatajają swój status, żeby móc korzystać z odsetek ustawowych lub z odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych. Ponadto proponuje się, aby oświadczenie było składane raz w danej relacji biznesowej, a aktualizacja byłaby wymagana w przypadku zmiany statusu dużego przedsiębiorcy (uzyskania albo utraty tego statusu) – zgodnie z obowiązującymi przepisami oświadczenie składa się w przypadku każdej transakcji handlowej,
- wprowadzenie bezskuteczności postanowień umownych zakazujących albo ograniczających przelew wierzycielności, w transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest MSP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca. Takie postanowienia umowne są szczególnie dotkliwe w relacjach asymetrycznych, w

których występuje element przewagi kontraktowej. Nie ma uzasadnienia, aby podmiot, który nie wywiązuje się ze swojego podstawowego obowiązku umownego, jakim jest regulowanie świadczenia pieniężnego w terminie, mógł jednocześnie powoływać się na zastrzeżenie umowne niedopuszczające albo ograniczające cesję wierzycelności. Wyłączone z projektowanej regulacji zostaną podmioty publiczne. Uzasadnione jest to tym, że podmioty publiczne funkcjonują w ścisłym reżimie prawnym dotyczącym gospodarki finansowej, w tym w szczególności ma do nich zastosowanie ustawa z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych,

- doprecyzowanie przepisów w zakresie wyłączenia stosowania ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych do długów objętych postępowaniem restrukturyzacyjnym lub upadłościowym – w celu przeciwdziałania ewentualnym wątpliwościom interpretacyjnym w projekcie jednoznacznie wskazano moment, od którego przepisy ustawy nie mają zastosowania do tych długów. Przyjęto, że jest to odpowiednio dzień otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego oraz dzień ogłoszenia upadłości. Brak takiego doprecyzowania potencjalnie mógłby skutkować interpretacją, zgodnie z którą już samo złożenie wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego lub wniosku o ogłoszenie upadłości powoduje wyłączenie przedmiotowych długów spod zakresu ww. ustawy.

Nie jest możliwe rozwiązanie problemu za pomocą innych środków niż ścieżka legislacyjna w postaci nowelizacji ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Znaczna część rozwiązań przewidzianych w obowiązującej obecnie ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych jest efektem wdrożenia do polskiego systemu prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych. Zgodnie z art. 12 ust. 3 ww. dyrektywy państwa członkowskie mogą utrzymywać lub wprowadzić w życie przepisy, które są korzystniejsze dla wierzyciela niż przepisy niezbędne do spełnienia wymogów dyrektywy.

W 2017 r. w Wielkiej Brytanii wprowadzono przepisy nakazujące części brytyjskich spółek (duże firmy spełniające dwa lub wszystkie kryteria – roczny obrót ponad 36 mln GBP netto, suma bilansowa netto ponad 18 mln GBP, ponad 250 pracowników) publikowanie dwa razy w roku sprawozdań informujących o ich praktykach płatniczych. Celem regulacji była przede wszystkim walka ze złymi praktykami płatniczymi oraz skrócenie okresu opóźnień w dokonywaniu płatności, co z kolei ma przynieść pozytywny skutek finansowy dla firm i gospodarki brytyjskiej. Duży przedsiębiorca w Wielkiej Brytanii jest zobowiązany do publikowania informacji o warunkach płatności, procedurach rozstrzygania sporów dotyczących płatności, średnim czasie koniecznym do zapłaty faktury, odsetku faktur niezapłaconych w terminie, zdolności do e-fakturowania.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Podmioty zobowiązane do składania sprawozdań	ok. 3 tys. podmiotów	Szacunki MRiT, w tym na podstawie danych publikowanych przez MF (https://www.gov.pl/web/finans/2019-indywidualne-dane-podatnikow-CIT) oraz na podstawie danych MRiT dotyczących zebranych sprawozdań	Wydłużenie o 3 miesiące terminu na złożenie sprawozdania. Zmniejszenie obciążeń związanych z wypełnianiem obowiązków sprawozdawczych przez wyłączenie ze sprawozdań niektórych transakcji.
Publiczne podmioty lecznicze i podmioty, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej	ok. 51 podmiotów	Dane własne MRiT – Sprawozdanie o stosowanych terminach zapłaty w transakcjach handlowych za 2020 rok	Zwolnienie z dotychczasowego obowiązku składania sprawozdania o stosowanych terminach zapłaty w transakcjach handlowych.
Spółki wchodzące w skład podatkowych grup kapitałowych	Kilkaset spółek wchodzących w skład podatkowych grup kapitałowych	Dane własne MRiT oraz dane publikowane przez MF (https://www.gov.pl/web/finans/2019-indywidualne-dane-podatnikow-CIT)	Zwolnienie z dotychczasowego obowiązku składania sprawozdania o stosowanych terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

	65 – liczba podatkowych grup kapitałowych		
Minister właściwy do spraw gospodarki	1	Ustawa o działach administracji rządowej	Zobowiązanie do publikacji zbiorczego zestawienia sprawozdań w BIP w określonym terminie (corocznie w terminie do 31 sierpnia).
Prezes UOKiK	1	Ustawa o działach administracji rządowej	Poprawa efektywności postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, m.in.: przez modyfikację i uelastycznienie zasad wymiaru kary przez Prezesa UOKiK za nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.
Duży przedsiębiorcy	ok. 3,8 tys.	Szacunki na podstawie danych GUS: „Zmiany strukturalne grup podmiotów gospodarki narodowej w rejestrze REGON, 2020 r. – GUS”, „Grupy przedsiębiorstw w Polsce 2019”	Zmiana w zakresie składania oświadczenia o statusie dużego przedsiębiorcy. Z jednej strony obowiązek składania oświadczenia drugiej stronie transakcji o swoim statusie bez względu na to, czy jest się dłużnikiem, oraz w przypadku uzyskania albo utraty statusu dużego przedsiębiorcy. Z drugiej strony uproszczenie składania oświadczeń przez wymaganie złożenia oświadczenia jednokrotnie w przypadku każdorazowej aktualizacji tego statusu w danej relacji biznesowej. Bezskuteczność zastrzeżenia umownego wyłączającego lub ograniczającego prawo wierzyciela będącego MŚP do przelewu wierzytelności w przeterminowanych transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest duży przedsiębiorca.
MŚP	ok. 2,2 mln	Na podstawie danych PARP („Raport o stanie sektora małych i średnich przedsiębiorstw 2021”) i GUS („Działalność przedsiębiorstw niefinansowych w 2019 r.”)	Poprawa płynności finansowej wierzycieli będących MŚP w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest duży przedsiębiorca, przez zniesienie umownego zakazu przelewu wierzytelności oraz innych postanowień umownych mających ten sam cel, tj. ograniczenie prawa wierzyciela do przelewu

			wierzytelności (np. w postaci wymogu zgody dłużnika na przelew wierzytelności).
Agencje wykonawcze	<p>11:</p> <ul style="list-style-type: none"> – Agencja Mienia Wojskowego, – Polska Agencja Kosmiczna, – Rządowa Agencja Rezerw Strategicznych, – Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości, – Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, – Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, – Narodowe Centrum Nauki, – Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych, – Narodowy Instytut Wolności – Centrum Rozwoju Społeczeństwa Obywatelskiego, – Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa, – Zasób Własności Rolnej Skarbu Państwa. 	Ustawa budżetowa na rok 2022 (zał. nr 11)	Umożliwienie niedochodzenia należności z tytułu rekompensaty, jeżeli jej kwota jest równa bądź większa niż świadczenie pieniężne.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348), projekt został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny”.

Projekt ustawy został przekazany do konsultacji publicznych 10 marca 2022 r. z terminem 30 dni na zgłaszanie uwag podmiotom reprezentującym przedsiębiorców, w tym dużych przedsiębiorców oraz przedsiębiorców z sektora MŚP z różnych branż, zrzeszeń doradców podatkowych i księgowych, organizacji reprezentujących sektor finansowy. Finalnie projekt został przekazany do kilkuset podmiotów, tak aby możliwie szeroka grupa podmiotów mogła zapoznać się z planowanymi rozwiązaniami. Pełna lista podmiotów znajduje się w rozdzielniku do pisma przekazującego projekt do konsultacji publicznych.

Ponadto projekt został przekazany do zaopiniowania do następujących partnerów społecznych:

– na podstawie art. 19 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 854) do:

- 1) Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych,
- 2) Forum Związków Zawodowych,
- 3) NSZZ „Solidarność”,

– na podstawie art. 16 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców (Dz. U. z 2022 r. poz. 97) do:

- 1) Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej,

- 2) Konfederacji „Lewiatan”,
- 3) Związku Rzemiosła Polskiego,
- 4) Związku Pracodawców Business Centre Club,
- 5) Związku Przedsiębiorców i Pracodawców,
- 6) Federacji Przedsiębiorców Polskich.

Projekt ustawy został również przekazany do zaopiniowania Radzie Dialogu Społecznego – na podstawie art. 5 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232, z późn. zm.).

Uwagi zgłoszone w ramach konsultacji i opiniowania dotyczyły w szczególności:

- 1) nieważności zastrzeżenia umownego zakazującego przelewu wierzytelności,
- 2) wyłączenia niektórych grup podmiotów z obowiązku sprawozdawczego,
- 3) zakresu danych, które mają znajdować się w sprawozdaniu, oraz zasad przeliczania wartości świadczeń pieniężnych z waluty,
- 4) postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych,
- 5) modyfikacji obowiązku polegającego na złożeniu oświadczenia o statusie dużego przedsiębiorcy drugiej stronie transakcji handlowej.

Propozycje zmian wniesione w ramach konsultacji publicznych i opiniowania zostały przeanalizowane i część z nich została uwzględniona. Szczegółowe omówienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji i opiniowania zostało przedstawione w załączniku nr 2 do raportu z konsultacji projektu.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													

Źródła finansowania

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń

Nie przewiduje się oddziaływania ustawy w zakresie wpływu na sektor finansów publicznych.

Projekt zawiera m.in. propozycję, aby agencje wykonawcze w rozumieniu ustawy o finansach publicznych mogły nie dochodzić rekompensaty z tytułu opóźnienia w płatnościach w sytuacji, gdy jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu albo większa od tego świadczenia. Takie uprawnienie mają już dysponenti części budżetowych, fundusze celowe oraz organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego. Celem tej zmiany jest minimalizowanie sytuacji, w których koszty ponoszone na podejmowanie przez agencję wykonawczą czynności związanych z dochodzeniem rekompensaty byłyby wyższe niż wysokość dochodzonej rekompensaty (zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych wysokość

rekompensaty wynosi 40, 70 lub 100 Euro). W związku z powyższym propozycja nie wpłynie negatywnie na sektor finansów publicznych.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki

Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	<p>Ułatwienie podmiotom przygotowania i przekazania sprawozdania o praktykach płatniczych przez wydłużenie o 3 miesiące terminu na złożenie sprawozdania, jak również wyłączenie ze sprawozdań niektórych transakcji. Zwolnienie niektórych grup podmiotów z obowiązku przygotowywania i przekazywania sprawozdań o praktykach płatniczych.</p> <p>Zmiana w zakresie składania oświadczenia o statusie dużego przedsiębiorcy. Z jednej strony obowiązek składania oświadczenia drugiej stronie transakcji o statusie dużego przedsiębiorcy bez względu na to, czy jest się dłużnikiem, oraz w przypadku uzyskania albo utraty tego statusu. Z drugiej strony uproszczenie składania oświadczeń przez wymaganie złożenia oświadczenia jednokrotnie, w przypadku każdorazowej aktualizacji tego statusu w danej relacji biznesowej.</p> <p>Wyłączenie opóźnień w ramach grup kapitałowych z zakresu postępowań w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.</p> <p>Przedsiębiorca należący do grupy kapitałowej będzie przekazywał mniej danych Prezesowi UOKiK w toku postępowania.</p> <p>Zwiększenie efektywności postępowań Prezesa UOKiK powinno wpłynąć motywująco na terminowe regulowanie zobowiązań przez dużych przedsiębiorców wobec przedsiębiorców z sektora MŚP.</p> <p>Zmiana modelu karania oznacza, że przedsiębiorca już na początku postępowania będzie wiedział, jaka maksymalna wysokość kary może zostać na niego nałożona. Wysokość ta nie będzie ulegała zmianom niezależnie od długości trwania postępowania. Ponadto przedsiębiorca będzie mógł podnosić okoliczności przemawiające za obniżeniem maksymalnej wysokości kary pieniężnej.</p>						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	<p>Wyłączenie opóźnień w ramach grup kapitałowych z zakresu postępowań w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.</p> <p>Przedsiębiorca należący do grupy kapitałowej będzie przekazywał mniej danych Prezesowi UOKiK w toku postępowania.</p> <p>Zwiększenie efektywności postępowań Prezesa UOKiK powinno wpłynąć motywująco na terminowe regulowanie zobowiązań przez dużych przedsiębiorców wobec przedsiębiorców z sektora MŚP.</p> <p>Zmiana modelu karania oznacza, że przedsiębiorca już na początku postępowania będzie wiedział, jaka maksymalna wysokość kary może zostać na niego nałożona. Wysokość ta nie będzie ulegała zmianom niezależnie od długości trwania postępowania. Ponadto przedsiębiorca będzie mógł podnosić okoliczności przemawiające za obniżeniem maksymalnej wysokości kary pieniężnej.</p>						

		Również proponowane zmiany w zakresie bezskuteczności postanowień umownych zakazujących albo ograniczających przelew wierzytelności w transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca, powinny korzystnie wpłynąć na płynność finansową MŚP. Przedmiotowe postanowienia umowne są najbardziej dotkliwe w relacjach asymetrycznych, w których występuje element przewagi kontraktowej.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, sytuacja ekonomiczna i społeczna rodzin, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych	Projekt nie ma bezpośredniego wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodzin, a także poszczególnych obywateli czy gospodarstw domowych, w tym osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: wydłużenie terminu na przekazanie sprawozdania

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.

tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

W projekcie wydłużono termin, w którym należy przekazać sprawozdanie z 31 stycznia do 30 kwietnia, co powinno ułatwić podmiotom przygotowanie i przekazanie sprawozdania o praktykach płatniczych.

Ponadto projekt przewiduje wprowadzenie przedmiotowych i podmiotowych wyłączeń spod stosowania przepisów ustawy w zakresie obowiązku sprawozdawczego z praktyk płatniczych, co przyczyni się do zmniejszenia liczby dokumentów i procedur nałożonych na część przedsiębiorców. Przykładowo projekt przewiduje zwolnienie z obowiązku sprawozdawczego o praktykach płatniczych publicznych podmiotów leczniczych oraz spółek wchodzących w skład podatkowych grup kapitałowych, jak również wyłączenie ze sprawozdań niektórych transakcji wykazywanych dotychczas w sprawozdaniu, co powinno wpłynąć na zmniejszenie obciążenia związanego z wypełnieniem obowiązków sprawozdawczych nałożonych ustawą z 2019 r.

Projekt przewiduje nałożenie jednorazowego obowiązku składania oświadczenia o swoim statusie na wszystkich dużych przedsiębiorców (dotychczas obowiązek ten dotyczył tylko dużych przedsiębiorców będących dłużnikami). Jednocześnie proponuje się uproszczenie polegające na tym, że oświadczenie byłoby składane raz w danej relacji biznesowej, a aktualizacja byłaby wymagana w przypadku zmiany statusu – tymczasem zgodnie z obowiązującymi przepisami oświadczenie składa się w przypadku każdej transakcji handlowej.

Projekt przewiduje wyłączenie opóźnień w ramach grup kapitałowych z zakresu postępowań w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Przedsiębiorca należący do grupy kapitałowej będzie zatem przekazywał mniej danych Prezesowi UOKiK w toku postępowania.

9. Wpływ na rynek pracy

Nie przewiduje się bezpośredniego oddziaływania projektu na rynek pracy.

Zmiana może pozytywnie przyczynić się do niewielkiego zmniejszenia obciążenia pracą w dużych podmiotach gospodarczych. Nie przewiduje się jednak, aby zmiany miały wpływ na poziom zatrudnienia.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ sądy powszechne,
administracyjne lub wojskowe	☐ inne:	

Omówienie wpływu | Brak wpływu na ww. obszary.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Przewiduje się wejście w życie ustawy po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, przy czym zaproponowano, aby przepisy dotyczące sprawozdawczości weszły w życie z dniem 1 stycznia 2023 r., a przepisy dotyczące bezskuteczności zastrzeżenia umownego wyłączającego lub ograniczającego prawo wierzyciela do przelewu wierzytelności – po upływie 2 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Niniejszy projekt zmiany ustawy jest wynikiem m.in. ewaluacji prowadzonej na zasadach określonych w OSR towarzyszącej ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2020 r. Proponowane zmiany wynikają z konkretnych problemów zidentyfikowanych podczas dotychczasowego funkcjonowania niektórych instrumentów wprowadzonych ww. ustawą. Ustawa z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych będzie podlegać cyklicznej ewaluacji, w tym również w zakresie rozwiązań wprowadzanych do ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (pierwsza ewaluacja została dokonana na przełomie 2021/2022 i jest dostępna na stronie Rządowego Procesu Legislacyjnego pod linkiem <https://legislacja.gov.pl/projekt/12355253>). W związku z powyższym nie przewiduje się oddzielnej ewaluacji dla niniejszego projektu ustawy.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak załączników.

Warszawa, 29 kwietnia 2022 r.

RAPORT Z KONSULTACJI

projektu ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz niektórych innych ustaw

I. Informacje ogólne.

Ostatnia nowelizacja ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych wprowadzona ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych, weszła w życie 1 stycznia 2020 r.

OSR do ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych przewidywała, że ocena efektów wdrożenia przepisów będzie wykonywana corocznie przez trzy lata od wejścia w życie tej ustawy. Zaproponowane w projekcie zmiany są efektem pierwszej takiej ewaluacji. Kluczem przy jej przeprowadzaniu była analiza postulatów i głosów docierających do projektodawców z rynku oraz od środowisk biznesowych. Niezwykle istotne znaczenie miało także stanowisko samego Prezesa UOKiK, który prowadzi postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Wskazał on bowiem, że w toku stosowania ww. ustawy ujawniły się kwestie wymagające dodatkowego uregulowania lub doprecyzowania w celu wyeliminowania wątpliwości.

W konsekwencji, proponowana nowelizacja przewiduje rozwiązania w dwóch zasadniczych obszarach:

- a. doprecyzowanie przepisów i uproszczenie tzw. obowiązku sprawozdawczego,
- b. zwiększenie efektywności w prowadzonych przez Prezesa UOKiK postępowaniach w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

II. Przebieg konsultacji i opiniowania.

W toku stosowania ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych pojawiły się postulaty dotyczące doprecyzowania nowego obowiązku składania sprawozdań o praktykach płatniczych przez podmioty do tego zobowiązane. Również z dotychczasowego doświadczenia z funkcjonowania tego

instrumentu wynika, że konieczna jest modyfikacja niektórych rozwiązań, w celu poprawy efektywności postępowania.

Wychodząc naprzeciw zgłoszonym postulatam zaproponowano zmianę przepisów, w taki sposób, aby uprościć proces składania sprawozdań oraz wyeliminować wątpliwości interpretacyjne.

Projekt został wpisany do Wykazu prac legislacyjnych Rady Ministrów pod numerem UD306.

10 marca 2022 r. projekt został przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania.

Lista podmiotów, do których skierowano projekt znajduje się w załączniku nr 1 do raportu.

Uwagi zgłoszone w ramach konsultacji i opiniowania dotyczyły w szczególności:

- 1) nieważności zastrzeżenia umownego zakazującego przelewu wierzytelności,
- 2) wyłączenia niektórych grup podmiotów z obowiązku sprawozdawczego,
- 3) zakresu danych, które mają znajdować się w sprawozdaniu oraz zasad przeliczania wartości świadczeń pieniężnych z waluty,
- 4) postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych,
- 5) modyfikacji obowiązku polegającego na złożeniu oświadczenia o statusie dużego przedsiębiorcy drugiej stronie transakcji handlowej.

Propozycje zmian wniesione w ramach konsultacji publicznych i opiniowania zostały przeanalizowane.

Szczegółowe omówienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji i opiniowania zostało przedstawione w załączniku nr 2 – Tabeli do Raportu z konsultacji projektu ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz niektórych innych ustaw (zgodnie z wytycznymi zawartymi § 51 Regulaminu pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348)).

III. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt ustawy nie podlega przedstawieniu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Projekt nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

IV. Podmioty, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. Regulamin pracy Rady Ministrów, projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie ww. ustawy.

Załącznik nr 1 do
Raportu z konsultacji i opiniowania

Lista podmiotów, do których przekazano projekt w ramach konsultacji i opiniowania.

1. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
2. Prezes Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej,
3. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad
4. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego
5. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego
6. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego
7. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych
8. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego
9. Prezes Narodowego Banku Polskiego
10. Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia
11. Prezes Najwyższej Izby Kontroli
12. Prezes Urzędu Transportu Kolejowego
13. Prezes Urzędu Zamówień Publicznych
14. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
15. Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców
16. Rzecznik Praw Obywatelskich
17. Rzecznik Finansowy
18. Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego
19. Szef Agencji Wywiadu
20. Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego
21. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej
22. Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego
23. Business Centre Club
24. Federacja Przedsiębiorców Polskich
25. Konfederacja Lewiatan
26. Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej
27. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców
28. Związek Rzemiosła Polskiego
29. Forum Związków Zawodowych
30. NSZZ Solidarność
31. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych
32. Izba Pracodawców Polskich
33. Izba Przemysłowo-Handlowa Inwestorów w Polsce
34. Kongres Polskiego Biznesu
35. Krajowa Izba Gospodarcza
36. Krajowa Izba Gospodarki Morskiej
37. Naczelna Organizacja Techniczna
38. Polskie Towarzystwo Gospodarcze
39. Krajowa Rada Spółdzielcza
40. Ogólnopolska Federacja Przedsiębiorców i Pracodawców Przedsiębiorcy.pl
41. Polska Organizacja Franczyzodawców
42. Polska Rada Biznesu
43. Rada Gospodarcza Strefy Wolnego Słowa
44. Stowarzyszenie Samozatrudnieni
45. UNICORN Europejska Unia Małych i Średnich Przedsiębiorstw
46. Związek Pracodawców Klasty Polskie
47. Family Business Network Poland
48. Fundacja Firmy Rodzinne (FFR)
49. Instytut Biznesu Rodzinnego
50. Stowarzyszenie Inicjatywa Firm Rodzinnych
51. Chartered Institute of Management Accountants
52. Izba Domów Maklerskich
53. Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami
54. Krajowa Izba Doradców Podatkowych
55. Krajowa Spółdzielnia Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa
56. Związek Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce
57. Polska Izba Biegłych Rewidentów
58. Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych
59. Krajowa Rada Komornicza
60. Krajowe Stowarzyszenie Funduszy Poręczeniowych
61. Krajowy Związek Banków Spółdzielczych
62. Polska Izba Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych
63. European Federation of Financial Professionals Polska (EFFP Polska)
64. Polska Izba Ubezpieczeń
65. Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności - Związek Pracodawców
66. Polski Związek Funduszy Pożyczkowych
67. Polski Związek Instytucji Pożyczkowych
68. Polski Związek Zarządzania Windykacjami
69. Polskie Stowarzyszenie Inwestorów Kapitałowych
70. Stowarzyszenie Emitentów Gieldowych
71. Stowarzyszenie Inwestorów Indywidualnych
72. Stowarzyszenie Księgowych w Polsce
73. Stowarzyszenie Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych
74. Stowarzyszenie REIT Polska
75. Związek Banków Polskich
76. Związek Maklerów i Doradców
77. Związek Polskiego Leasingu
78. Krajowa Izba Radców Prawnych
79. Krajowa Rada Notarialna
80. Naczelna Rada Adwokacka
81. Forum Automatyki i Robotyki Polskiej
82. Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa
83. Izba Bawełny w Gdyni
84. Izba Gospodarcza Metali Nieżelaznych i Recyklingu
85. Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego
86. Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego

87. Odlewnicza Izba Gospodarcza
88. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Producentów Mebli
89. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Producentów Zabezpieczeń Przeciwopozarowych i Sprzętu Ratowniczego
90. Polska Izba Producentów na Rzecz Obronności Kraju
91. Polska Izba Przemysłu Chemicznego
92. Polska Izba Przemysłu Jachtowego i Sportów Wodnych - POLSKIE JACHTY
93. Polska Unia Dystrybutorów Stali
94. Polski Związek Przemysłu Oponiarskiego
95. Stowarzyszenie Dystrybutorów i Producentów Części Motoryzacyjnych
96. Stowarzyszenie Polskiego Przemysłu Lotniczego
97. Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urządzeń Grzewczych
98. Stowarzyszenie Producentów Styropianu
99. Stowarzyszenie Techniczne Odlewników Polskich
100. Związek Pracodawców Przemysłu Odzieżowego i Tekstylnego
101. Związek Pracodawców "Polskie Szkło"
102. Związek Producentów Sprzętu Oświetleniowego „Pol-lighting”
103. Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia Porozumienie Zielonogórskie
104. Izba Gospodarcza „FARMACJA POLSKA”
105. Izba Gospodarcza Właścicieli Punktów Aptecznych i Aptek
106. Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna
107. Naczelna Izba Aptekarska
108. Naczelna Izba Lekarska
109. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Wyrobów Medycznych POLMED
110. Polska Izba Informatyki Medycznej
111. Polska Izba Przemysłu Farmaceutycznego i Wyrobów Medycznych POLFARMED
112. Polska Izba Zielarsko - Medyczna
113. Polski Związek Producentów Leków Bez Recepty PASMI
114. Polski Związek Stylistów Paznokci
115. Krajowi Producenci Leków - Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego
116. Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego
117. Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego
118. Stowarzyszenie zwykle Pielęgniarki Cyfrowe
119. Związek Pracodawców Aptecznych PharmaNET
120. Związek Pracodawców Hurtowni Farmaceutycznych
121. Związek Pracodawców Innowacyjnych Firm Farmaceutycznych
122. Izba Gospodarcza Handlowców, Przetwórców Zbóż i Producentów Pasz. Izba Zbożowo-Paszowa
123. Krajowa Izba Gospodarcza „Przemysłu Spożywczego i Opakowań”
124. Krajowy Związek Spółdzielni Mleczarskich Związek Rewizyjny
125. Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców
126. Związek Pracodawców Polska Rada Winiarstwa
127. Polskie Stowarzyszenie Przetwórców Ryb
128. Stowarzyszenie Naukowo - Techniczne Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego
129. Stowarzyszenie Polskich Producentów Wyrobów Czekoladowych i Cukierniczych
130. Stowarzyszenie Producentów Ryb Łososiatych
131. Stowarzyszenie Rzemieślników Piekarnstwa Rzeczypospolitej Polskiej
132. Związek Polskie Mięso
133. Związek Polskich Przetwórców Mleka
134. Związek Pracodawców Polski Przemysł Spirytusowy
135. Związek Pracodawców Przemysłu Pivowarskiego – Browary Polskie
136. Związek Producentów Cukru
137. Krajowe Stowarzyszenie Eksporterzy Rzeczypospolitej Polskiej
138. Krajowy Związek Rewizyjny Spółdzielni Spożywców "Społem"
139. Naczelna Rada Zrzeszeń Handlu i Usług
140. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Kupców i Drobnej Wytwórczości
141. Polska Izba Gospodarcza Importerów, Eksporterów i Kooperacji
142. Polska Izba Handlu
143. Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji
144. Polska Rada Centrów Handlowych
145. Polskie Stowarzyszenie Vendingu
146. Stowarzyszenie Eksporterów Polskich
147. Cech Kominiarzy Polskich
148. Federacja Porozumienie Polskiego Rynku Nieruchomości
149. Geodezyjna Izba Gospodarcza
150. Izba Gospodarcza "Ciepłownictwo Polskie"
151. Izba Gospodarcza „Wodociągi Polskie”
152. Izba Gospodarcza Hotelarstwa Polskiego
153. Korporacja Kominiarzy Polskich SZ
154. Krajowe Forum Chłodnictwa - Związek Pracodawców
155. Polska Federacja Organizacji Zarządców, Administratorów i Właścicieli Nieruchomości
156. Polska Federacja Rynku Nieruchomości
157. Polska Federacja Stowarzyszeń Rzecznawców Majątkowych
158. Polska Federacja Turystyki Wiejskiej „Gospodarstwa Gościnne”
159. Polska Izba Firm Szkoleniowych
160. Polska Izba Gospodarcza Branży Rozrywkowej i Bukmacherskiej
161. Polska Izba Gospodarcza Czystości
162. Polska Izba Ochrony
163. Polska Izba Pogrzebowa

164. Polska Izba Przemysłu Targowego
165. Polska Izba Stacji Kontroli Pojazdów
166. Polska Izba Turystyki
167. Polska Korporacja Techniki Sanitarnej, Grzewczej, Gazowej i Klimatyzacji
168. Polska Organizacja Branży Parkingowej
169. Polski Komitet Geotechniki
170. Polski Związek Pracodawców Ochrona
171. Polskie Stowarzyszenie Biur Tłumaczeń
172. Polskie Stowarzyszenie Prawników Przedsiębiorstw
173. Polskie Stowarzyszenie Rzeczoznawców i Biegłych Sądowych
174. Polskie Towarzystwo Rzeczoznawców Majątkowych
175. Polskie Towarzystwo Tłumaczy Przysięgłych i Specjalistycznych TEPIŚ
176. Polski Związek Pracodawców Prawniczych
177. Stowarzyszenie Cywilnych Saperów
178. Stowarzyszenie Certyfikatorów i Audytorów Energetycznych
179. Stowarzyszenie Ekspertów Rynku Nieruchomości
180. Stowarzyszenie Geodetów Polskich
181. Stowarzyszenie Komunikacji Marketingowej
182. Stowarzyszenie Rzeczoznawców Majątkowych „POLONIA
183. Forum Przewoźników Ekspresowych
184. Izba Gospodarcza Komunikacji Miejskiej
185. Izba Gospodarcza Transportu Lądowego
186. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przewoźników Osobowych
187. Ogólnopolski Związek Pracodawców Transportu Drogowego
188. Polska Izba Cła Logistyki i Spedycji
189. Polska Izba Gospodarcza Transportu Samochodowego i Spedycji
190. Polska Izba Spedycji i Logistyki
191. Polski Związek Wynajmu i Leasingu Pojazdów
192. Railway Business Forum
193. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Komunikacji RP
194. Stowarzyszenie Zielone Mazowsze
195. Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych
196. Związek Armatorów Polskich
197. Związek Niezależnych Przewoźników Kolejowych
198. Związek Pracodawców Kolejowych
199. Izba Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii
200. Izba Gospodarcza Energetyki i Ochrony Środowiska
201. Izba Gospodarcza Gazownictwa
202. Krajowa Izba Biopaliw
203. Polska Geotermalna Asocjacja im. prof. Juliana Sokołowskiego
204. Polska Izba Biomasy
205. Polska Izba Gospodarcza Energetyki Odnawialnej i Rozproszonej
206. Polska Izba Małej Energetyki Odnawialnej
207. Polska Izba Paliw Płynnych
208. Polska Organizacja Gazu Płynnego
209. Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego
210. Polska Organizacja Rozwoju Technologii Pomp Ciepła
211. Polska Rada Pelletu
212. Polski Komitet Energii Elektrycznej
213. Polskie Stowarzyszenie Energetyki Wiatrowej
214. Polskie Stowarzyszenie Wodoru i Ogniw Paliwowych
215. Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych
216. Polskie Towarzystwo Energetyki Słonecznej - ISES
217. Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej
218. Stowarzyszenie ds. Rozliczania Energii
219. Stowarzyszenie Elektryków Polskich
220. Stowarzyszenie Energii Odnawialnej
221. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich
222. Stowarzyszenie na Rzecz Efektywności – im. prof. Krzysztofa Żmijewskiego
223. Stowarzyszenie Naukowo-Techniczne Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego i Gazowniczego
224. Stowarzyszenie Niezależnych Wytwórców Energii Skojarzonej
225. Stowarzyszenie Polskich Energetyków
226. Towarzystwo Elektrowni Wodnych
227. Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie
228. Towarzystwo Obrotu Energią
229. Towarzystwo Rozwoju Małych Elektrowni Wodnych
230. Krajowy Związek Pracodawców Branży Geologicznej
231. Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa
232. Stowarzyszenie Kopalń Odkrywkowych
233. Związek Pracodawców Polska Miedź
234. Izba Architektów Rzeczypospolitej Polskiej
235. Konfederacja Budownictwa i Nieruchomości
236. Korporacja UNI-BUD
237. Krajowa Izba Gospodarki Nieruchomościami
238. Krajowa Izba Kominiarzy - Stowarzyszenie
239. Krajowy Związek Rewizyjny Spółdzielni Mieszkaniowych
240. Izba Projektowania Budowlanego
241. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Drogownictwa
242. Ogólnopolska Izba Gospodarki Nieruchomościami
243. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Firm Budowlano-Wykończeniowych
244. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Licencjonowanych Zarządców Nieruchomości „Ekspert”
245. Polska Geodezja Komercyjna Krajowy Związek Pracodawców

- Firm Geodezyjno-Kartograficznych
246. Polska Federacja Stowarzyszeń Zawodów Nieruchomościowych
247. Polska Izba Budownictwa
248. Polska Izba Gospodarcza Rusztowań
249. Polska Izba Gospodarcza Towarzystw Budownictwa Społecznego
250. Polska Izba Inżynierów Budownictwa
251. Polska Izba Rzeczoznawstwa Majątkowego
252. Polska Izba Nieruchomości Komercyjnych
253. Polska Unia Właścicieli Nieruchomości
254. Polskie Stowarzyszenie Budownictwa Ekologicznego
255. Polskie Stowarzyszenie Budowniczych Domów
256. Polski Związek Firm Deweloperskich
257. Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa
258. Polski Związek Kamieniarstwa
259. Polski Związek Pracodawców Budownictwa
260. Polski Związek Producentów Farb i Klejów
261. Polski Związek Producentów Kruszyw
262. Polski Związek Producentów i Przetwórców Izolacji
263. Polskie Towarzystwo Mieszkaniowe
264. Polskie Zrzeszenie Inżynierów i Techników Sanitarnych
265. Stowarzyszenie Architektów Polskich
266. Stowarzyszenie Budowniczych Domów i Mieszkań
267. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Materiałów Budowlanych
268. Stowarzyszenie na Rzecz Systemów Ociepleń
269. Stowarzyszenie Kosztorysantów Budowlanych
270. Stowarzyszenie Nowoczesne Budynki
271. Stowarzyszenie Polska Izba Urbanistów
272. Stowarzyszenie Producentów Betonów
273. Stowarzyszenie Producentów Cementu
274. Stowarzyszenie Producentów Wełny Mineralnej; Szklanej i Skalnej
275. Stowarzyszenie Urbanisci Polscy
276. Stowarzyszenie Urbanistów ZOIU
277. Stowarzyszenie Właścicieli Nieruchomości na Wynajem „Mieszkanicznik”
278. Stowarzyszenie Wykonawców Dachów Płaskich i Fasad (DAFA)
279. Towarzystwo Urbanistów Polskich
280. Unia Spółdzielców Mieszkaniowych w Polsce
281. Związek Polskie Okna i Drzwi
282. Związek Pracodawców Ceramiki Budowlanej
283. Związek Pracodawców – Producentów Materiałów dla Budownictwa
284. Związek Rewizyjny Spółdzielni Mieszkaniowych RP
285. Izba Przemysłowo-Handlowa Gospodarki Żłomem
286. Krajowa Izba Gospodarki Odpadami
287. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Ochrony Środowiska
288. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu
289. Polska Izba Gospodarki Odpadami
290. Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami
291. Związek Pracodawców Przemysłu Opakowań i Produktów Opakowaniach EKO-PAK
292. Związek Pracodawców Izba Recyklingu i Odzysku Odpadów
293. Izba Gospodarki Elektronicznej
294. Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji
295. Organizacja Pracodawców Usług IT (Software Development Association of Poland - SoDA)
296. Polska Izba Gospodarcza Elektrotechniki
297. Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji
298. Polska Izba Komunikacji Elektronicznej
299. Polska Izba Radiodyfuzji Cyfrowej
300. Związek Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego – ZIPSEE Cyfrowa Polska
301. Związek Pracodawców AGD -APPLiA Polska
302. Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska
303. Związek Pracodawców Mediów Elektronicznych i Telekomunikacji Mediakom
304. Związek Pracodawców Mediów Publicznych
305. Akademickie Inkubatory Przedsiębiorczości
306. Koalicja na rzecz Polskich Innowacji
307. Polska Izba Gospodarcza Zaawansowanych Technologii
308. Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości
309. Stowarzyszenie Top 500 Innovators
310. Związek Pracodawców „Partnerstwo dla Innowacji”
311. Polska Izba Rzeczników Patentowych
312. Stowarzyszenie Polskich Wynalazców i Racjonalizatorów
313. Stowarzyszenie Rzeczników Patentowych
314. Polskie Forum HR
315. Stowarzyszenie Agencji Zatrudnienia
316. Stowarzyszenie Inspektorów Pracy RP
317. Amerykańska Izba Handlowa
318. Brytyjsko-Polska Izba Handlowa
319. Francusko-Polska Izba Gospodarcza
320. Niderlandzko-Polska Izba Gospodarcza
321. Polsko- Chińska Izba Gospodarcza
322. Polsko - Hiszpańska Izba Gospodarcza
323. Polsko-Niemiecka Izba Przemysłowo-Handlowa
324. Polsko-Szwedzka Izba Gospodarcza
325. Polsko-Rosyjska Izba Handlowo-Przemysłowa

326. Polsko-Ukraińska Izba Gospodarcza
327. Skandynawsko-Polska Izba Gospodarcza
328. Stowarzyszenie Greckich Przedsiębiorców w Polsce
329. Włoska Izba Handlowo-Przemysłowa w Polsce
330. Dolnośląska Izba Gospodarcza
331. Izba Przemysłowo-Handlowa w Białymstoku
332. Izba Przemysłowo-Handlowa w Krakowie
333. Izba Przemysłowo-Handlowa w Lublinie
334. Izba Przemysłowo-Handlowa w Rzeszowie
335. Izba Przemysłowo-Handlowa województwa kujawsko-pomorskiego
336. Izba Rzemieślnicza w Opolu
337. Izba Rzemieślników i Przedsiębiorców w Kielcach
338. Łódzka Izba Przemysłowo-Handlowa
339. Małopolska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Krakowie
340. Organizacja Pracodawców Ziemi Lubuskiej
341. Opolska Izba Gospodarcza
342. Podkarpacka Izba Gospodarcza
343. Północna Izba Gospodarcza
344. Regionalna Izba Gospodarcza Pomorza
345. Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach
346. Regionalna Izba Gospodarcza w Lublinie
347. Regionalna Izba Przemysłowo-Handlowa w Gliwicach
348. Staropolska Izba Przemysłowo-Handlowa
349. Stowarzyszenie Mikro i Małych Przedsiębiorstw Regionu Częstochowskiego MMIŚ
350. Warmińsko-Mazurska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości
351. Warszawska Izba Gospodarcza
352. Wielkopolska Izba Budownictwa
353. Wielkopolska Izba Przemysłowo-Handlowa
354. Zachodnia Izba Przemysłowo-Handlowa
355. Ogólnopolski Związek Pracodawców Zakładów Aktywności Zawodowej i Innych Przedsiębiorstw Społecznych
356. Polska Izba Druku
357. Polska Izba Ekologii
358. Stowarzyszenie "Opalajmy się zdrowo"
359. Akademia Innowacji Społecznych
360. Białostocki Park Naukowo-Technologiczny
361. Bychawskie Stowarzyszenie Kobiet Aktywnych
362. Instytut PPP
363. Inicjatywa Ochrony Praw i Wyrównywania Szans
364. Komitet Obrony Praw Lokatorów
365. Krajowa Rada Izb Rolniczych
366. Forum Prawo dla Rozwoju
367. Ogólnopolska Federacja na rzecz Rozwiązywania Problemu Bezdomności
368. Ogólnopolska Federacja Organizacji Pozarządowych
369. Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków
370. PFR Ventures
371. Polska Izba Gospodarcza "Ekorozwój"
372. Polska Izba Książki
373. Polska Rada Organizacji Młodzieżowych,
374. Polska Unia Lokatorów
375. Polski Komitet Krajowy Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody (IUCN)
376. Polskie Stowarzyszenie Obrońców Życia Człowieka
377. Polskie Stowarzyszenie Paliw Alternatywnych
378. Polskie Towarzystwo Stwardnienia Rozsianego
379. Polskie Zrzeszenie Lokatorów
380. Polski Związek Głuchych
381. Polski Związek Niewidomych
382. Polski Związek Działkowców
383. Polski Związek Żeglarski
384. Pomorskie Stowarzyszenie Aktywni Lokalnie
385. Porozumienie Akademickich Centrów Transferów Technologii
386. Stowarzyszenie Absolwentów i Aplikantów KSSIIP
387. Stowarzyszenie Akademia Wspierania Inicjatyw Społecznych
388. Stowarzyszenie Dla Dobra Dziecka
389. Stowarzyszenie „EKOSKOP”
390. Stowarzyszenie Fabryka Inicjatyw Lokalnych
391. Stowarzyszenie Forum Recyklingu Samochodów
392. Stowarzyszenie Forum Rewitalizacji
393. Stowarzyszenie Inicjatyw Możliwych "Rzecz Jasna" - Ostróda
394. SISKOM – Stowarzyszenie Integracji Stołecznej Komunikacji
395. Stowarzyszenie Inżynierów Bezpieczeństwa Pożarowego
396. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Pożarnictwa
397. Stowarzyszenie Klub Polskie Forum ISO 14000
398. Stowarzyszenie KoLiber
399. Stowarzyszenie "Młodzi Demokraci"
400. Stowarzyszenie na rzecz efektywności im. prof. Krzysztofa Żmijewskiego
401. Stowarzyszenie Importerów i Dystrybutorów Pirotechniki
402. Stowarzyszenie na rzecz Rozwoju Gminy Przeclaw
403. Stowarzyszenie Nova
404. Stowarzyszenie Ośrodki Kultury i Aktywności Lokalnej w Krzesku
405. Stowarzyszenie Papierników Polskich
406. Stowarzyszenie Przyjaciół Integracji
407. Stowarzyszenie „Radomskie Centrum Przedsiębiorczości”
408. Stowarzyszenie Rowery Rzeszów
409. Stowarzyszenie Wspólnota Kulturowa „Borussia”
410. Świętokrzyskie Centrum Inicjatyw Społeczno-Kulturalnych
411. Towarzystwo Pomocy im. Św. Brata Alberta
412. UN Global Compact
413. Związek Centralny Dzieła Kolpinga w Polsce
414. Związek Ochotniczych Straży Pożarnych RP
415. Związek Stowarzyszeń Kongres Ruchów Miejskich
416. Związek Stowarzyszeń Polska Zielona Sieć
417. Związek Stowarzyszeń „Razem w Olsztynie"
418. Górnośląska Agencja Przedsiębiorczości i Rozwoju sp. z o.o.

- (koordynator Krajowego Klastra Kluczowego MedSilesia)
419. Klaster Gospodarki Odpadowej i Recyklingu, Krajowy Klaster Kluczowy
420. Zachodniopomorski Klaster Morski
421. Polski Klaser Budowlany - Polskie Stowarzyszenie Doradcze i Konsultingowe
422. Związek Zawodowy Pracowników Państwowej Inspekcji Pracy
423. Związek Zawodowy „Budowlani”
424. Związek Zawodowy Taksówkarzy " Warszawski Taksowkarz"
425. Dzieło Odbudowy Miłości, Fundacja D.O.M.
426. Fundacja Blisko
427. Fundacja Centrum PPP
428. Fundacja FAPA Polska Izba Bankowości Spółdzielczej
429. Fundacja Fundusz Współpracy
430. Fundacja FxCuffs - Edukacja i Rozwój Rynków Finansowych
431. Fundacja Generator Inspiracji
432. Fundacja Habitat for Humanity Poland
433. Fundacja im. Stefana Batorego
434. Fundacja Inicjatyw Społeczno-Ekonomicznych
435. Fundacja Instytut Badań i Rozwoju Lokalnego
436. Fundacja Laboratorium Architektury 60+
437. Fundacja Normalne Miasto – Fenomen
438. Fundacja Małych i Średnich Przedsiębiorstw
439. Fundacja Nasza Energia
440. Fundacja na rzecz Efektywnego Wykorzystania Energii
441. Fundacja na Rzecz Nauki Polskiej
442. Fundacja na rzecz Praw Ucznia
443. Fundacja Polska Bez Barrier
444. Fundacja Pomocy Wzajemnej „Barka”
445. Fundacja Poszanowania Energii
446. FundacjaRC
447. Fundacja Republikańska
448. Fundacja Res Publica im. Henryka Krzeczowskiego
449. Fundacja Rozwoju Branży Internetowej Netcamp
450. Fundacja Rozwoju Demokracji Lokalnej
451. Fundacja Rozwoju i Edukacji Pirotechnicznej
452. Fundacja Rozwoju Ziemi Oleckiej
453. Fundacja Strefa Zieleni
454. Fundacja Synapsis
455. Fundacja Szansa dla Niewidomych
456. Fundacja TUS
457. Fundacja Ukraina
458. Fundacja Wolności i Przedsiębiorczości
459. Fundacja Wszechnicy Budowlanej
460. Fundacja Instytut Badań nad Demokracją i Przedsiębiorstwem Prywatnym
461. Fundacja Instytut na rzecz Ekorozwoju
462. Fundacja Mir
463. Fundacja Polskie Towarzystwo Prawnicze Opus Iuris
464. Fundacja Widzialni
465. Fundacja WWF Polska
466. Lubelska Fundacja Rozwoju
467. Polska Fundacja Przedsiębiorczości
468. Polska Fundacja im. Roberta Schumana
469. WiseEuropa - Fundacja Warszawski Instytut Studiów Ekonomicznych i Europejskich
470. Ember
471. Instytut Badań nad Gospodarką Rynkową
472. Instytut Ekonomii Środowiska
473. Instytut Gospodarki Nieruchomościami
474. Instytut Jagielloński
475. Instytut Metropolitalny
476. Instytut Rozwoju Miast i Regionów
477. Instytut Sobieskiego
478. Instytut Spraw Publicznych
479. Polski Komitet Geologii Inżynierskiej i Środowiska
480. Pracownia Badań i Innowacji Społecznych „Stocznia”
481. Rada Główna Instytutów Badawczych
482. Stowarzyszenie Inicjatywa Mobilności Pracy
483. Stowarzyszenie Instytut Kościuszki
484. Federacja Regionalnych Związków Gmin i Powiatów RP
485. Stowarzyszenie Gmin Uzdrowiskowych RP
486. Unia Metropolii Polskich
487. Unia Miasteczek Polskich
488. Związek Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej
489. Związek Miast Polskich
490. Związek Powiatów Polskich
491. Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej
492. Europejskie Centrum Konsumenckie w Polsce
493. Federacja Konsumentów
494. Stowarzyszenie Konsumentów Polskich
495. Dariusz Walczak
496. Akademia Nauki Jazdy Marek Tomczyk
497. ArCADiasoft Chudzik sp.j.
498. Emotivo sp. z o o
499. HSEA
500. Infokoszt Piotr Montewski
501. Kancelaria Adwokacka Adwokat Marcin Koszowski
502. Alan Marcin Kiwiłszo
503. EMKA .S.A.
504. LaserTec S.A.
505. Medicus Sp. z o.o.
506. riskCE sp. z o.o. sp. k.
507. Rozum i Godność Człowieka Limited Spółka Jawna
508. Solar Deweloper
509. Sun System s.c
Dziadkowiec Rafał
Dziadkowiec Dominik
510. Synthos Green Energy S.A.

Uwagi zgłoszone w ramach konsultacji publicznych				
Lp.	Jednostka redakcyjna, której uwaga dotyczy/ pkt Uzasadnienia/ pkt OSR	Podmiot zgłaszający	Uwaga/ Propozycja zmian zapisu	Stanowisko MRiT do uwag
1.	Uwaga ogólna	Związek Banków Polskich	Tytułem wstępu pragnę zaznaczyć, że sektor bankowy zasadniczo pozytywnie ocenia proponowane zmiany. Wydaje się, iż w szczególności za zasadne należy uznać: i. wyłączenie z zakresu raportowania należności przedawnionych, ii. wyłączenie z zakresu raportowania należności wynikających z transakcji dokonywanych w ramach grup kapitałowych, iii. przyjęcie w przepisach art. 13a ust. 4 pkt 3 i 5 jako punktu odniesienia terminu wynikającego z umowy, a nie daty wystawienia faktury, iv. wyznaczenie dnia 30 kwietnia jako terminu sprawozdania.	Informacja ogólna
2.	Uwaga ogólna	Związek Pracodawców Polska Miedź	Związek Pracodawców Polska Miedź pozytywnie ocenia fakt przygotowania projektu ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych. Nasza organizacja, jak i podmioty w niej zrzeszone, doceniają podjęte przez Ministerstwo działania mające na celu doprecyzowanie przepisów i uproszczenie obowiązku sprawozdawczego oraz poprawę efektywności postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Przeciwdziałanie zatorom płatniczym ma kluczowe	Informacja ogólna

			<p>znaczenie dla przedsiębiorców, ponieważ stanowią one jeden z najczęstszych powodów utraty płynności finansowej. Ryzyko związane z możliwością powstania zatoru płatniczego, dotyka zarówno początkujących przedsiębiorców jak i firmy z ugruntowaną pozycją na rynku. Najgorsze w skutkach są bankructwo lub likwidacja. Oprócz trudności z nawiązaniem współpracy handlowej, zatory płatnicze wiążą się z koniecznością poniesienia dodatkowych kosztów w postaci odsetek, kosztów sądowych czy kosztów windykacji. Ta nowelizacja reguluje zatem szereg istotnych dla przedsiębiorców kwestii.</p>	
3.	Uwaga ogólna	Polska Izba Paliw Płynnych	<p>Przedsiębiorcy zwracają także uwagę na obawy związane z coraz większymi kompetencjami Prezesa UOKiK, zwłaszcza w odniesieniu do niektórych podmiotów takich, jak podatkowe grupy kapitałowe, podatników przekraczających, określone w ustawie progi obrotów, przy czym z tych obowiązków wyłączone zostają podmioty publiczne.</p>	<p>Uwaga wyjaśniona.</p> <p>Projektowane przepisy nie nadają Prezesowi UOKiK nowych kompetencji, a jedynie modyfikują te, które zostały mu przyznane w 2020 r. Prezes UOKiK prowadzi postępowania wynikające z nowelizowanej ustawy nie tylko w stosunku do dużych podatników, ale również tych z sektora MŚP, jeśli istnieje uzasadnione podejrzenie wystąpienia nadmiernego opóźnienia w transakcjach handlowych.</p>
4.	Uwaga ogólna	Polska Izba Paliw Płynnych	<p>W odniesieniu do samego projektu ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych – w ocenie przedsiębiorców wątpliwości budzą art. 13a-13zb dot. sprawozdań, kontroli, kar pieniężnych. Wydaje się, iż ingerencja ze strony państwa jest zbyt daleko idąca z uwagi na bardzo kosztowną sprawozdawczość, procedury kontrolne oraz wysokość sankcji (kara do 5% przychodu, nie więcej niż 50.000.000 euro).</p> <p>Trudno nie odnieść wrażenia, że sama ustawa, choć wprowadza sankcje na nieuczciwe podmioty, jednak nie eliminuje z obrotu gospodarczego nieprawidłowych zachowań niektórych z nich. Wprost czy też w sposób bezpośredni nie poprawia</p>	<p>Uwaga wyjaśniona.</p> <p>Ustawa nie wprowadza nowego obowiązku sprawozdawczego, ale modyfikuje już istniejące w systemie prawa sprawozdanie z terminów zapłaty w transakcjach handlowych. Zmiany w tym zakresie mają na celu usprawnienie procedury składania ww. sprawozdania i uwzględniają szereg uwag zgłaszanych przez adresatów tego obowiązku.</p> <p>Procedury kontrolne nie są przedmiotem projektu, podobnie jak kara pieniężna określona w art. 13t ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom. Proponowane w projekcie zmiany mają na celu uelastycznienie prowadzonych</p>

			<p>sytuacji podmiotów „poszkodowanych” poprzez nowe rozwiązania lub modyfikacje już istniejących rozwiązań w trybie procedury cywilnej czy też zmienianej ustawy.</p> <p>Przedsiębiorcy zwracają także uwagę na obawy związane z coraz większymi kompetencjami Prezesa UOKiK, zwłaszcza w odniesieniu do niektórych podmiotów takich, jak podatkowe grupy kapitałowe, podatników przekraczających, określone w ustawie progi obrotów, przy czym z tych obowiązków wyłączone zostają podmioty publiczne.</p>	<p>postępowań w taki sposób, aby jeszcze skuteczniej można było eliminować z obrotu gospodarczego nieprawidłowość zachowań w zakresie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. W związku ze zmianami zaproponowanymi w projekcie kary nakładane na nierzetelnych płatników będą spełniały swoje podstawowe funkcje i wpływały na świadomość podmiotów gospodarczych będących sprawcami zatorów płatniczych.</p>
5.	Art. 1 pkt 1 (dot. art. 4 pkt 7)	CZŁONEK POLFARMED - PPF HASCO LEK S.A.	<p>W projekcie przedmiotowej ustawy następuje określenie definicji grupy kapitałowej w odniesieniu do brzmienia - art. 4 pkt 14. Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów - grupie kapitałowej - rozumie się przez to wszystkich przedsiębiorców, którzy są kontrolowani w sposób bezpośredni lub pośredni przez jednego przedsiębiorcę, w tym również tego przedsiębiorcę;</p> <p>W związku z licznymi odniesieniami do innych ustaw, w zakresie rozumienia grupy kapitałowej, wymagane jest dookreślenie rozumienia słowa „(..) kontrolowani w sposób bezpośredni lub pośredni przez jednego przedsiębiorcę” , poprzez rozszerzenie i dookreślenie definicji grupy kapitałowej.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Pojęcie kontroli bezpośredniej lub pośredniej jest jasne i nie wymaga doprecyzowania.</p>
6.	Art. 1 pkt 1 (dot. art. 4 pkt 7)	Związek Banków Polskich	<p>Pozytywnie należy ocenić propozycję, aby z zakresu sprawozdań na temat stosowanych terminów zapłaty oraz z postępowań dotyczących nadmiernego opóźniania się z płatnościami wyłączyć transakcje pomiędzy podmiotami należącymi do tej samej grupy kapitałowej.</p> <p>W związku z zakresem zastosowania Ustawy istotne jest natomiast zapewnienie, żeby wyłączenie to dotyczyło również innych podmiotów wskazanych w art. 2 Ustawy, a w szczególności przedsiębiorców z państw członkowskich Unii</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Uzasadnienie zostało uzupełnione w tym zakresie. Doprecyzowano, że chodzi o grupę kapitałową, do której należą podmioty wymienione w art. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych.</p>

			<p>Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej (art. 2 pkt 7 Ustawy). Nie ulega wątpliwości, że celowe jest wyłączenie z zakresu ww. przepisów transakcji pomiędzy podmiotami należącymi do tej samej grupy, nawet jeśli ma ona charakter transgraniczny. Proponowana definicja grupy kapitałowej odwołuje się do art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z zawartą tam definicją przez grupę kapitałową rozumie się wszystkich przedsiębiorców, którzy są kontrolowani w sposób bezpośredni lub pośredni przez jednego przedsiębiorcę, w tym również tego przedsiębiorcę. Definicja przedsiębiorcy jest natomiast zawarta w art. 4 pkt 1) ww. ustawy. Zasadniczym elementem tej definicji jest odwołanie do definicji przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców. Jak można zauważyć ten element definicji przedsiębiorcy obejmuje więc zakres podmiotów wskazanych w art. 2 pkt 1) Ustawy. Tożsamość zakresowa występuje również w odniesieniu do osób wykonujących wolny zawód (art. 2 pkt 4 Ustawy i odpowiednio art. 4 pkt 1) lit b) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów). Można mieć natomiast wątpliwości, czy taka definicja przedsiębiorcy, a więc w konsekwencji grupy kapitałowej obejmuje inne podmioty wskazane w art. 2 Ustawy - w szczególności skoro przedsiębiorcy z państw członkowskich U E/EFTA i oddziały przedsiębiorstw zagranicznych zostały tam wymienione obok przedsiębiorców w rozumieniu Prawa przedsiębiorców.</p> <p>Biorąc powyższe pod uwagę, sugerujemy doprecyzować definicję grupy kapitałowej w taki sposób, żeby obejmowała również podmioty wymienione w art. 2 ustawy, w szczególności</p>	
--	--	--	---	--

			przedsiębiorców z państw członkowskich UE/EFTA.	
7.	Art. 1 pkt 2 (art. 4c ust. 2)	CZŁONEK POLFARMED - PPF HASCO LEK S.A.	Art. 4 c w brzmieniu zaproponowanym w projekcie ustawy nałożony został obowiązek na dużych przedsiębiorców o informowaniu drugiej strony transakcji handlowej o zmianie statusu. Wskazać należy, że ten obowiązek nałożony został tylko na dużych przedsiębiorców, nie została uregulowana kwestia jeżeli w toku trwania współpracy zmieni się status przedsiębiorcy z małego na dużego.	Uwaga wyjaśniona. Jeżeli w toku trwania współpracy zmieni się status przedsiębiorcy z MŚP na dużego, to kwestia ta nie ma wpływu na już zawarte i realizowane transakcje handlowe. Natomiast w przypadku, gdyby miała zostać zawarta nowa transakcja handlowa, to zastosowanie znajdzie projektowany art. 4c ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (dalej: ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom).
8.	Art. 1 pkt 2 (art. 4c ust. 2)	Polski Związek Wynajmu i Leasingu Pojazdów	W proponowanej zmianie art. 4c ust. 2 widzimy dodatkowy obowiązek zawiadamiania kontrahentów w każdym przypadku zmiany posiadanego statusu dużego przedsiębiorcy. Spowoduje to zawiadamianie wszystkich kontrahentów (czyli wszystkie strony umów/transakcji handlowych, które łączą przedsiębiorców) co może być uciążliwe i wymagać sporego nakładu pracy.	Uwaga nieuwzględniona. W praktyce dochodzi do sytuacji, kiedy duzi kontrahenci będący wierzycielami zatają swój status, żeby móc korzystać z odsetek ustawowych (art. 5 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom), lub po krótszym terminie – z odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych (art. 7 ww. ustawy). Projektowana regulacja przeciwdziała tym sytuacjom. Wobec tego ewentualna uciążliwość obowiązku zawiadamiania kontrahentów w każdym przypadku zmiany posiadanego statusu dużego przedsiębiorcy ma mniejsze znaczenie wobec potrzeby rozwiązania praktycznego problemu podniesionego przez samych przedsiębiorców. Jednocześnie fakt, że oświadczenie o statusie dużego przedsiębiorcy będzie składane tylko raz w danej relacji biznesowej, a aktualizacja będzie wymagana jedynie w przypadku zmiany statusu, łagodzi ewentualną uciążliwość regulacji.
9.	Art. 1 pkt 2 (dot. art. 4c)	POPiHN	Z przedmiotowego zapisu powinny być wyłączone przypadki zawierania umów ustnych, gdyż zobowiązanie kontrahentów do poinformowania, iż jest się dużym przedsiębiorcom wydaje się, iż nie	Uwaga nieuwzględniona. Okoliczność, że w przypadku zawierania umów w formie ustnej kwestia dowodowa realizacji

			<p>uwzględnia praktyki rozmów czy także dokonywanych drobnych transakcji. W przypadku zawierania umów ustanych kwestia dowodowa realizacji obowiązku jest niemożliwa do wykazania.</p> <p>Oświadczenie nie powinno być także wymagane w przypadkach, gdy nie ma kontaktu pomiędzy stronami, a płatność następuje od razu, np. gdy przedsiębiorca dokonuje zakupu rzeczy na tzw. fakturę w sklepie gdzie jest mu wydawany towar i od razu uiszcza płatność, albo np. przedsiębiorca kupujący paliwo na stacji, gdzie płaci za towar, a następnie dostaje fakturę, lub paragon z nip.</p>	<p>obowiązku złożenia przedmiotowego oświadczenia może być trudna do wykazania, nie stanowi argumentu na rzecz wyłączenia obowiązku złożenia oświadczenia w takich przypadkach. Kwestia trudności dowodowych tyczy się bowiem wszelkich kwestii związanych z zawieraniem umowy w formie ustnej, w tym samego faktu jej zawarcia. A przy tym obowiązek złożenia przedmiotowego oświadczenia w odniesieniu do umów w formie ustnej jest realny do zrealizowania, wystarczy bowiem ustnie poinformować o statusie dużego przedsiębiorcy. Jednocześnie w podniesionych przypadkach masowej sprzedaży w sklepach czy na stacjach paliw wystarczające będzie umieszczenie w punkcie sprzedaży pisemnej informacji o statusie dużego przedsiębiorcy. Będzie to praktycznym rozwiązaniem, zgodnym z ustawą, bowiem wymóg, że „oświadczenie składa się w formie, w jakiej jest zawierana transakcja handlowa”, należy odczytywać w sposób zgodny z nadrzędnością form czynności prawnych. To znaczy, że w przypadku umowy zawartej ustnie ww. oświadczenie może zostać złożone pisemnie, ale w przypadku umowy zawartej pisemnie nieskuteczne będzie złożenie ww. oświadczenia w formie ustnej.</p>
10.	Art. 1 pkt 2 (dot. art. 4c)	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	<p>W projektowanym artykule 4c ust. 2 Ustawy wskazano, że „Przedsiębiorca, który złożył drugiej stronie transakcji handlowej oświadczenie o posiadaniu statusu dużego przedsiębiorcy, w każdym przypadku zmiany tego statusu składa tej stronie oświadczenie o tej zmianie. Przepis ust. 1 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.”. Sformułowanie projektowanego przepisu budzić wątpliwości interpretacyjne – czy w przypadku utraty statusu dużego przedsiębiorcy oświadczenie powinno być złożone przy kolejnej transakcji handlowej z tym samym przedsiębiorcą, czy jednak</p>	<p>Uwaga wyjaśniona.</p> <p>Zmiana statusu dużego przedsiębiorcy ma znaczenie w odniesieniu do transakcji zawieranych po zmianie tego statusu, a nie do transakcji wcześniej zawartych. Dlatego w przypadku utraty statusu dużego przedsiębiorcy oświadczenie powinno być złożone najpóźniej w momencie zawarcia kolejnej – pierwszej po zmianie statusu - transakcji handlowej zawieranej z tym samym przedsiębiorcą. Wynika to z projektowanego brzmienia art. 4c ust. 2 zd. 2 ustawy o</p>

			niezwłocznie po utracie tego statusu. Mając na uwadze, że jest to wątpliwość, która będzie miała doniosłe znaczenie praktyczne dla przedsiębiorców, wnosimy o doprecyzowanie tej kwestii w Projekcie.	przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom: „Przepis ust. 1 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.”.
11.	Art. 1 pkt 2 (dot. art. 4c)	Członek POHID	<p>Projekt zdaje się pomijać przypadek, gdy podmiot uzyskał status dużego przedsiębiorcy <u>w okresie obowiązywania/wykonywania umowy rozumianej tu jako transakcja handlowa</u>, która byłaby zawierana np. na kilka lat. Takiemu podmiotowi <u>nie</u> powinna przysługiwać ochrona prawna jak MŚP. Co więcej, słusznym jest przyjęcie założenia, że podmiot taki powinien wówczas złożyć drugiej stronie oświadczenie, że uzyskał status dużego przedsiębiorcy. Tymczasem dyspozycja ust. 1 tego przepisu określa termin złożenia takiego oświadczenia na sam moment zawarcia transakcji handlowej (pierwszej transakcji handlowej), zatem trudno przyjąć, że obowiązek z tego przepisu miałby aktualizować się wstecznie. Alternatywą jest przyjęcie, że status dużego przedsiębiorcy jest rozpatrywany tylko jednokrotnie i jedynie na moment zawarcia transakcji handlowej. Trudno przyjąć, że byłby to oczekiwany stan rzeczy. Niezależnie zaś od tego, niepotrzebnie utrzymywana jest wątpliwość odnośnie do tej kwestii.</p> <p>Dodatkowo postulujemy poprawienie (sprecyzowanie) końcowej części ust. 1, aby jednoznaczne było, że chodzi o formę zawarcia <u>pierwszej</u> transakcji handlowej (w sytuacji, gdy następne transakcje handlowe mają różne formy).</p> <p><u>2) art. 4c otrzymuje brzmienie:</u> „Art. 4c. 1. Duży przedsiębiorca składa drugiej stronie transakcji handlowej oświadczenie o posiadaniu statusu dużego przedsiębiorcy. Oświadczenie składa się jednokrotnie, najpóźniej w momencie zawarcia pierwszej transakcji handlowej</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Zmiana statusu dużego przedsiębiorcy ma znaczenie w odniesieniu do transakcji zawieranych po zmianie tego statusu, a nie do transakcji wcześniej zawartych. Względ na ochronę praw nabytych i przede wszystkim zakaz działania prawa wstecz uniemożliwiają ingerencję w treść istniejących transakcji handlowych, do czego zmierza propozycja przedstawiona w uwadze. Propozycja nie może zostać przyjęta ze względu na niezgodność z podstawowymi zasadami tworzenia prawa.</p> <p>Uwaga uwzględniona w zakresie zmiany brzmienia art. 4c ust. 1. Uwaga nieuwzględniona w pozostałym zakresie. Nie znajduje uzasadnienia dodanie ust. 3 w projektowanym przepisie, ponieważ zmiana statusu dużego przedsiębiorcy</p>

			<p>pomiędzy stronami, w formie, w jakiej jest zawierana ta transakcja handlowa.</p> <p>2. Przedsiębiorca, który złożył drugiej stronie transakcji handlowej oświadczenie o posiadaniu statusu dużego przedsiębiorcy, w każdym przypadku zmiany tego statusu składa tej stronie oświadczenie o tej zmianie. Przepis ust. 1 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.”;</p> <p>„3. W razie uzyskania przez przedsiębiorcę statusu dużego przedsiębiorcy już po zawarciu transakcji handlowej, a w toku jej obowiązywania lub wykonywania, przedsiębiorca taki zobowiązany jest niezwłocznie złożyć drugiej stronie transakcji handlowej oświadczenie o posiadaniu statusu dużego przedsiębiorcy. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.”</p>	nie ma wpływu na transakcje zawarte przed tą zmianą.
12.	Art. 1 pkt 3 (dot. art. 9a)	PIIT	<p>Projektowana ustawa przewiduje, że nieważne z mocy ustawy będą umowne zastrzeżenia (zawarte w umowach będących transakcjami handlowymi w rozumieniu ustawy), które zakazują wierzycielowi zbywania wierzytelności. Powyższe ma nie dotyczyć tych transakcji handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym.</p> <p>W naszej ocenie jest to rozwiązanie nieuzasadnione, pochopne i w dłuższej perspektywie szkodliwe dla uczestników obrotu gospodarczego, w związku z czym w naszej ocenie istnieje potrzeba wykreślenia tego rozwiązania z projektowanej ustawy.</p> <p>Lektura uzasadnienia do projektu ustawy prowadzi do wniosku, że rozwiązanie to zostało oparte na założeniach niepopartych głębszą analizą i pomija szereg istotnych okoliczności istotnych dla praktyki obrotu gospodarczego. W uzasadnieniu do projektu ustawy czytamy bowiem:</p> <p><i>Celem projektowanego rozwiązania jest poprawa płynności finansowej wierzycieli poprzez zniesienie</i></p>	<p>Uwaga w części uwzględniona, w części wyjaśniona.</p> <p>Przepis został preredagowany w taki sposób, że sankcja bezskuteczności zastrzeżenia umownego zakazującego lub ograniczającego cesję wierzytelności będzie miała zastosowanie w przypadku, kiedy dojdzie do nieuregulowania zapłaty w terminie określonym w umowie w transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca, z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny. Przepis ma zastosowanie do wierzytelności pieniężnych, ponieważ ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom posługuje się pojęciem dłużnika w odniesieniu do świadczenia pieniężnego (dłużnik i wierzyciel na gruncie tej ustawy, to zawsze dłużnik i wierzyciel w odniesieniu do świadczenia pieniężnego, taka jest systematyka tej ustawy).</p>

		<p><i>zakazu cesji wierzytelności. Proponuje się, aby w przypadku transakcji handlowych zastrzeżenie umowne zakazujące wierzycielowi zbywania wierzytelności, o którym mowa w art. 509 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, było nieważne. Instytucja umownego zakazu cesji wierzytelności jest nadużywana, co w efekcie może prowadzić do utraty płynności, a w konsekwencji do zatorów płatniczych. Umowny zakaz cesji wierzytelności jest szczególnie dotkliwy w relacjach asymetrycznych, w których występuje element przewagi kontraktowej. Niemniej zaproponowane rozwiązanie odnosi się również do transakcji symetrycznych. Nie ma bowiem uzasadnienia, aby podmiot, który nie wywiązuje się ze swoich podstawowych obowiązków umownych, jakim jest regulowanie świadczenia pieniężnego w terminie, mógł jednocześnie powoływać się na zastrzeżenie umowne o niedopuszczalności cesji.</i></p> <p>W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na fakt, że rozwiązanie to ma dotyczyć transakcji handlowych, a więc umów, które z definicji (zawartej w art. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych) są zawierana między profesjonalistami. Jest to więc ta część obrotu gospodarczego, która powinna podlegać mniejszym ograniczeniom jeśli chodzi o swobodę kontraktową, właśnie ze względu na profesjonalny charakter kontraktujących stron.</p> <p>Ponadto, wracając do uzasadnienia projektu ustawy widać wyraźnie, że powodem, dla którego rozwiązanie to ma zostać wprowadzone jest twierdzenie Projektodawcy o tym, że <i>Instytucja umownego zakazu cesji wierzytelności jest nadużywana, co w efekcie może prowadzić do utraty płynności, a w konsekwencji do zatorów płatniczych.</i> Jednocześnie Projektodawca w żaden sposób nie wyjaśnił, w oparciu o jakie dane,</p>	
--	--	--	--

			<p>informacje, badania sformułował tak radykalne stwierdzenie, w związku z czym nie ma możliwości zweryfikowania prawdziwości tego stwierdzenia. Biorąc pod uwagę, że proponowane w projekcie ustawy rozwiązanie ma charakter wręcz rewolucyjny dla profesjonalnego obrotu gospodarczego i poważnie ogranicza swobodę kontraktowania, rozwiązanie takie wymaga rzetelnej analizy i dyskusji, również co do przesłanek i przyczyn, które leżą u źródła takiej propozycji. Jedno zdanie twierdzące, że instytucja umownego zakazu cesji wierzytelności jest nadużywana to stanowczo za mało, aby móc w sposób świadomy podjąć decyzję o daleko idącej zmianie porządku kontraktowego w Polsce. Jednostkowe przypadki nadużywania instytucji cesji wierzytelności (jeśli występują) bez wątpienia wymagają uwagi i odpowiedniej reakcji na gruncie konkretnych umów, niemniej jednak takie jednostkowe przypadki (jeśli występują) nie powinny być podstawą zmiany otoczenia prawnego dla wszystkich profesjonalnych podmiotów kontraktujących w Polsce, gdyż skutek nieważności umownego zakazu cesji będzie miał skutek generalny (wobec wszystkich) w obszarze wytyczonym zakresem pojęcia transakcji handlowej. Tym samym taka regulacja musi zostać poprzedzona analizą nie tylko konkretnych przypadków widzianych z perspektywy wierzyciela, ale kompleksową oceną wpływu takiego rozwiązania na wszystkich wierzycieli i wszystkich dłużników dokonujących transakcji handlowych, pamiętając, że znaczna część (jeśli nie zdecydowana większość) transakcji handlowych to zobowiązania wzajemne (<i>do ut des</i>, z łaciny „daję abyś dał”), a więc takie, w których każda ze stron jest zobowiązana do własnego świadczenia na rzecz drugiej strony umowy, a więc każda ze stron takiej umowy występuje w podwójnej roli</p>	
--	--	--	---	--

			<p>wierzyciela dłużnika. Lektura projektu ustawy, uzasadnienia oraz Oceny Skutków Regulacji (OSR) każe sądzić, że taka analiza nie została przeprowadzona, skoro nawet OSR w części 4 nie zawiera żadnych informacji na temat wpływu projektowanego rozwiązania na dłużników i wierzycieli, strony transakcji handlowych. W ramach analizy konieczne byłoby w szczególności zbadanie osłabienia pozycji dłużnika w związku z ograniczeniem jego zarzutów dotyczących świadczenia, ustanowionym w art. 513 Kodeksu cywilnego.</p> <p>Ponadto, analiza uzasadnienia do projektu ustawy prowadzi do wniosku, że intencją Projektodawcy było, aby skutek nieważności umownego zakazu cesji wierzytelności dotyczył tych wierzytelności, które dotyczą świadczeń pieniężnych (o czym świadczy zdanie: <i>Nie ma bowiem uzasadnienia, aby podmiot, który nie wywiązuje się ze swoich podstawowych obowiązków umownych, jakim jest regulowanie świadczenia pieniężnego w terminie, mógł jednocześnie powoływać się na zastrzeżenie umowne o niedopuszczalności cesji.</i>). Niestety ta intencja nie znalazła odzwierciedlenia w projektowanym przepisie, który w obecnym kształcie będzie dotyczył zarówno wierzytelności pieniężnych jak i niepieniężnych. Objęcie tym rozwiązaniem również wierzytelności dotyczących świadczeń niepieniężnych nie ma uzasadnienia albo ma bardzo ograniczone uzasadnienie z perspektywy celu, jakim ma być zapewnienie płynności wierzycielowi, a jednocześnie może wygenerować wiele praktycznych problemów dla obrotu gospodarczego biorąc pod uwagę jak zróżnicowane są świadczenia niepieniężne i jak zróżnicowany charakter mają relacje wynikające z transakcji handlowych. Wprowadzenie do porządku prawnego <i>de facto</i> zakazu stosowania umownego zastrzeżenia zakazującego wierzycielowi zbywania</p>	
--	--	--	--	--

			<p>wierzytelności niepieniężnych jest rozwiązaniem w dwójnasób szkodliwym i niezrozumiałym, biorąc pod uwagę, że w przypadku zobowiązań niepieniężnych, ze względu na charakter świadczenia, dla dłużnika szczególnie istotne może być, aby świadczenie zostało spełnione na rzecz wierzyciela, z którym dłużnik pierwotnie kontraktował. Wystarczy sobie wyobrazić kontrakt, w którym dłużnik ma dostarczyć wierzycielowi produkty z różnych względów wrażliwe (broń, środki ochronne, lekarstwa, usługi doradztwa specjalistycznego, specjalistyczne oprogramowanie wytworzone na zamówienie wierzyciela itd.) i z tego względu umowa zawiera zakaz cesji wierzytelności – jeśli taki zakaz będzie nieważny z mocy ustawy, to może się okazać, że w skutek cesji wierzytelności świadczenie niepieniężne dłużnika trafi w ręce podmiotu z różnych względów niezaufanego (a na pewno innego, niż pierwotny wierzyciel). Z tego względu jako absolutne minimum widzimy konieczność takiego przeredagowania przepisu, aby ustawowa sankcja nieważności umownego zakazu cesji wierzytelności dotyczyła tylko i wyłącznie tych wierzytelności, które dotyczą świadczeń pieniężnych.</p> <p>Podsumowując, widzimy potrzebę usunięcia z projektu ustawy przepisu art. 1 pkt 3) przewidującego sankcję nieważności umownego zastrzeżenia zakazującego wierzycielowi zbywania wierzytelności. Jako absolutne minimum widzimy konieczność takiego przeredagowania przepisu, aby dotyczył o tylko i wyłącznie wierzytelności, których przedmiotem jest świadczenie pieniężne. Jednocześnie, jako mniej radykalne rozwiązanie, alternatywą mógłby być przepis, który uznawałby za bezskuteczne (a nie nieważne) umowne zastrzeżenie zakazujące cesji wierzytelności pieniężnej, w przypadku wystąpienia po stronie dłużnika zdefiniowanego w ustawie opóźnienia w</p>	
--	--	--	---	--

			spełnieniu świadczenia pieniężnego. Dzięki takiemu rozwiązaniu bezskuteczność umownej klauzuli występowałaby tylko wtedy, gdy dłużnik faktycznie nie wywiązuje się ze swojego zobowiązania.	
13.	Art. 1 pkt 3 (dot. art. 9a)	CZŁONEK POLFARMED - PPF HASCO LEK S.A.	Zgodnie z brzemieniem Art. 509 kc Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wprowadzone zastrzeżenie w projekcie przedmiotowej ustawy wskazuje jako nieważne postanowienie umowne, które zakazywać by mogły wierzycielowi zbywania wierzytelności. W praktyce oznacza to że wierzyciel zawsze będzie mógł zbywać wierzytelności – definicja bowiem słowa w transakcjach handlowych jest niezwykle szeroka, odnosi się ona umów, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością; zatem de facto w relacjach pomiędzy wszystkimi przedsiębiorcami. Uwagę zwraca zatem fakt, że ustawa ta nie będzie ograniczać cesji wierzytelności w relacjach pomiędzy przedsiębiorcami. Do dookreślenia jak zmiana ta będzie miała wpływ na dotychczasowe zawarte umowy, czy wymagana zatem będzie/ nałożony będzie na Spółki obowiązek zmiany umów dotychczas zawartych pomiędzy kontrahentami w których być może umownie spółka ma zakaz cesji?	Uwaga wyjaśniona Zgodnie z projektowanym przepisem przejściowym (art. 3 ust. 1 projektu) do transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. W związku z powyższym wprowadzenie przepisu nie będzie miało wpływu na transakcje handlowe zawarte przed wejściem w życie ustawy.
14.	Art. 1 pkt 3 (dot. art. 9a)	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Drogownictwa	Wykreślenie projektowanego postanowienia w całości, albo jego odpowiednia modyfikacja, że zakaz zbywania wierzytelności nie dotyczy zbywania wierzytelności na rzecz instytucji bankowych.	Uwaga w części uwzględniona, w części wyjaśniona. Przepis został przeredagowany i odnosi się do wierzytelności opóźnionych w transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest MŚP, a

			<p>Wprowadzenie postanowienia w proponowanym brzmieniu jest zmianą zbyt daleko ingerującą w stosunki cywilnoprawne, i co najwyżej powinna być wprowadzana zmianą do kodeksu cywilnego.</p> <p>Wprowadzenie takiego postanowienia może prowadzić do niekontrolowanego obrotu wierzytelnościami, co w rezultacie może naruszać bezpieczeństwo obrotu gospodarczego. Największe ryzyko zachodzi jednak w sytuacji wykorzystywania takiego uprawnienia przez firmy windykacyjne dokonujące wielokrotnego zbywania wierzytelności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że firmy windykacyjne nękają wezwaniami do zapłaty zwłaszcza małych przedsiębiorców, angażując ich czas i środki na obronę przed nieuprawnionymi działaniami. W konsekwencji wprowadzenie takiego postanowienia może być niebezpieczne, w szczególności dla mikro, małych i średnich przedsiębiorców.</p>	<p>dłużnikiem duży przedsiębiorca, z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny. Celem przepisu jest ochrona mniejszych firm w relacjach z dużymi kontrahentami. Wierzyciel powinien być uprawniony do przeniesienia wierzytelności, jeżeli dłużnik opóźnia się z płatnością.</p>
15.	Art. 1 pkt 3 (dot. art. 9a)	Związek Banków Polskich	<p>Projektowany przepis wskazuje, że w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym – zastrzeżenie umowne zakazujące wierzycielowi zbywania wierzytelności, o którym mowa w art. 509 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, jest nieważne. Brzmienie projektowanego przepisu nie jest do końca precyzyjne. Art. 509 § 1 Kodeksu cywilnego wskazuje, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Postanowienie uzależniające możliwość przelewu wierzytelności od zgody dłużnika nie stanowi literalnie „zakazu zbywania wierzytelności”, mogą więc powstać wątpliwości, czy będzie objęte zakresem projektowanego przepisu. Łatwo można</p>	<p>Uwaga w części uwzględniona, w części wyjaśniona.</p> <p>Nowe brzmienie przepisu odnosi się do zastrzeżenia umownego zakazującego i ograniczającego wierzycielowi przeniesienie wierzytelności opóźnionych w transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca, z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny. Przepis ma zastosowanie do wierzytelności pieniężnych, ponieważ ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom posługuje się pojęciem dłużnika i wierzyciela w odniesieniu do świadczenia pieniężnego (dłużnik i wierzyciel na gruncie tej ustawy, to zawsze dłużnik i wierzyciel w odniesieniu do świadczenia pieniężnego, taka jest systematyka tej ustawy).</p>

			<p>bowiem wyobrazić sobie sytuację, w której jedna ze stron transakcji handlowej nie będzie w prawdzie wносиła o zawarcie zastrzeżenia w umowie handlowej o zakazie zbycia wierzytelności przez wierzyciela, zatem nie złamie przepisów o zakazie cesji wierzytelności, jednak w celu obejścia wskazanego zakazu, będzie uzależniała skuteczność dokonania przelewu wierzytelności od uzyskania zgody dłużnika. Zaproponowane poniżej brzmienie art. 9a pozwoli na pełną realizację celu projektodawcy, którym jest „poprawa płynności finansowej wierzycieli poprzez zniesienie zakazu cesji wierzytelności”, przy zapewnieniu skuteczności wprowadzonych zmian i eliminacji ewentualnych prób jego obejścia przez uczestników rynku. Jeśli wskazana możliwość nie zostanie wykluczona na etapie pracy legislacyjnych związanych z wprowadzeniem nieważności zakazu cesji w transakcjach handlowych, to zapewne dopiero w przeciągu kilku następnych lat orzecznictwo rozstrzygnie wątpliwości interpretacyjne, co do nieważności zastrzeżenia o względnej skuteczności dokonania przelewu wierzytelności w transakcjach handlowych.</p> <p><u>W związku z powyższym, proponujemy projektowanemu art. 9a Ustawy nadać następujące brzmienie:</u></p> <p>„Art. 9a.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. <i>W transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym – zastrzeżenie umowne zakazujące wierzycielowi zbywania wierzytelności, o którym mowa w art. 509 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, jest nieważne.</i> 2. <u>Zastrzeżenie umowne, w którym skuteczność dokonania przelewu</u> 	
--	--	--	--	--

			<p><u>wierzytelności na mocy art 509 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, w odniesieniu do wierzytelności wynikających z transakcji handlowych, uzależniona jest od wyrażenie zgody dłużnika wierzytelności, jest nieważne.”</u></p> <p>Ponadto, biorąc pod uwagę deklarowany cel tego przepisu i zakres Ustawy, w porównaniu z potencjalnie szerokim zakresem rozumienia pojęcia wierzytelności (co obejmuje nie tylko świadczenia pieniężne), wydaje się, że zakres jego zastosowania powinien zostać ograniczony do wierzytelności z tytułu świadczenia pieniężnego.</p>	
16.	Art. 1 pkt 3 (dot. art. 9a)	Polski Związek Pracodawców Budownictwa	<p>Postanowienie nowego art. 9a , w brzmieniu proponowanym projektem zmian ustawy, odnosi się de facto do wierzytelności niezapłaconych w terminie, co można wywnioskować dopiero po zapoznaniu się z uzasadnieniem dla wprowadzenia ww. postanowienia.</p> <p>W efekcie, proponowany zapis, bez jego doprecyzowania i bez wprowadzenia definicji wierzytelności, na potrzeby ustawy, chociażby jako wierzytelności pieniężnej, wymagalnej i bezspornej może w praktyce w sposób istotny wpłynąć na zdolność wykonawczą określonych podmiotów. Dodatkowo, przy tak sformułowanym zapisie wątpliwym jest czy postanowienia dotyczące zgody na przelew wierzytelności, również nie będą w przyszłość kwestionowane.</p> <p>Przelew wierzytelności, o którym mowa w art. 509 § 1 k.c. obejmuje swoim zakresem przedmiotowym znacznie szerszy katalog zdarzeń / czynności niż tylko czynności dotyczące zaległych płatności.</p>	<p>Uwaga w części uwzględniona, w części wyjaśniona.</p> <p>Nowe brzmienie przepisu odnosi się do nieuregulowanych w terminie umownym wierzytelności w transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca, z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny.</p> <p>Przepis ma zastosowanie do wierzytelności pieniężnych, ponieważ ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom posługuje się pojęciem dłużnika i wierzyciela w odniesieniu do świadczenia pieniężnego (dłużnik i wierzyciel na gruncie tej ustawy, to zawsze dłużnik i wierzyciel w odniesieniu do świadczenia pieniężnego, taka jest systematyka tej ustawy).</p>

			<p>Przelewy wierzytelności to również, cesje na zabezpieczenie kredytów, linii kredytowych, cesje związane z faktoringiem, leasingiem itp. w przypadku których dłużnik – zleceniodawca/ zamawiający/ odbiorca powinien mieć pełną możliwość wyrażenia zgody na tak określone działania potencjalnego wierzyciela (zleceniobiorcy/ wykonawcy/ dostawcy itp.), choćby celem ustalenia czy dany podmiot będzie miał środki finansowe na realizację swoich zobowiązań – jeżeli zapłata za wykonane prace/ usługi / dostawy będzie realizowana np. na konto techniczne banku. Dłużnik, ze względów oczywistych nie będzie miał wiedzy o stanie spłacanych przez potencjalnego wierzyciela zobowiązań na rzecz ww. podmiotów.</p> <p>W powyższych przypadkach istotny jest również termin i skuteczność powiadamiania o zmianie wierzyciela – co może skutkować działaniami na szkodę potencjalnego dłużnika – jeżeli zawiadomienie o cesji skierowane zostanie np. na niewłaściwy adres albo jego treść będzie na tyle nieprecyzyjna, że nie będzie można jednoznacznie ustalić jaka wierzytelność jest przedmiotem przelewu i czy np. nowy wierzyciel jest faktycznie podmiotem uprawnionym do uzyskania płatności – może być do źródłem oszustw finansowych.</p> <p>Dodatkową kwestią, w przypadku możliwości przelewu np. wierzytelności spornych, bez zgody dłużnika, jest możliwość uzyskania przez podmioty nieuprawnione dostępu do informacji poufnych – technicznych, technologicznych, wykonawczych, a niewykluczone, że również do informacji niejawnych.</p> <p>Od strony wykonawczej, wprowadzenie tak</p>	
--	--	--	---	--

			<p>ogólnego i szerokiego zapisu do ustawy, jak proponowany art. 9 a będzie się również wiązało z koniecznością weryfikacji zakresów cesji, po dacie zawarcia określonych umów, zmian w systemach finansowo – księgowych, umownego określenia szczegółowych informacji jakie potencjalne zawiadomienie o cesji powinno zawierać, aby bez problemu można było je powiązać z np. konkretną umową, fakturą, wierzytelnością, kontraktem, dostawą itp.</p> <p><u>W konsekwencji proponujemy doprecyzowanie proponowanego zapisu poprzez odniesienie go do wierzytelności pieniężnych / niespełnionych w terminie świadczeń pieniężnych, bezspornych i wymagalnych. W pozostałych wypadkach zapis art. 509 § 1 k.c. powinien znajdować pełne zastosowanie, z uwzględnieniem możliwości uzależnienia skuteczności przelewu wierzytelności od zgody Stron.</u></p>	
17.	Art. 1 pkt 3 (dot. art. 9a)	Związek Przedsiębiorstw Finansowych	<p>Na wstępie pragniemy uprzejmie podziękować za dostrzeżenie problemu nadmiernego i nieuczciwego wykorzystywania umownego zakazu cesji wierzytelności.</p> <p>ZPF od dłuższego czasu otrzymuje liczne sygnały, w szczególności od przedsiębiorstw faktoringowych, o tym, że w stosunku do przedsiębiorców (głównie z sektora MŚP) nadużywana jest instytucja kontraktowego zakazu przelewu wierzytelności pieniężnych, prowadząca często nawet do utraty przez nich płynności finansowej, a w dalszej kolejności – do zatorów płatniczych i bankructw.</p> <p>W ocenie ZPF, dysponowanie przez dostawcę należnościami, jak każdym innym składnikiem majątku przedsiębiorstwa, nie powinno być ograniczone (ani zastrzeżeniem umownym, ani koniecznością oczekiwania przez określony czas).</p>	Uwaga ogólna.

			<p>Możliwość ich swobodnego spieniężenia jest warunkiem utrzymania dobrej kondycji finansowej przedsiębiorstwa, decydującym o tempie jego rozwoju.</p> <p>Dlatego z dużą satysfakcją przyjmujemy fakt, iż Ministerstwo Rozwoju i Technologii podejmuje działania w zakresie poprawy sytuacji przedsiębiorców w zakresie możliwości zarządzania swoimi należnościami.</p>	
18.	Art. 1 pkt 3 (dot. art. 9a)	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	<p>Zmiana proponowana w art. 1 pkt 3 Projektu prowadzi do wyłączenia możliwości zastosowania w transakcjach handlowych przepisu o charakterze dyspozytywnym regulującego ogólne zasady prawa zobowiązań. W ocenie IZFiA stanowi to ograniczenie zasady swobody umów, którego przedstawione uzasadnienie nie jest wystarczające. W związku z powyższym wnosimy o usunięcie art. 1 pkt 3 Projektu.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Przepis został przeredagowany i odnosi się do opóźnionych wierzytelności pieniężnych w transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca, z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny. Celem przepisu jest przyznanie prawa wierzycielom do przeniesienia wierzytelności w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się z płatnością i w konsekwencji przeciwdziałanie utracie płynności przez wierzycieli.</p>
19.	Art. 1 pkt 3 (dot. art. 9a)	Związek Pracodawców Polska Miedź	<p>Propozycja: Odstąpienie od wprowadzenia „Art. 9a. <u>W transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym – zastrzeżenie umowne zakazujące wierzycielowi zbywania wierzytelności, o którym mowa w art. 509 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, jest nieważne.</u>” – skreślenie art. 1 pkt 3 projektowanej ustawy</p> <p>Uzasadnienie: Rozwiązanie to będzie sprzeczne z praktyką spółek w zakresie uzależniania możliwości dokonania przez kontrahenta cesji wierzytelności od uprzedniej i pisemnej, pod rygorem nieważności, zgody spółki. Spowoduje to utratę przez spółki prawa do dokonywania potrażeń wierzytelności</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Przepis został przeredagowany i odnosi się do opóźnionych wierzytelności pieniężnych w transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca, z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny. Celem przepisu jest przyznanie prawa wierzycielom do przeniesienia wierzytelności w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się z płatnością i w konsekwencji przeciwdziałanie utracie płynności przez wierzycieli.</p>

			<p>przysługujących spółkom względem zbywcy wierzytelności.</p> <p>W naszej opinii wprowadzenia nowego art. 9a ustawy będzie niekorzystne.</p>	
20.	Art. 1 pkt 3 (dot. art. 9a)	Członek POHID	<p>W projektowanym brzmieniu przepis wydaje się być <u>zbyt daleko idący</u>. Biorąc pod uwagę praktyczną szerokość zakresu zastosowania przedmiotowej ustawy, projektowana zmiana <i>de facto</i> wyłącza większość wprost przewidzianych w art. 509 § 1 k.c. (i dopuszczalnych na zasadzie swobody umów) przypadków kontraktowego ograniczania zbywania wierzytelności w relacjach B2B, stając w opozycji również do wieloletniego, utrwalonego orzecznictwa na gruncie k.c. Uzasadnienie projektu ustawy (s. 23) – poza ogólnymi, nieargumentowanymi i niepopartymi badaniami tezami – nie zawiera żadnych jednoznacznych powodów, które w istocie rzeczy przejawiają przeciwko zachowaniu kontraktowej możliwości przelewów (cesji).</p> <p>Samo zaś powołane w <u>uzasadnieniu projektu ustawy</u> (s. 23) główne uzasadnienie w ogóle <u>nie koresponduje z przepisem</u>, który został zaproponowany. W uzasadnieniu wskazuje się, że „<i>Nie ma bowiem uzasadnienia, aby podmiot, który nie wywiązuje się ze swoich podstawowych obowiązków umownych, jakim jest regulowanie świadczenia pieniężnego w terminie, mógł jednocześnie powoływać się na zastrzeżenie umowne o niedopuszczalności cesji</i>”. Tymczasem projekt zakłada, że wyłączenie możliwości przelewu (cesji) ma występować <u>od razu i to niezależnie od tego, czy jakiegokolwiek opóźnienie w zapłacie nastąpiło</u>. Innymi słowy, deklarowana przyczyna przyjęcia przepisów w ogóle nie odpowiada przedłożonej treści przepisu. Nie ma żadnych powodów, aby każdego dłużnika z góry traktować jako potencjalnie nieuczciwego, któremu z góry</p>	<p>Uwaga w części uwzględniona, w części wyjaśniona.</p> <p>Nowe brzmienie przepisu odnosi się do nieuregulowanych w terminie wierzytelności pieniężnych, w transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca, z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny. Należy zaznaczyć, że przepis ma zastosowanie do wierzytelności pieniężnych, ponieważ ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom posługuje się pojęciem dłużnika i wierzyciela w odniesieniu do świadczenia pieniężnego (dłużnik i wierzyciel na gruncie tej ustawy, to zawsze dłużnik i wierzyciel w odniesieniu do świadczenia pieniężnego, taka jest systematyka tej ustawy).</p>

			<p>należy odebrać prawo do umawiania się na ograniczenie cesji.</p> <p>Dodatkowo, wyłączenie umownego zastrzeżenia cesji będzie prowadzić do sytuacji, w której, w trakcie ewentualnego sporu, którego stroną będzie podmiot trzeci – nabywca wierzytelności (bardzo często będzie to firma windykacyjna), przedsiębiorca celu obrony, będzie zmuszony ujawnić informację stanowiącą tajemnicę jego przedsiębiorstwa i jego kontrahenta.</p> <p>Istotne jest również, że skoro projektowana zmiana w praktyce wyłącza absolutną większość przypadków wprost (literalnie i jednoznacznie) dopuszczalnych w art. 509 § 1 k.c., to – po analizie cywilnoprawnej towarzyszącej zmianom w materii kodeksowej – <u>powinna być ulokowana w ramach nowelizacji Kodeksu cywilnego</u>. Jest to bowiem zmiana kalibru ściśle kodeksowego. Ujmowanie natomiast poza k.c. przepisu szczególnego, który znajdować miałby zastosowanie do absolutnej większości transakcji, do których zastosowanie znajdują przepisy k.c. o cesji (przeniesieniu wierzytelności), jest metodologicznie i systemowo wadliwe. Trudno zresztą, aby to właśnie ustawa nakłaniająca do szybkich płatności wyłączała przelew (cesję), podczas gdy ustawa, która cesję reguluje (k.c.) zawierałaby jednoznaczne dopuszczenie.</p> <p>Ponadto, wobec (sprzecznego zresztą z dyrektywą 2011/7/UE), wyłączenia przedmiotowego zastosowania ustawy w odniesieniu do umów, na podstawie których wykonywane są czynności bankowe (art. 3 pkt 2 ustawy), banki bezzasadnie uzyskałyby kolejny „przywilej” w postaci nieobjęcia ich zakresem wyłączenia przelewu wierzytelności.</p> <p>Dodać należy, że przepis zawiera drobny błąd redakcyjny, bowiem w istocie rzeczy nie odnosi się do „<u>zbywania</u> wierzytelności, o którym mowa w art. 509 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks</p>	
--	--	--	--	--

		<p>cywilny”, ale „przenoszenia wierzytelności na osobę trzecią w drodze przelewu (cesji), o którym mowa w art. 509 § 1 k.c.”.</p> <p><u>Postulujemy w pierwszej kolejności rezygnację z komentowanej zmiany.</u></p> <p>Jeśli jednak zmiana nadal uważana jest za niezbędną, to postulujemy ograniczenie zakresu zmiany, w której rozszerzona ochrona wierzytelności (ochrona przed kontraktowym zakazem cesji) będzie: (A) ograniczona jedynie do mikroprzedsiębiorców; (B) względnie będzie ograniczona do wierzytelności, które nie doczekały się zaspokojenia w ustalonym w ustawie terminie drugiego poziomu, a więc po bezskutecznym upływie najdłuższego terminu umownego (postulujemy taką samą długość terminu, jaka została wskazana w art. 7 ust. 3a ustawy antyzatorowej – 120 dni). Ponadto postulujemy wprowadzenie „wentylu bezpieczeństwa”, który pozwalał będzie na kontraktowe wyłączenie/ograniczenie zakazu już po powstaniu <u>wymagalności</u> konkretnej wierzytelności (czyli nie z góry, ale dopiero po upływie terminu płatności), co nie uchybia celowi komentowanej nowelizacji, a niepotrzebnie nie wyłącza całkowicie woli stron.</p> <p>Ponadto nie ma żadnych powodów, aby zakres komentowanego przepisu obejmował <u>inne wierzytelności niż świadczenia pieniężne</u>, skoro tylko takich wierzytelności dotyczą szczegółowe przepisy ustawy. W chwili obecnej brzmienie komentowanego przepisu jest zatem zbyt szerokie („wierzytelności” zamiast „świadczenia pieniężne”, o których mowa w art. 4 pkt 1a ustawy). Dodać należy, że ustawa antyzatorowa w ogóle – poza projektowanym przepisem – nie używa pojęcia „wierzytelność”. Jest to zatem konstrukcyjny błąd projektu.</p> <p>Dla rozwiązania A: 3) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:</p>	
--	--	---	--

			<p>„Art. 9a. W transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym – zastrzeżenie umowne zakazujące wierzycielowi będącemu mikroprzedsiębiorcą przenoszenie wierzytelności pieniężnej na osobę trzecią w drodze przelewu, o którym mowa w art. 509 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, jest nieważne, chyba że zostało przez strony przyjęte po powstaniu wymagalności.”;</p> <p>Dla rozwiązania B:</p> <p><u>3) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:</u></p> <p>„Art. 9a. W transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym – zastrzeżenie umowne zakazujące wierzycielowi przenoszenie wierzytelności pieniężnej na osobę trzecią w drodze przelewu, o którym mowa w art. 509 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, staje się bezskuteczne po upływie 120 dni wymagalności świadczenia pieniężnego.”;</p>	
21.	art. 1 pkt 3 (dot. art. 9a)	Polska Izba Ubezpieczeń	<p>[Zakaz cesji]</p> <p>Polska Izba Ubezpieczeń zwraca uwagę, że proponowana w art. 1 pkt 3 zmiana polegająca na dodaniu art. 9a w proponowanym brzmieniu jest niezrozumiała i wykracza daleko poza potencjalny cel wskazany uzasadnieniem projektu. PIU proponuje w związku z tym usunięcie proponowanej zmiany.</p> <p>W przypadku braku zgody na rezygnację z proponowanej zmiany, Izba proponuje ponowną weryfikację celu i zakresu planowanej zmiany. Obecna redakcja nie wskazuje na transakcje handlowe, które spełniają warunki ustawy (w założeniu zdaje się, że chodzi o transakcje, do których stosuje się określone ustawą sankcje), a wprowadza się generalny zakaz umownego ograniczania cesji w każdym przypadku, gdy</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Przepis został przeredagowany i odnosi się do opóźnionych wierzytelności pieniężnych w transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca, z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny.</p>

			<p>umowa dotyczy transakcji handlowej (nie ważne czy generującej czy nie generującej opóźnień). W konsekwencji wprowadza to ustawowy wyjątek o zdecydowanie zbyt szerokim zakresie, który "ubezskuteczni" regulację Kodeksu Cywilnego. Tego rodzaju zmiana wydaje się nieakceptowalna z punktu widzenia oceny skutku legislacyjnego oraz zasad legislacji.</p> <p>Alternatywnie, poddajemy pod rozważenie wprowadzenie ewentualnej sankcji w postaci bezskuteczności takiego zastrzeżenia umownego, w przypadku dopuszczenia się przez dłużnika istotnie długiego opóźnienia w spełnieniu swojego zobowiązania pieniężnego.</p>	
22.	Art. 1 ust. 3 (dot. art. 9a)	Polski Związek Faktorów	<p>PZF chciałby wyrazić swoje poparcie i zadowolenie w związku z planowaną zmianą, która prowadzi do zniesienia umownego zakazu cesji w transakcjach handlowych. Obrany kierunek zmian pozwoli na otwarcie możliwości uzyskania bieżącego finansowania (skorzystania z usług firm faktoringowych) i poprawienia płynności przedsiębiorców, którzy w ostatnim czasie mierzą się z wieloma wyzwaniami związanymi zarówno z epidemią COVID-19, jak również konsekwencjami ekonomicznymi inwazji Federacji Rosyjskiej na terytorium niepodległej Ukrainy.</p> <p>Propozycja nowego brzmienia: <u>Art. 9a.</u> 3. W transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym – zastrzeżenie umowne zakazujące wierzycielowi zbywania wierzytelności, o którym mowa w art. 509 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, jest nieważne. 4. <u>Zastrzeżenie umowne, w którym skuteczność dokonania przelewu wierzytelności na mocy art 509 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, w odniesieniu do wierzytelności</u></p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Nowe brzmienie przepisu odnosi się do zastrzeżenia umownego zakazującego i ograniczającego wierzycielowi przeniesienie przeterminowanych wierzytelności w transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca, z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny.</p>

			<p><u>wynikających z transakcji handlowych, uzależniona jest od wyrażenie zgody dłużnika wierzytelności, jest nieważne.”</u></p> <p>Powyższe rozwiązanie doprowadzi do wykluczenia sytuacji, w której jedna ze stron transakcji handlowej, nie będzie w prawdzie wnosila o zawarcie zastrzeżenia w umowie handlowej o zakazie zbycia wierzytelności przez wierzyciela, zatem nie załamie przepisów o zakazie cesji wierzytelności, jednak w celu obejścia wskazanego zakazu, będzie uzależniała skuteczność dokonania przelewu wierzytelności od uzyskania zgody dłużnika. Zaproponowane brzmienie art. 9a pozwoli na pełną realizację celu projektodawcy, którym jest „poprawa płynności finansowej wierzycieli poprzez zniesienie zakazu cesji wierzytelności”, przy zapewnieniu skuteczności wprowadzonych zmian i eliminacji ewentualnych prób jego obejścia przez uczestników rynku. Jeśli wskazana możliwość nie zostanie wykluczona na etapie pracy legislacyjnych związanych z wprowadzeniem nieważności zakazu cesji w transakcjach handlowych, to zapewne dopiero w przeciągu kilku następnych lat orzecznictwo rozstrzygnie wątpliwości interpretacyjne, co do nieważności zastrzeżenia o względnej skuteczności dokonania przelewu wierzytelności w transakcjach handlowych.</p>	
23.	Art. 1 ust. 4 lit. a (dot. art. 13a ust. 1	PIIT	<p>Zgodnie z nowym brzmieniem art. 13a ust. 1 z obowiązku sprawozdawczego wyłączono publiczne podmioty lecznicze oraz podmioty lecznicze w formie spółek kapitałowych, utworzone i prowadzone przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego.</p> <p>Z uwagi na szeroki zakres podmiotowy, podlegający wyłączeniu, Izba wnosi o opublikowanie na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wykazu numerów NIP podmiotów</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Należy zaznaczyć, że wyłączenie dotyczy wymienionych podmiotów jako sprawozdających, natomiast podmioty kontraktujące z tymi (wyłączonymi) podmiotami nadal mają obowiązek uwzględnić w swoim sprawozdaniu transakcje handlowe zawarte z tymi podmiotami. Wobec tego publikowanie listy tych podmiotów jest bezprzedmiotowe z punktu widzenia adresatów obowiązku sprawozdawczego.</p>

			objętych tym wykluczeniem oraz ich bieżącą aktualizację. W przeciwnym razie istnieje wysokie ryzyko pomyłek i brak uwzględniania niektórych podmiotów, które na mocy art. 13a ust. 1, powinny zostać wyłączone z obowiązku sprawozdawczego	
24.	Art. 1 ust. 4 lit. a (dot. art. 13a ust. 1)	Konfederacja Lewiatan	<p>1) Należy wskazać, iż proponowana zmiana jest krokiem w dobrym kierunku względem obecnie obowiązujących rozwiązań i w lepszy sposób ujmuje realia sprawozdawcze, korespondując z wcześniej przedstawianymi propozycjami przez Konfederację Lewiatan. Aby w pełni ująć wskazany problem, przedstawiamy do rozważenia propozycję przesunięcia terminu raportowania na koniec czerwca tj. kiedy dostępne są dane ze sprawozdań finansowych i deklaracji podatkowych.</p> <p>2) Mając na uwadze perspektywę czasową uchwalenia przedmiotowego aktu prawnego zasadnym wydaje się określenie odmiennych ram czasowych właściwych do złożenia pierwszego sprawozdania zgodnie z nowymi przepisami tj. sprawozdania za rok obrotowy 2022. Przepisy przejściowe nakazują poddanie go reżimowi prawnemu wynikającemu z Projektu. Proponujemy wydłużenie terminu do przekazania sprawozdania za rok 2021 z uwagi na fakt procedowania Projektu.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Termin rozliczenia podatku dochodowego od osób prawnych upływa 31 marca danego roku, jedynie w obecnym roku został on wydłużony do końca czerwca. Wobec tego termin 30 kwietnia danego roku wydaje się optymalny na złożenie sprawozdania z terminów zapłaty. Ponadto istotne jest, by uczestnicy rynku możliwie szybko poznali praktyki płatnicze największych przedsiębiorców w odniesieniu do roku ubiegłego. Dlatego nie jest zasadne dalsze wydłużenie wnioskowanego terminu. Jednocześnie należy wskazać, że zostanie przewidziany stosowny <i>vacatio legis</i> na wejście w życie nowej regulacji.</p>
25.	Art. 1 pkt 4 lit. a (dot. art. 13a ust. 1)	Członek POHID	<p>Skoro termin, o którym mowa w art. 27b ust. 1 CIT to 30 września danego roku, to projektowany przepis powinien jednoznacznie wskazywać, że chodzi o 30 kwietnia <u>roku następującego po roku</u>, w którym minister właściwy do spraw finansów publicznych podał do publicznej wiadomości informacje, o których mowa w art. 27b ust. 1 CIT.</p> <p>4) w art. 13a: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Podmioty, o których mowa w art. 27b ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku</p>	Uwaga uwzględniona – brzmienie przepisu zostało zmienione, by usunąć wątpliwości interpretacyjne.

			<p>dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1800, 1927, 2105, 2106, 2269 i 2427), których indywidualne dane zostały podane do publicznej wiadomości w terminie wskazanym w art. 27b ust. 1 tej ustawy, z wyłączeniem podmiotów publicznych będących podmiotami leczniczymi oraz podmiotów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, przekazują, drogą elektroniczną, ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, w terminie do dnia 30 kwietnia roku następnego oraz do 30 kwietnia każdego kolejnego roku, sprawozdanie o stosowanych przez te podmioty w poprzednim roku kalendarzowym terminach zapłaty w transakcjach handlowych.”;</p>	
26.	Art. 1 pkt 4 lit. b (dot. art. 13a ust. 1a)	PIIT	<p>Wstępna ocena skutków nie uwzględniania w sprawozdaniu świadczeń przedawnionych, tj. świadczeń pieniężnych, w przypadku których upłynął termin przedawnienia, wskazuje na konieczność implementacji istotnych zmian w systemach teleinformatycznych przedsiębiorców w zakresie raportowania, a także wymuszenie szczegółowej analizy faktur oraz – przynajmniej do czasu wdrożenia zmian – dokonywania wyłączeń w sposób manualny. Należy bowiem wskazać, że systemy te nie gromadzą informacji, które zobowiązania uległy przedawnieniu.</p> <p>Jednocześnie zamierzonych efektów nie przyniesienie metoda polegająca na dodaniu do terminu płatności okres 3 lat, ponieważ w dalszym ciągu będą zobowiązania objęte postępowaniem sądowym, egzekucyjnym, czy upadłościowym.</p> <p>Dlatego też Izba, uznając takowe wyłączenie za nieuzasadnione oraz nie wnoszące korzyści dla uproszczeń po stronie przedsiębiorców, wnosi o nie wprowadzanie przedmiotowego wyłączenia, tj. usunięcie pkt 3 z art. 13a ust. 1a.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>W związku z tym, że dłużnik jest chroniony instytucją przedawnienia, nie ma uzasadnienia, żeby w sprawozdaniu wykazywać również wartości przedawnionych świadczeń pieniężnych z lat poprzednich. Wykazywanie świadczeń przedawnionych nie realizuje celu sprawozdań, jakim jest ukazanie aktualnej praktyki płatniczej danych podmiotów.</p> <p>Ponadto wyłączenie świadczeń przedawnionych jest potwierdzeniem dotychczasowej praktyki, która znalazła wyraz w opublikowanym stanowisku MRIiT – w poradniku „Najczęściej zadawane pytania” https://www.gov.pl/web/rozwoj-technologie/sprawozdania-o-stosowanych-terminach-zaplaty</p>

27.	Art. 1 pkt 4 lit. b (dot. art. 13a ust. 1a)	Członek POHID	<p>Punkt 2 komentowanego przepisu zawiera niedopatrzenie tego rodzaju, że jeśli stroną przewidzianej transakcji handlowej jest również podmiot niebędący w danej grupie kapitałowej, który <u>nie jest jednak wierzycielem w zakresie świadczenia pieniężnego</u> (innymi słowy taka transakcja handlowa nie przewiduje świadczenia pieniężnego przysługującego takiemu podmiotowi zewnętrznemu względem danej grupy kapitałowej), to mimo to taka transakcja handlowa <u>jako całość nie byłaby wyłączona ze sprawozdawczości zatorowej.</u></p> <p>Punkt 2 wyłączenia przedmiotowego powinien mieć zatem następujące brzmienie: „2) transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej, a jeżeli stroną transakcji handlowej zawieranej pomiędzy podmiotami z tej samej grupy kapitałowej jest również podmiot nienależący do tej samej grupy kapitałowej – transakcji handlowych, w których takiemu podmiotowi nie przysługuje świadczenie pieniężne;”</p> <p>Postulujemy również dodanie 2 dalszych, praktycznych wyłączeń przedmiotowych: 4) świadczeń pieniężnych, które są objęte sporem sądowym lub arbitrażowym (polubownym) dotyczącym istnienia, wysokości lub terminu wymagalności tych świadczeń pieniężnych – w zakresie objętym takim sporem; 5) spornych świadczeń pieniężnych, w zakresie których dłużnik kwestionuje ich istnienie, wysokość lub termin wymagalności – w zakresie objętym sporem i pod warunkiem, że do zakwestionowania (sporu) doszło przed końcem roku, za które składa się sprawozdanie.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Nie ma uzasadnienia dla wyłączenia ze sprawozdań transakcji handlowych zawieranych przez podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej z innymi podmiotami w sytuacji, gdy podmioty spoza grupy kapitałowej występują jako dłużnicy świadczenia pieniężnego, czyli same są zobowiązane do zapłaty za wykonaną usługę/dostarczony towar. Nie przytoczono żadnych argumentów na rzecz takiego wyłączenia.</p> <p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Nie ma uzasadnienia na rzecz wyłączenia ze sprawozdań świadczeń pieniężnych, w zakresie których podmiot sprawozdający podnosi sporność roszczenia – czy to przed, czy też na etapie postępowania sądowego albo arbitrażowego. Kwestionowanie roszczenia, podnoszenie pozornego sporu mogłoby być łatwą drogą obchodzenia przepisów ustawy. Jednocześnie można wskazać, że w przypadku należności spornych zastosowanie może znaleźć</p>
-----	---	---------------	--	--

				regulacja przewidziana w art. 9 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom, zgodnie z którą w przypadku badania towaru lub usługi celem potwierdzenia zgodności z umową, jeżeli dłużnik przed dniem badania lub w jego trakcie otrzymał fakturę lub rachunek potwierdzające dostawę towaru lub wykonanie usługi, termin zapłaty jest liczony od dnia zakończenia badania towaru lub usługi, przy czym termin badania nie może przekraczać 30 dni.
28.	Art. 1 pkt 4 lit. b i pkt 6 i pkt 11 (dot. art. 13a ust. 1a i art. 13b ust. 4 i art. 13v)	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	Na samym wstępie podkreślić należy, iż wedle jednego z celów Projektu, jakim jest identyfikacja problemów płynnościowych związanych z płatnościami świadczeń pieniężnych wynikających z transakcji handlowych, za słuszne uznaje się rozwiązanie Projektodawcy polegające na wyłączeniu świadczeń pieniężnych wynikających z transakcji handlowych zawieranych przez określone podmioty (odnosząc się do treści Projektu, art. 1 ust. 4 lit. b przewiduje wyłączenie z zawierania w sprawozdaniu m.in. transakcji handlowych zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej), z zakresu obowiązku sprawozdawczego określonego w art. 13a ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 424 z późn. zm., dalej: „ Ustawa ”). W uzasadnieniu do tej propozycji, Projektodawca wskazuje krótko, iż z uzyskanych przez Projektodawców danych i informacji oraz na podstawie specyfiki samej działalności poszczególnych podmiotów wynika w praktyce, że w obszarach działalności ubezpieczeniowej oraz reasekuracyjnej oraz w ramach jednej grupy kapitałowej nie występują zatory płatnicze. Stosując powyższą logikę, zasadne wydaje się objęcie ww. propozycją także działalności	Uwaga nieuwzględniona. W ramach działalności funduszy inwestycyjnych nie można wykluczyć ryzyka powstawania zatorów płatniczych, ponieważ w przypadku części tej działalności płatność za wykonaną usługę następuje po jej spełnieniu.

			<p>funduszy inwestycyjnych.</p> <p>Działalność funduszy inwestycyjnych na rynku kapitałowym w rzeczywistości jest bowiem zbliżona do działalności ubezpieczeniowej, która polega na lokowaniu środków zakładu ubezpieczeń². Polega ona na lokowaniu środków pieniężnych klientów posiadających jednostki uczestnictwa lub certyfikaty inwestycyjne funduszy inwestycyjnych w określone w ustawie papiery wartościowe, instrumenty rynku pieniężnego i inne prawa majątkowe³ znajdujące się w obrocie gospodarczym. Podobieństwo to odnosi się w szczególności do dokonywania transakcji dotyczących ww. instrumentów finansowych, gdy wszelkie koszty w zakresie usług brokerów, izb rozliczeniowych, podmiotów raportujących są częścią składową ceny oferowanego instrumentu finansowego. Podobnie jak w przypadku działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, zdecydowana większość płatności realizowanych przez fundusze inwestycyjne jest elementem przepływów transakcyjnych pomiędzy funduszem inwestycyjnym, a ww. podmiotami, co także nie generuje zatorów płatniczych, gdyż przebiegają one w sposób niemalże automatyczny.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, zgodnie z zasadą równości wobec prawa wydaje się, że propozycja wyłączenia świadczeń pieniężnych wynikających z transakcji handlowych zawieranych przez podmioty prowadzące działalność ubezpieczeniową i reasekuracyjną spod obowiązków sprawozdawczych wynikających z Ustawy powinno implikować również wyłączenie takich świadczeń wynikających z działalności funduszy inwestycyjnych.</p> <p>W związku z powyższym wnioskujemy o dodanie do proponowanego art. 13a ust. 1a Ustawy dodatkowego pkt 3) w brzmieniu następującym:</p> <p><i>„1a. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, nie</i></p>	
--	--	--	---	--

			<p>uwzględnia się:</p> <p>1) transakcji handlowych zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1130, 2140 i 2328);</p> <p>2) transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej;</p> <p>3) transakcji handlowych zawieranych w zakresie działalności funduszy inwestycyjnych, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 605 ze zm.);</p> <p>4) świadczeń pieniężnych, w przypadku których upłynął termin przedawnienia.”</p> <p>Dodatkowo, w celu zachowania spójności treści Projektu, wnioskujemy o dokonanie analogicznych zmian w zmienianym art. 13b ust. 4 Ustawy oraz art. 13v ust. 2a Ustawy, polegających na dodaniu w każdym przypadku dodatkowego pkt 4):</p> <p>W odniesieniu do art. 13b ust. 4 Ustawy:</p> <p>„4. Ustalając wystąpienie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „Prezesem Urzędu”, pomija:</p> <p>1) niespełnione oraz spełnione po terminie świadczenia pieniężne, w przypadku których termin ich spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 13c ust. 1;</p> <p>2) transakcje handlowe, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej;</p> <p>3) transakcje handlowe zawierane w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o</p>	
--	--	--	--	--

			<p>których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej;</p> <p>4) transakcje handlowe zawierane w zakresie działalności funduszy inwestycyjnych, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi.”.</p>	
29.	Art. 1 pkt 4 lit. b i pkt 6 (dot. art. 13a ust. 1a i art. 13b ust. 4)	Związek Banków Polskich	<p>Propozycje wyłączenia określonych rodzajów transakcji z zakresu stosowania niektórych przepisów ustawy są uzasadnione.</p> <p>Pewne wątpliwości natury interpretacyjnej może budzić wyłączenie transakcji handlowych zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Wątpliwość dotyczy tego, czy takie wyłączenie ma dotyczyć sprawozdań obu stron takiej transakcji (a więc przykładowo zarówno zakład ubezpieczeń, jak i ubezpieczający powinni wyłączyć płatność z tytułu umowy ubezpieczenia ze swoich sprawozdań). Wydaje się to uzasadnione, biorąc pod uwagę, że każde świadczenie pieniężne jest wykazywane symetrycznie przez obie strony transakcji, o ile oczywiście podlegają obowiązkowi sprawozdawczemu zgodnie z Ustawą. Tym samym również wyłączenie powinno dotyczyć obu stron. Biorąc pod uwagę, że deklarowanym uzasadnieniem dla zmiany jest brak zatorów w tym obszarze, a „świadczeniem pieniężnym” w rozumieniu ustawy wynikającym z umowy ubezpieczenia jest zapłata składki ubezpieczeniowej przez ubezpieczającego, należałoby więc uznać, że również, a może przede wszystkim, ubezpieczający nie musi zamieszczać w sprawozdaniu informacji o terminach płatności spełnionego przez siebie świadczenia</p>	<p>Uwaga wyjaśniona.</p> <p>Transakcje handlowe zawierane w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, zgodnie z projektem są wyłączone z zakresu sprawozdań. To wyłączenie przedmiotowe, które obejmuje obie strony takiej transakcji.</p>

			<p>wynikającego z umowy ubezpieczenia. Niemniej jednak, w szczególności gdyby intencja autorów projektu była odmienna, należałoby doprecyzować to wyłączenie.</p> <p>Ponadto wydaje się, że uzasadnione byłoby rozszerzenie kategorii wyłączeń o wierzytelności sporne. Przedmiotem sprawozdania lub też rozpatrywania pod kątem sankcji za opóźnienie w płatnościach nie powinny być wierzytelności, których zasadności dłużnik nie uznaje.</p> <p>Dostrzegając ten problem, Ministerstwo Rozwoju i Technologii w opublikowanym w listopadzie 2021 r. „Praktycznym Poradniku” dotyczącym sprawozdań o stosowanych terminach zapłaty w transakcjach handlowych zaproponowało możliwość zastosowania art. 9 Ustawy, zgodnie z którym w przypadku badania towaru lub usługi celem potwierdzenia zgodności z umową, jeżeli dłużnik przed dniem badania lub w jego trakcie otrzymał fakturę lub rachunek potwierdzające dostawę towaru lub wykonanie usługi, termin zapłaty jest liczony od dnia zakończenia badania towaru lub usługi, przy czym termin badania nie może przekraczać 30 dni (odpowiedź na pytanie 33).</p> <p>Niezależnie od braku wyraźnej podstawy prawnej dla takiego podejścia, powyższy przepis wskazuje w praktyce, że termin płatności może być wydłużony o 30 dni, taki jest bowiem maksymalny wyznaczony okres „badania towaru lub usługi”. Tymczasem w rzeczywistości spory pomiędzy przedsiębiorcami mogą trwać wielokrotnie dłużej, zwłaszcza jeśli powstaje konieczność ich rozstrzygnięcia przed sądem. Mimo wszystko trudno oczekiwać, aby w trakcie takiego sporu dłużnik dokonał zapłaty z tytułu wierzytelności, której nie uznaje. Uwzględnianie takiej wierzytelności w sprawozdaniach, czy też w</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Nie ma uzasadnienia na rzecz wyłączenia ze sprawozdań świadczeń pieniężnych, w zakresie których podmiot sprawozdający podnosi sporność roszczenia – czy to przed, czy też na etapie postępowania sądowego albo arbitrażowego. Kwestionowanie roszczenia, podnoszenie pozornego sporu mogłoby być łatwą drogą obchodzenia przepisów ustawy.</p>
--	--	--	---	---

			<p>postępowaniu w sprawie nadmiernych opóźnień byłoby więc nieuzasadnione.</p> <p>W tej sytuacji zasadnym wydaje się podjęcie interwencji ustawowej w celu jednoznacznego przesądzenia tej kwestii.</p>	
30.	Art. 1 pkt 4 lit. b (dot. art. 13a ust. 1a i art. 13b)	Polska Izba Ubezpieczeń	<p>[wyłączenie transakcji handlowych zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej]</p> <p>Polska Izba Ubezpieczeń proponuje, żeby doprecyzować projektowane wyłączenie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej z raportowania zatorów płatniczych poprzez wykreślenie „ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej” we fragmencie „zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej” oraz ogólne odwołanie do art. 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz analogiczną zmianę w art. 13b obecnej ustawy (odnoszącego się do postępowań prowadzonych przez Prezesa UOKiK). Obecnie zaproponowane odniesienie do „zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej” oraz jedynie do art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, z uwagi na rozbudowaną konstrukcję tego przepisu, może powodować wątpliwości interpretacyjne, że wyłączenie to nie dotyczy czynności określonych w kolejnych ustępach art. 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. W naszej ocenie konieczność takiego doprecyzowania wynika z potrzeby doprecyzowania w proponowanym zwolnieniu z raportowania również, przykładowo, usług likwidacji szkód czy pośrednictwa ubezpieczeniowego, jako podstawowej działalności w zakresie działalności zakładów ubezpieczeń.</p> <p>Taka zmiana ułatwi interpretację przepisu, ukazując</p>	Uwaga nieuwzględniona. Intencją projektodawcy, którą oddaje brzmienie przepisu, jest wyłączenie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej sensu stricto. W pozostałym zakresie występuje bowiem ryzyko powstawania opóźnień w płatnościach za świadczone usługi.

			intencję do wyłączenia całości działalności zakładów ubezpieczeń lub reasekuracji, a nie jedynie niektórych czynności wykonywanych przez te podmioty.	
31.	Art. 1 pkt 4 lit. b (dot. art. 13a ust. 1a)	Kasa Krajowa	<p>Projekt ustawy ma na celu doprecyzowanie przepisów i uproszczenie obowiązku sprawozdawczego oraz poprawę efektywności postępowania w sprawie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. W tym celu art. 1 pkt 4 lit. b projektu przewiduje dodanie w art. 13a ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych przepisu ust. 1a w następującym brzmieniu: „1a. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1 [sprawozdanie o stosowanych w poprzednim roku kalendarzowym terminach zapłaty w transakcjach handlowych], <i>nie uwzględnia się: 1) transakcji handlowych zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1130, 2140 i 2328); 2) transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej; 3) świadczeń pieniężnych, w przypadku których upłynął termin przedawnienia.</i>” Jak wskazano w uzasadnieniu w projekcie zaproponowano (...) wyłączenie z obowiązku sprawozdawczego świadczeń wynikających z transakcji handlowych pomiędzy podmiotami należącymi do tej samej grupy kapitałowej. Uznano, że opóźnienia w spełnianiu świadczeń pieniężnych, generowane pomiędzy podmiotami działającymi w ramach jednej grupy kapitałowej, nie mają wpływu na zewnętrzny rynek, ani na działające na nim podmioty. W konsekwencji, nie przyczyniają się</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Propozycja przedstawiona w uwadze nadmiernie rozszerza katalog wyłączeń w odniesieniu do obowiązku sprawozdawczego o transakcje pomiędzy podmiotami powiązanymi. Należy zwrócić uwagę, że podmioty powiązane są odrębnymi bytami prawnymi, stopień ich zależności nie ma formy zinstytucjonalizowanej, a opóźnienia w tych transakcjach mogą powodować negatywne konsekwencje dla akcjonariatu mniejszościowego słabszego z podmiotów.</p>

			<p><i>one do powstawania zatorów płatniczych.</i></p> <p>Należy zauważyć, że wskazane powyżej wyłączenia nie obejmują swym zakresem transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty powiązane, o których mowa w art. 11a ust. 1 pkt 4 lit. a - b ustawy CIT. Do tej grupy zaliczają się m.in. spółdzielnie, które z racji formy prawnej prowadzonej działalności nie należą do grupy kapitałowej i tym samym nie będą mogły skorzystać z ww. wyłączenia. Tymczasem ewentualne opóźnienia w spełnianiu świadczeń pieniężnych, generowane pomiędzy podmiotami, które są ze sobą powiązane w rozumieniu art. 11a ust. 1 pkt 4 lit. a - b ustawy CIT również nie mają wpływu na zewnętrzny rynek, ani na działające na nim podmioty. W konsekwencji, nie przyczyniają się one do powstawania zatorów płatniczych. Mając jednak na uwadze, że powiązania pomiędzy podmiotami mogą mieć charakter kapitałowy, jak i osobowy, w celu zachowania spójności z dotychczasową propozycją dotyczącą grup kapitałowych, zasadne jest ograniczenie w rozszerzeniu tego wyłączenia jedynie o transakcje pomiędzy podmiotami powiązanymi jedynie kapitałowo, czyli zgodnie z art. 11a ust. 2 pkt 1 ustawy CIT. Zatem, w ocenie Kasy Krajowej, transakcje pomiędzy takimi podmiotami również nie powinny być zawarte w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 13a ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych.</p> <p>W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o rozważenie możliwości nadania w dodawanym w art. 13a ustępie 1a następującego brzmienia pkt 2:</p> <p>„2) transakcji handlowych, których wyłącznymi</p>	
--	--	--	--	--

			stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej lub których wyłącznymi stronami są podmioty powiązane w rozumieniu art. 11a ust. 1 pkt 4 a-b w zakresie powiązań, o których mowa w art. 11a ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych. "	
32.	Art. 1 pkt 4 lit. b (dot. Art. 13a ust. 1a)	Towarzystwo Obrotu Energią	<p>W katalogu wykluczeń została uwzględniona działalność ubezpieczeniowa. Katalog wykluczeń powinien uwzględniać również umowy pożyczek.</p> <p><u>Propozycja:</u> Włączenie do katalogu wykluczeń przychodów i kosztów z działalności finansowej (pożyczki, obligacje, gwarancje itp)</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> W poradniku opublikowanym przez Ministerstwo Rozwoju i Technologii w grudniu 2021 została wskazana konieczność ujęcia w sprawozdaniu umów ubezpieczeniowy (pytanie 45) i umowy pożyczki pomiędzy stronami transakcji handlowych (pytanie 48). W projekcie zmiany ustawy umowy ubezpieczeniowe zostały włączone do katalogu wykluczeń. Umowy pożyczki nie stanowią transakcji handlowej i powinny być potraktowane analogicznie jak działalność ubezpieczeniowa.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Jeżeli pożyczka jest zawarta pomiędzy stronami transakcji handlowej i z jej tytułu przysługuje pożyczkodawcy wynagrodzenie za udzieloną usługę (pożyczkę), to wówczas takie wynagrodzenie ma charakter świadczenia pieniężnego i podlega raportowaniu – z wyłączeniem sytuacji, gdy pożyczka zostaje udzielona w ramach czynności bankowych, które nie podlegają przepisom ustawy. W takiej sytuacji nie ma znaczenia, że pożyczkodawca nie świadczy usług finansowych.</p> <p>Umowa pożyczki, przy spełnieniu ww. warunków, stanowi zatem transakcję handlową. Nie ma argumentów na rzecz wyłączenia umowy pożyczki z zakresu sprawozdań.</p>
33.	Art. 1 pkt 4 lit. f (dot. Art. 13a ust. 3b)	Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	Celowym wydaje się określenie w jakiej formie winno być sporządzone pełnomocnictwo	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Przepis nie formułuje dodatkowych/szczególnych wymogów co do pełnomocnictwa, ponieważ przez wzgląd na sprawność procedury będzie można się posługiwać pełnomocnictwem ogólnym, rodzajowym bądź szczególnym obejmującym umocowanie do złożenia sprawozdania.</p>

34.	Art. 1 pkt 4 lit. f (dot. Art. 13a ust. 4 pkt 2-7)	CZŁONEK POLFARMED - PPF HASCO LEK S.A.	<p>W projekcie ustawy następuje zmiana, która dotyczy zakresu danych, które mają znaleźć się w sprawozdaniu; a mianowicie w sprawozdaniu ma być wyrażona wartość świadczeń otrzymanych, spełnionych, nieotrzymanych, niespełnionych liczonych nie od dnia wystawienia faktury lub rachunku potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi; tylko w terminie określonym w umowie.</p> <p>Czy w sytuacji wejścia w życie przedmiotowego przepisu w brzmieniu jak wyżej, wymagana będzie zmiana dotychczasowych umów jakie spółka ma zawarte z kontrahentami?</p>	<p>Uwaga wyjaśniona.</p> <p>Zmiana regulacji w tym zakresie nie wpływa na treść zawartych umów.</p>
35.	Art. 1 pkt 4 lit. f (dot. Art. 13a ust. 4 pkt 2-7)	Członek POHID	<p>Aprobująco należy ocenić zmianę polegającą na rezygnacji z liczenia obejmowanych sprawozdaniem terminów od daty „wystawienia faktury”, która to data najczęściej w ogóle nie determinuje wymagalności danego świadczenia pieniężnego (zresztą inne przepisy ustawy antyzatorowej odnoszą się do „doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi” (por. art. 7 ust. 2 oraz 2a ustawy) i wprowadzenia w to miejsce odniesienia do terminów umownych (względnie korygowanych ustawowo stosownie do przepisu art. 7 ust. 2 i ust. 2a w zw. z art. 13 ust. w pkt 1 i 2 ustawy).</p> <p>Zaproponowany tekst nowelizacji nie oddaje jednak prawidłowo intencji wyrażanej na s. 5 uzasadnienia projektu. Punkty 2-5 nie wskazują bowiem w ogóle od jakiej daty liczyć wymienione przedziały czasowe. Projektodawcy chodzi zapewne o terminy liczone <u>od wynikającego z umowy dnia wymagalności</u> świadczenia pieniężnego (upływ terminu zapłaty). Tymczasem zaproponowany przepis jest w tym zakresie nieprawidłowy. Dla przykładu: odnośnie „wartość świadczeń pieniężnych otrzymanych [...] <u>w terminie</u></p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona – nowe brzmienie regulacji określa, że w przypadku świadczeń niespełnionych/nieotrzymanych w terminie umownym termin opóźnienia będzie liczony od dnia upływu terminu umownego, a w przypadku świadczeń spełnionych i otrzymanych w terminie wymagane będzie podanie jedynie wartości świadczeń pieniężnych bez rozróżnienia na przedziały czasowe.</p> <p>Uwagi terminologiczne/redakcyjne nie są zasadne w ocenie projektodawcy. Dodatkowo można wskazać, że dotyczą one pojęć, które funkcjonują w obecnym brzmieniu ustawy, i do tej pory nie powodowały one problemów z ich zastosowaniem.</p>

			<p><u>określonym w umowie nieprzekraczającym 30 dni</u> – nie wiadomo od jakiego zdarzenie należy liczyć ten termin (tj. do jakiego zdarzenia te terminy się odnoszą). Mogą bowiem odnosić się do dania wymagalności (upływu terminu zapłaty), a mogą do dnia spełnienia świadczenia i doręczenia faktury. Innymi słowy nie wiadomo, czy „termin określony w umowie”, to termin wymagalności (termin zapłaty), czy też termin dostawy towaru lub wykonania usługi (i doręczenia faktury). Należy zatem koniecznie to uściślić.</p> <p>Nadto – biorąc pod uwagę własną terminologię ustawy – określenie „umowa” należy zamienić na „transakcja handlowa”.</p> <p>Ponadto określenie „należnych podmiotowi” zawarte w projektowanym pkt. 6 jest niejednoznaczne, a w szczególności może budzić wątpliwość, czy chodzi wyłącznie o świadczenia pieniężne wymagalne (a więc takie, w zakresie których upłynął termin zapłaty), czy też o świadczenia pieniężne należne, ale jeszcze niewymagalne. Określenie „należne” i „wymagalne” nie są w pełni tożsame. Postulujemy poprawienie tej kwestii. Podobna uwaga dot. określenia „świadczeń pieniężnych, do których spełnienia zobowiązany jest podmiot” z pkt. 7. Określenie „zobowiązany” może w tym kontekście budzić wątpliwość, czy chodzi o wszelkie istniejące wierzytelności, czy też tylko o wierzytelności już wymagalne (ta druga interpretacja wydaje się prawidłowa). Zasadne byłoby jednak sprecyzowanie tej kwestii oraz ujenolicenie pojęć stosowanych w nowelizowanym art. 13a ustawy.</p> <p>f) w ust. 4: – we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „art. 27b ust. 2 pkt 1 i 2” zastępuje się wyrazami „art. 27b ust. 2 pkt 2”, – pkt 2–5 otrzymują brzmienie:</p>	
--	--	--	---	--

			<p>„2) wartość świadczeń pieniężnych otrzymanych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie:</p> <p>a) nieprzekraczającym 30 dni, b) od 31 do 60 dni, c) od 61 do 120 dni, d) przekraczającym 120 dni, – liczonym od upływu terminu zapłaty (dnia wymagalności) wynikającego z transakcji handlowej;</p> <p>3) wartość świadczeń pieniężnych spełnionych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie:</p> <p>a) nieprzekraczającym 30 dni, b) od 31 do 60 dni, c) od 61 do 120 dni, d) przekraczającym 120 dni, – liczonym od upływu terminu zapłaty (dnia wymagalności) wynikającego z transakcji handlowej;</p> <p>4) wartość świadczeń pieniężnych nieotrzymanych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie:</p> <p>a) nieprzekraczającym 30 dni, b) od 31 do 60 dni, c) od 61 do 120 dni, d) przekraczającym 120 dni, – liczonym od upływu terminu zapłaty (dnia wymagalności) wynikającego z transakcji handlowej;</p> <p>5) wartość świadczeń pieniężnych niespełnionych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie:</p> <p>a) nieprzekraczającym 30 dni, b) od 31 do 60 dni, c) od 61 do 120 dni, d) przekraczającym 120 dni, – liczonym od upływu terminu zapłaty (dnia wymagalności) wynikającego z transakcji handlowej.”</p> <p>– dodaje się pkt 6 i 7 w brzmieniu:</p> <p>„6) udział procentowy świadczeń, o których mowa w pkt 4, w całkowitej wartości świadczeń</p>	
--	--	--	--	--

			<p>pieniężnych, które stały się wymagalne (upłynął termin zapłaty) w tym roku;</p> <p>7) udział procentowy świadczeń, o których mowa w pkt 5, w całkowitej wartości świadczeń pieniężnych, które stały się wymagalne (upłynął termin zapłaty) w tym roku.”,</p>	
36.	Art. 1pkt 4 lit. f (dot. art. 13a ust. 4 pkt 2-5)	Związek Banków Polskich	<p>Zwracamy uwagę, że zapis „w terminie określonym w umowie” nie określa precyzyjnie sposobu przypisania świadczeń do poszczególnych przedziałów, co jest ważne dla raportowania. W ocenie banków dobrym pomysłem byłoby rozgraniczenie raportowania „należności” (art. 13a ust. 4 pkt 2 i 4 Ustawy) oraz „zobowiązań” (art. 13a ust. 4 pkt 3 i b Ustawy). Jednak przy raportowaniu <u>należności</u> (tj. świadczeń otrzymanych i nieotrzymanych) zasadne jest przyjęcie jako punktu odniesienia daty wystawienia faktury, a nie terminu płatności wynikającego z umowy. Zauważyć należy, iż w sytuacji, w której termin płatności liczony jest, zgodnie z umową, od daty doręczenia faktury, wierzyciel nie jest w stanie precyzyjnie określić, w jakim terminie od doręczenia faktury płatność została dokonana. W konsekwencji, przyporządkowanie danego świadczenia do jednego z przedziałów wskazanych w art. 13a ust. 4 pkt 2 i 4 może w niektórych przypadkach być nierealne. Podczas gdy więc w przypadku <u>zobowiązań</u> (tj. świadczeń spełnionych i niespełnionych) przyjęcie jako punktu odniesienia terminu zapłaty wynikającego z umowy nie budzi wątpliwości i jest w pełni uzasadnione (gdyż taki sposób raportowania oddaje stosowane przez dany podmiot praktyki płatnicze), w odniesieniu do <u>należności</u> zasadny wydaje się powrót do regulacji pierwotnej, tj. przyjęcia jako punktu odniesienia daty wystawienia faktury. Jednocześnie zwracamy uwagę, iż do zaproponowanego zapisu można wrócić po obligatoryjnym wdrożeniu w Polsce faktur w KSeF, gdzie data dostarczenia faktury</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Termin wynikający z umowy jest jedynym terminem, który pozwala określić rzetelność praktyk płatniczych danego podmiotu, ponieważ ten termin wskazuje, czy dane świadczenie jest przeterminowane. Postulat odniesienia się do terminów wynikających z umowy był wielokrotnie zgłaszany do Ministerstwa przez adresatów obowiązku sprawozdawczego. Nie sposób przy tym inaczej raportować należności i zobowiązania, ponieważ w takim przypadku porównanie skali opóźnień w sferze należności do zobowiązań nie będzie miarodajne. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że termin wskazany na fakturze powinien co do zasady odpowiadać terminowi umownemu.</p> <p>Jednocześnie informujemy, że nowe brzmienie regulacji określa, że w przypadku świadczeń niespełnionych/nieotrzymanych w terminie umownym termin opóźnienia będzie liczony od dnia upływu terminu umownego, a w przypadku świadczeń spełnionych i otrzymanych w terminie - wymagane będzie podanie jedynie wartości świadczeń pieniężnych bez rozróżnienia na przedziały czasowe.</p>

			kontrahentowi będzie z założenia znana wierzycielowi.	
37.	Art. 1 pkt 4 lit. f (dot. art. 13a ust. 4 pkt 4 i 5)	Towarzystwo Obrotu Energią	<p>Propozycja doprecyzowania zapisu:</p> <p>4) wartość świadczeń pieniężnych nieotrzymanych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie określonym w umowie</p> <p>a) nieprzekraczającym 30 dni opóźnienia; b) od 31 do 60 dni opóźnienia; c) od 61 do 120 dni opóźnienia; d) przekraczającym 120 dni opóźnienia;</p> <p>5) wartość świadczeń pieniężnych niespełnionych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie określonym w umowie</p> <p>a) nieprzekraczającym 30 dni opóźnienia, b) od 31 do 60 dni opóźnienia, c) od 61 do 120 dni opóźnienia, d) przekraczającym 120 dni opóźnienia;</p> <p>Uzasadnienie: Zaproponowana zmiana wymaga doprecyzowania zasad raportowania. Z zapisu nie wynika, czy dane powinny być prezentowane dla przedziałów liczby dni opóźnienia, czy liczby dni od terminu płatności.</p>	Uwaga częściowo uwzględniona – nowe brzmienie regulacji określa, że w przypadku świadczeń niespełnionych/nieotrzymanych w terminie umownym termin opóźnienia będzie liczony od dnia upływu terminu umownego, a w przypadku świadczeń spełnionych i otrzymanych w terminie wymagane będzie podanie jedynie wartości świadczeń pieniężnych bez rozróżnienia na przedziały czasowe.
38.	Art. 1 pkt 4 lit. f (dot. art. 13a ust. 4 pkt 6)	Towarzystwo Obrotu Energią	<p>Propozycja doprecyzowania zapisu:</p> <p>6) udział procentowy świadczeń, o których mowa w pkt 4, w całkowitej wartości świadczeń pieniężnych należnych podmiotowi w tym roku</p> <p>a) nieprzekraczającym 30 dni; b) od 31 do 60 dni; c) od 61 do 120 dni; d) przekraczającym 120 dni;</p> <p>Uzasadnienie: Zapis wymaga doprecyzowania, czy udział procentowy świadczeń, o których mowa w pkt 4 tj. wartość świadczeń pieniężnych nieotrzymanych w poprzednim roku, ma być prezentowany dla</p>	Uwaga uwzględniona. Przepis został doprecyzowany. Udział procentowy dotyczy każdego przedziału przeterminowanych świadczeń pieniężnych – w sposób niebudzący wątpliwości będzie prezentował to formularz sprawozdania.

			każdego z przedziałów, czy tylko od wartości łącznej?	
39.	Art. 1 pkt 4 lit. f (dot. art. 13a ust. 4 pkt 7)	Towarzystwo Obrotu Energią	<p>Propozycja doprecyzowania zapisu:</p> <p>7) udział procentowy świadczeń, o których mowa w pkt 5, w całkowitej wartości świadczeń pieniężnych, do których spełnienia zobowiązany jest podmiot w tym roku.</p> <p>a) nieprzekraczającym 30 dni; b) od 31 do 60 dni; c) od 61 do 120 dni ; d) przekraczającym 120 dni ;</p> <p>Uzasadnienie: Zapis wymaga doprecyzowania, czy udział procentowy świadczeń, o których mowa w pkt 5 tj. wartość świadczeń pieniężnych niespełnionych w poprzednim roku, ma być prezentowany dla każdego z przedziałów, czy tylko od wartości łącznej?</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Przepis został doprecyzowany. Udział procentowy dotyczy każdego przedziału przeterminowanych świadczeń pieniężnych – w sposób niebudzący wątpliwości będzie prezentował to formularz sprawozdania.</p>
40.	Art. 1 pkt 4 lit. f (dot. art. 13a ust. 4)	Polska Izba Ubezpieczeń	<p>[wartość świadczeń w oparciu o terminy w umowie]</p> <p>Polska Izba Ubezpieczeń zwraca uwagę, że zgodnie z zaproponowanym nowym brzmieniem przepisów wydaje się, że sprawozdanie w zakresie świadczeń otrzymanych lub spełnionych ma prezentować te świadczenia według terminów umownych, a nie ich faktycznej realizacji. W rezultacie sprawozdanie w tym zakresie nie będzie prezentowało faktycznych praktyk płatniczych podmiotów raportujących, a tylko praktyk umownych. Przykładowo transakcja handlowa, dla której strony ustaliły w umowie 45 dniowy termin płatności, która została uregulowana w terminie 14 dniowym, zostałaby wykazana w sprawozdaniu w wartości świadczeń pieniężnych spełnionych lub otrzymanych w terminie określonym w umowie wynoszącym od 31 do 60 dni, a nie w terminie nieprzekraczającym 30 dni. Taki model raportowania nie przyczyni się więc do</p>	<p>Uwaga w części uwzględniona, w części wyjaśniona.</p> <p>Nowe brzmienie regulacji określa, że w przypadku świadczeń niespełnionych/nieotrzymanych w terminie umownym termin opóźnienia będzie liczony od dnia upływu terminu umownego, a w przypadku świadczeń spełnionych i otrzymanych w terminie wymagane będzie podanie jedynie wartości świadczeń pieniężnych bez rozróżnienia na przedziały czasowe.</p> <p>„Termin umowny” nie jest pojęciem języka aktów prawnych, jest natomiast stosowany w doktrynie i orzecznictwie jako element języka prawniczego. Jednocześnie należy zauważyć, że jeżeli umowa nie określa terminu zapłaty, to zastosowanie znajduje art. 455 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony</p>

			<p>prawidłowego odzwierciedlenia rzeczywistego obrazu praktyk płatniczych podmiotów.</p> <p>Pragniemy również zauważyć, że istnieją przypadki, kiedy strony transakcji handlowej nie zawierają umów pisemnych i jedynym dokumentem rozliczeniowym, określającym termin płatności jest faktura. Proponujemy w związku z tym, aby używać terminu „termin umowny” (tj. wynikający ze stosunku umownego), w miejsce pojęcia „termin umowy”, który może sugerować, że chodzi o termin określony w umowie zawartej między stronami.</p>	<p>ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.</p>
41.	Art.1 pkt 4 lit.f tiret drugie (dot. art. 13a ust. 4)	Polska Izba Ubezpieczeń	<p>[Rezygnacja z wiekowania należności]</p> <p>Polska Izba Ubezpieczeń zwraca uwagę, że zmiana brzmienia art. 13a ust. 4 pkt 4) i 5) ustawy o <i>przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych</i> przewidziana w art. 1 pkt 4) lit. f) tiret drugie projektu ustawy, dotycząca zmiany sposobu raportowania świadczeń nieotrzymanych i niespełnionych, która każe wiekować świadczenia przeterminowane, w praktyce stanowi kolejne biurokratyczne obciążenie i problem techniczny dla systemów księgowych, a nie wnosi istotnej wartości informacyjnej poza tym, że ułatwi Prezesowi UOKiK obliczenia kary administracyjnej. Tego rodzaju obciążenie sprawozdawcze powinno dotyczyć tylko tych podmiotów, które opóźniają się z płatnościami albo przynajmniej tych podmiotów, u których transakcje przeterminowane stanowią zauważalny procent wszystkich płatności. Zwracamy uwagę, że już przy obecnym brzmieniu przepisów Prezes UOKiK może wzywać stronę postępowania, co do której ma podejrzenia o dopuszczanie się nadmiernych opóźnień w spełnieniu świadczeń pieniężnych, do przekazania wszelkich istotnych informacji w sprawie. W związku z powyższym, w ocenie Izby nie ma uzasadnionego powodu, aby podmioty płacące w terminie zostały obciążone dodatkowym uciążliwym obowiązkiem regulacyjnym</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona – nowe brzmienie regulacji określa, że w przypadku świadczeń niespełnionych/nieotrzymanych w terminie umownym termin opóźnienia będzie liczony od dnia upływu terminu umownego, a w przypadku świadczeń spełnionych i otrzymanych w terminie wymagane będzie podanie jedynie wartości świadczeń pieniężnych bez rozróżnienia na przedziały czasowe.</p> <p>Takie rozwiązanie pozwoli na lepszą ocenę praktyk płatniczych danego podmiotu. Obecnie świadczenie nieotrzymane i niespełnione sprawozdawane są łącznie bez wskazywania terminów jakich dotyczy opóźnienie. W praktyce podmioty, które dopuszczają się nieznaczących opóźnień, muszą deklarować dane świadczenie jako niespełnione w terminie umownym tak samo jak podmioty, które znacznie wydłużają terminy zapłaty wobec swoich kontrahentów. Należy zwrócić uwagę, że przedmiotowe rozwiązanie było postulowane przez część sprawozdających podmiotów, które deklarowały, że generowane przez nich opóźnienia są nieznaczące, a sprawozdanie tego nie obrazuje, podając tylko wartościową skalę opóźnień. Przy tym sprawozdania mają wartość dla uczestników obrotu, ponieważ pozwalają im zweryfikować</p>

			wymagającym przeprowadzania szczegółowego wiekowania należności i zobowiązań przeterminowanych.	praktykę płatniczą danego podmiotu. W tym kontekście wprowadzona regulacja w części rozszerza zakres sprawozdania, ale pozwala adresatom obowiązku sprawozdawczego obiektywnie zaprezentować swoją praktykę płatniczą, co kreuje ich wizerunek.
42.	Art. 13a ust. 4a-4f oraz art. 13b ust. 3	PIIT	<p>Projekt przewiduje, aby jednostki, które dokonują ustalania różnic kursowych na podstawie metody podatkowej, mogły dokonywać przeliczenia wyrażonych w walucie obcej otrzymanych należności oraz spełnionych zobowiązań na walutę polską zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 15a ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. W tym względzie należy wskazać, że obecnie świadczenia spełnione, jak i niespełnione przeliczane są przez przedsiębiorców po kursie, po jakim zaksięgowana została faktura w systemie teleinformatycznym, natomiast różnice kursowe (zarówno zrealizowane, jak i niezrealizowane) nie są uwzględniane. Różnice kursowe niezrealizowane nie są wyliczane dla poszczególnych faktury, ale saldami na kontach, zaś różnice kursowe zrealizowane nie są powiązane z konkretną fakturą, ale z płatnością.</p> <p>Dlatego też postulujemy pozostawić wycenę wg daty księgowania bez uwzględniania różnic kursowych dla faktury zapłaconych i niezapłaconych.</p> <p>Z tego samego względu oraz jednocześnie z uwagi na konieczność dokonywania ręcznych kalkulacji wyceny niespełnionych świadczeń związanych ze zmianą zasad przewalutowania, o których mowa w art. 13b ust. 3, postulujemy o nie wprowadzanie zmian w tym zakresie.</p>	Uwaga nieaktualna w związku z nową propozycją brzmienia art. 13a ust. 4c-4e projektu ustawy (nowa propozycja w pkt 46 tabeli uwag).
43.	Art. 1 pkt 4 lit g (dot. art. 13a ust.	Polska Izba Ubezpieczeń	[waluta rozliczeń] Polska Izba Ubezpieczeń zwraca uwagę, że	Uwaga uwzględniona. Art. 13a ust. 4b powinien odnosić się do ust. 4 pkt 2-7 (zmiana redakcyjna).

	4b)		proponowana w art. 1 pkt 4 lit g) - wyliczenie wskazane dodawanym ustępem (4b) powinno uwzględniać ust. 4 pkt 2-7 (w miejsce 2-5) pomimo, że walutą bazową powinna być waluta polska (i przeliczenie). W naszej ocenie jest to jedynie korekta redakcyjna, lepiej oddająca intencję proponowanej zmiany.	
44.	Art. 1 pkt 4 lit. g (dot. art. 13a ust. 4c)	Członek POHID	<p>Ponieważ w ust. 4 odwołanie powinno odnosić się do pkt 2-5, nie zaś jedynie do pkt. 2 i 3. Ustęp 4 w art. 13a jest bowiem w ramach tej nowelizacji modyfikowany. Konieczna jest więc korekta.</p> <p>g) po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4f w brzmieniu: [...] 4c. Wyrażone w walucie obcej wartości świadczeń pieniężnych, o których mowa w ust. 4 pkt 2-5, przelicza się na walutę polską zgodnie z art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2021 r. poz. 217, 2105 i 2106). [...]"</p>	Uwaga nieaktualna w związku z nową propozycją brzmienia art. 13a ust. 4c-4e projektu ustawy (nowa propozycja w pkt 46 tabeli uwag).
45.	Art. 1 pkt 4 lit. g (dot. art. 13a ust. 4e)	Towarzystwo Obrotu Energią	<p><u>Propozycja zmiany zapisu:</u> 4e. Wyrażone w walucie obcej wartości świadczeń pieniężnych, o których mowa w ust. 4 pkt 4 i 5, przelicza się na walutę polską zgodnie z:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) art. 30 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zakresie świadczeń przeterminowanych i niespełnionych na dzień bilansowy, 2) art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zakresie świadczeń niespełnionych w terminie, ale zrealizowanych w trakcie roku sprawozdawczego. <p><u>Uzasadnienie:</u> Zaproponowany zapis w pkt 4e jest niezrozumiały, nakazuje bowiem wycenić wszystkie świadczenia pieniężne spełnione po terminie wg kursu</p>	Uwaga nieaktualna w związku z nową propozycją brzmienia art. 13a ust. 4c-4e projektu ustawy (nowa propozycja w pkt 46 tabeli uwag).

			właściwego do wyceny na dzień bilansowy. Redakcja tego punktu powinna wskazywać, iż świadczenia niespełnione w terminie (ale zrealizowane w trakcie roku sprawozdawczego) przelicza się na walutę polską zgodnie z art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, natomiast świadczenia przeterminowane i niespełnione na dzień bilansowy przelicza się na walutę polską zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.	
46.	Art. 1 pkt 4 lit. g (dot. art. 13a ust. 4c, 4e)	Związek Pracodawców Polska Miedź	<p>Propozycja: Wartości świadczeń w walutach obcych winny być przeliczane na PLN wg historycznych kursów ujęcia transakcji handlowych w księgach rachunkowych podmiotów zobligowanych do składania sprawozdania.</p> <p>Uzasadnienie: Duża część przedsiębiorców zobligowana jest do prowadzenie ksiąg rachunkowych wg Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) a nie Ustawy o Rachunkowości (UoR). Regulacje ujęte w MSSF dopuszczają stosowanie innych niż określone w UoR zasady przeliczeń transakcji wyrażonych w walutach obcych na PLN.</p> <p>Powyższe powoduje, że zastosowanie zasad przeliczeń określonych w procedowanej ustawie wymagałoby od przedsiębiorców prowadzenia dodatkowej ewidencji, wyłącznie na potrzeby realizacji obowiązków sprawozdawczych wynikających z niniejszej ustawy.</p> <p>Ponadto, raportowanie wg historycznych kursów właściwych dla ujęcia transakcji handlowej w księgach (a nie właściwych dla przepływów pieniężnych) znacząco usprawni proces przygotowania sprawozdań.</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Proponuje się po ust. 4 dodać ust. 4a-4c w brzmieniu:</p> <p>„4a. Dane, o których mowa w ust. 4 pkt 2–7, podaje się z uwzględnieniem przepisu art. 13 ust. 2.</p> <p>4b. Wartości świadczeń pieniężnych, o których mowa w ust. 4 pkt 2–7, podaje się w walucie polskiej.</p> <p>4c. Wyrażone w walucie obcej wartości świadczeń pieniężnych, o których mowa w ust. 4 pkt 2 – 7, przelicza się na walutę polską według przyjętych przez przedsiębiorcę zasad rachunkowości.”</p> <p>Proponuje się, aby ust. 4c był na tyle ogólny, aby obowiązek wyrażania w walucie polskiej ww. wartości świadczeń pieniężnych był zgodny z systemami księgowymi przedsiębiorców oraz przyjętymi przez nich zasad rachunkowości.</p>

			<p>Przyjęcie proponowanych zapisów uprości sposób sporządzania sprawozdań i zapewni pełną spójność raportowanych danych z księgami rachunkowymi przedsiębiorców.</p>	
47.	<p>Art. 1 pkt 4 lit. g (dot. art. 13a ust. 4c, 4e)</p>	<p>KGHM Polska Miedź S.A.</p>	<p><u>Propozycja:</u> Wartości świadczeń w walutach obcych winny być przeliczane na PLN wg historycznych kursów ujęcia transakcji handlowych w księgach rachunkowych podmiotów zobligowanych do składania sprawozdania.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Duża część przedsiębiorców zobligowana jest do prowadzenie ksiąg rachunkowych wg Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) a nie Ustawy o Rachunkowości (UoR). Regulacje ujęte w MSSF dopuszczają stosowanie innych niż określone w UoR zasady przeliczeń transakcji wyrażonych w walutach obcych na PLN.</p> <p>Powyższe powoduje, że zastosowanie zasad przeliczeń określonych w procedowanej ustawie wymagałoby od przedsiębiorców prowadzenia dodatkowej ewidencji, wyłącznie na potrzeby realizacji obowiązków sprawozdawczych wynikających z niniejszej ustawy.</p> <p>Ponadto, raportowanie wg historycznych kursów właściwych dla ujęcia transakcji handlowej w księgach (a nie właściwych dla przepływów pieniężnych) znacząco usprawni proces przygotowania sprawozdań.</p> <p>Przyjęcie proponowanych zapisów uprości sposób sporządzania sprawozdań i zapewni pełną spójność raportowanych danych z księgami rachunkowymi przedsiębiorców.</p>	<p>Uwaga uwzględniona – propozycja w pkt 46 tabeli.</p>

48.	Art. 1 pkt 4 lit g i art. 1 pkt 6 lit. b (dot. 13a ust. 4a- 4f i art. 13b ust. 3 -4)	Polski Związek Pracodawców Budownictwa	Aby nadmiernie nie komplikować przepisów znowelizowanej ustawy proponujemy nie wprowadzać w ustawie nowych, odrębnych zasad przeliczania świadczeń pieniężnych wyrażonych w walutach obcych na złote i pozostawić przedsiębiorcom możliwość zastosowania do wszelkich przeliczeń na złote zasad stosowanych przez danego przedsiębiorcę w jego księgach rachunkowych.	Uwaga uwzględniona w zakresie art. 13a – propozycja w pkt 46 tabeli uwag. Uwaga nieuwzględniona w zakresie art. 13b. Zaproponowane w projekcie rozwiązanie zapewni jednolite zasady w zakresie przeliczania wartości świadczeń pieniężnych wyrażonych w walutach obcych, a zarazem jest najmniej uciążliwe dla strony postępowania (przeliczenia dokonuje Prezes UOKiK).
49.	Art. 1 pkt 5 (dot. art. 13aa)	POPiHN	Przepis nieprecyzyjny- brak informacji co oznacza istotny wpływ, co może generować problemy interpretacyjne	Uwaga uwzględniona – przepis został doprecyzowany.
50.	Art. 1 pkt 5 (dot. art. 13aa i art. 13ab)	Członek POHID	Korekta faktury może być jak najbardziej wystawiona i doręczona po 30.04, a zatem już po terminie, w którym należy złożyć sprawozdanie za poprzedni rok kalendarzowy. Dłużnik może zatem w tym terminie nie dysponować jeszcze fakturą korektą. Przepis przyjmowałby zatem zobowiązanie dot. fikcji, która – i to bez sytuacji bez naruszania przepisów prawa cywilnego lub podatkowego oraz bez względu na jakąkolwiek staranność po stronie składającego sprawozdanie – w ogóle nie musi wystąpić. W tym kontekście zalecane byłoby dodanie na końcu projektowanego art. 13ab ust. 1 zastrzeżenia „..., chyba że przedsiębiorca w dni uskładania sprawozdania nie dysponuje taką fakturą korygującą. ” Jednakże wskazana poprawka jest niewystarczająca, ponieważ projektowany <u>przepis art. 13ab ust. 1 błędnie zakłada, że wartość świadczenia pieniężnego „wynika z faktury”</u> . Wynika ona z umowy, faktura jedynie dokumentuje (podatkowo) wysokość świadczenia pieniężnego (nadto dokumentuje tylko poprzez jedną ze stron). Faktura może wręcz wskazywać oczywiście błędną lub dalece wątpliwą lub sporną wartość, która jest niezgodna z umową. Co więcej, projektowana nowelizacja zdaje się dostrzegać tę kwestię,	Uwaga częściowo uwzględniona – brzmienie przepisu zostało zmienione. Uwaga częściowo wyjaśniona. Sprawozdanie składane jest za rok poprzedni, zatem w roku składania sprawozdania za ten rok znane są faktury korygujące z roku poprzedniego. Natomiast faktury korygujące z roku kolejnego powinny być uwzględnione w kolejnym sprawozdaniu składanym za dany rok.

			<p>bowiem chociażby projektowane zmiany w art. 13a (...) odchodzą od nawiązania do faktur (dnia wystawienia faktur) i przechodzą na termin zapłaty (termin wymagalności) wynikający po prostu z umowy, względnie korygowany przez przepisy art. 13 ust. 2 w zw. z art. 7 ust. 2 i 2a oraz art. 8 ust. 2 ustawy. Skoro zatem sprawozdanie (co wynika z art. 13a ust. 4) nie ma odnosić się już do faktur, a do wartości wynikających z umów (transakcji handlowej), to przedmiotowa regulacja odnosząca się do faktur jest bezprzedmiotowa (na marginesie: pasowałaby bardziej do obecnie obowiązującej treści art. 13a ust. 4 niż do treści uwzględniającej tę nowelizację). Przepis art. 13aa należy zatem w całości usunąć z projektu.</p>	
51.	Art. 1 ust. 5 (dot. art. 13aa i art. 13ab)	Konfederacja Lewiatan	<p>Projektodawcy w art. 1 ust 5 Projektu dopuścili możliwość dokonania korekty sprawozdania w sytuacji, gdy jest ono obarczone błędami o istotnym znaczeniu dla ogólnego postrzegania praktyk płatniczych danego podmiotu. Niestety, odnieśli się oni wyłącznie do sytuacji wynikających z faktu wystawienia faktury korygującej w latach następujących po roku, za który złożono sprawozdanie. Warto zaznaczyć, że norma ta nie ma pełnego charakteru, jako że odwołuje się ona wyłącznie do ograniczonego katalogu sytuacji powodujących konieczność dokonania korekty.</p> <p>W ramach powszechnej praktyki biznesowej spotykane są jednak sytuacje, kiedy płatność dokonywana jest częściowo tj. całościowa wysokość długu zostaje podzielona na mniejsze kwoty, które następnie uiszczane zostają cyklicznie - gdy są one równe lub w częściach. Zasadne byłoby zatem także odniesienie się do wspomnianych kwestii w kontekście obowiązków sprawozdawczych, zwłaszcza momentu ich powstania, gdy mamy do czynienia ze wspomnianą płatnością ratą lub</p>	<p>Uwaga wyjaśniona.</p> <p>Podniesiona kwestia nie budzi wątpliwości na gruncie obecnych przepisów i nie wydaje się, by wymagała ona uregulowania. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom strony transakcji handlowej mogą ustalić w umowie harmonogram spełnienia świadczenia pieniężnego w częściach, pod warunkiem że ustalenie takie nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela. W takim przypadku każde ze świadczeń częściowych ma inny termin zapłaty określony w umowie. Innym z kolei przypadkiem jest regulowanie jednego świadczenia w różnych terminach - jeżeli dane świadczenie pieniężne zostało uregulowane częściowo w terminie zapłaty, a w części po upływie tego terminu, powinno to znaleźć adekwatne odzwierciedlenie w sprawozdaniu o stosowanych terminach zapłaty w transakcjach w transakcjach handlowych.</p>

			częściową.	
52.	Art. 1 pkt 5 (dot. art. 13aa)	Izba Gospodarcza „FARMACJA POLSKA”	Zgodnie z projektowanym art. 13aa ust. 1, przedsiębiorca będzie uprawniony do złożenia korekty sprawozdania, gdy jest ono obarczone takimi błędami, które mają istotny wpływ na ogólne postrzeganie praktyk płatniczych tego podmiotu. Takie rozwiązanie należy uznać za korzystne co do zasady; niemniej trzeba odnotować, że projektowany przepis odwołuje się do kategorii ocennych i niedookreślonych (korekta będzie mogła być złożona w sytuacji, gdy „jest ono obarczone błędami mającymi istotny wpływ na ogólne postrzeganie praktyk płatniczych tego podmiotu” (por. projektowany przepis art. 13 aa). Fakt, że projektowana regulacja odwołuje się do ww. kategorii, może utrudniać jej zastosowanie w praktyce, w tym prowadzić z jednej strony do kwestionowania prawa przedsiębiorcy do korekty, a z drugiej czynienie przedsiębiorcy zarzutu z jej niedokonania. W tym zakresie, należy w efekcie postulować wprowadzenie nieograniczonego prawa do złożenia korekty, analogicznie jak ma to miejsce w regulacji podatkowej. Propozycja zmiany zapisu: „Art. 13aa. 1. Podmiot, który złożył sprawozdanie, o którym mowa w art. 13a ust. 1, składa korektę tego sprawozdania, jeżeli jest ono obarczone błędami mającymi istotny wpływ na ogólne postrzeganie praktyk płatniczych tego podmiotu. Przepisy art. 13a stosuje się odpowiednio.	Uwaga częściowo uwzględniona – nowe brzmienie przepisu.
53.	Art. 1 pkt 5 (dot. art. 13aa)	Towarzystwo Obrotu Energią	Obecny zapis nie jest precyzyjny. „Podmiot, który złożył sprawozdanie, o którym mowa w art. 13a ust. 1, składa korektę tego sprawozdania, jeżeli jest ono obarczone błędami mającymi <i>istotny wpływ na ogólne postrzeganie praktyk płatniczych tego podmiotu</i> ”	Uwaga częściowo uwzględniona – nowe brzmienie przepisu.

			<p><u>Propozycja doprecyzowania zapisu:</u> Art. 13aa. [Korekta sprawozdań] 1. Podmiot, który złożył sprawozdanie, o którym mowa w art. 13a ust. 1, składa korektę tego sprawozdania, jeżeli jest ono obciążone błędami przekraczającym 20% wartości zaraportowanych kwot. Przepisy art. 13a stosuje się odpowiednio.,</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Należy dodać zapis doprecyzowujący istotność błędu np. odchylenie procentowe przy wyliczeniu, skutkujące koniecznością złożenia korekty sprawozdania. Obecne brzmienie oparte na uznaniowości a nie jednorodnie ustalonym wskaźniku doprowadzi do sporów z Urzędem.</p>	
54.	Art. 1 pkt 5 (dot. art. 13ab)	Związek Banków Polskich	<p>Projektowany przepis w ust. 1 wskazuje, że <i>zmiany wartości świadczeń pieniężnych wynikające z faktury korygującej wystawionej w latach następujących po roku, za który złożono sprawozdanie, o którym mowa w art. 13a ust. 1, należy wykazywać w sprawozdaniu za rok, w którym świadczenie pieniężne wynikające z tej faktury jest wymagalne.</i></p> <p>W uzasadnieniu doprecyzowano, że chodzi o rok, w którym faktycznie nastąpił lub powinien nastąpić zwrot bądź dopłata wynikająca z korekty. Można uznać, że faktycznie takie rozwiązanie powinno znaleźć zastosowanie w przypadku faktur korygujących przewidujących konieczność dopłaty (tzw. korekta <i>in plus</i>). Należy założyć, że tego rodzaju korekta stanowi odzwierciedlenie zwiększenia wysokości świadczenia pieniężnego, rozumianego zgodnie z definicją w art. 4 pkt 1a jako wynagrodzenie za dostawę towaru lub wykonanie usługi w <i>transakcji handlowej</i>.</p> <p>Z faktury korygującej pomniejszającej wartość pierwotnego świadczenia (tzw. korekta <i>in minus</i>) nie wynika jednak wymagalność żadnego</p>	<p>Uwaga wyjaśniona.</p> <p>Uwzględnienie korekty świadczenia pieniężnego na podstawie faktury <i>in minus</i> na takich samych zasadach jak faktury <i>in plus</i> daje pełny obraz praktyk płatniczych podmiotu na przestrzeni lat. Gdyby uwzględniona została tylko faktura <i>in plus</i>, wówczas mogłoby to się odbyć z pokrzywdzeniem podmiotu składającego sprawozdanie. Może się bowiem zdarzyć, że dany podmiot w jednym roku raportował znaczną wartość opóźnionych świadczeń, które w kolejnym roku podlegały korekcie <i>in minus</i>. Uwaga natomiast zmierza do tego, by takich zmian nie wykazywać. Jednocześnie nie jest praktycznym rozwiązaniem korygowanie sprawozdań za dany rok wyłącznie w związku z wystąpieniem nadpłaty/niedopłaty na podstawie faktury korygującej wystawionej w roku kolejnym ze względu na częstotliwość występowania takich przypadków w obrocie gospodarczym.</p>

			<p>„świadczenia pieniężnego” w powyższym rozumieniu. Jeśli faktura taka odzwierciedla pomniejszenie wartości wcześniej zapłaconego świadczenia pieniężnego, to powstaje obowiązek zwrotu nadpłaty przez wierzyciela. Niemniej jednak trudno kwalifikować taki zwrot jako świadczenie pieniężne w rozumieniu Ustawy – nie jest to wynagrodzenie za dostawę towaru lub wykonanie usługi. Tym samym wątpliwości budzi możliwość zastosowania do niego projektowanego przepisu. Co więcej, tego rodzaju płatności w ogóle nie są przedmiotem sprawozdania, które dotyczy wyłącznie świadczeń pieniężnych w powyższym rozumieniu.</p> <p>W rzeczywistości faktura korygująca <i>in minus</i> może odzwierciedlać zmniejszenie wartości świadczenia pieniężnego, które było przedmiotem wcześniejszego sprawozdania (złożonego za poprzedni rok). Projekt zawiera równoległe możliwość dokonania korekt wcześniej złożonego sprawozdania, przy czym taka korekta jest wymagana jedynie, gdy sprawozdanie jest obciążone błędami mającymi istotny wpływ na ogólne postrzeganie praktyk płatniczych tego podmiotu. Jeśli taka sytuacja nie wystąpi, to faktura korygująca <i>in minus</i> nie powinna mieć więc wpływu na wcześniej złożone sprawozdanie.</p> <p>Jeśli natomiast tego rodzaju faktura korygująca <i>in minus</i> miałyby mieć jakiś wpływ na sprawozdania przyszłe (np. pomniejszać ogólną wartość świadczeń pieniężnych wykazywanych w danym roku), to treść przepisu wymagałaby doprecyzowania.</p> <p>Ponadto, w ocenie sektora z Projektu powinien zostać usunięty proponowany ust. 2 tego przepisu. Z ust. 1 wskazanego artykułu wynika, że zmiany wartości świadczeń pieniężnych wynikające z faktury korygującej wystawionej w latach</p>	<p>Uwaga wyjaśniona, uzasadnienie zostało rozszerzone.</p> <p>Korekta sprawozdania odnosi się do sprawozdania za dany rok, a zmiany wartości świadczeń pieniężnych wynikające z faktury korygującej wystawionej w latach następujących po roku, za</p>
--	--	--	--	--

			następujących po roku, za który złożono sprawozdanie, należy wykazywać w sprawozdaniu za rok, w którym świadczenie pieniężne wynikające z tej faktury jest wymagalne. Jak się więc wydaje, wolą ustawodawcy jest to, by wystawienie/otrzymanie faktury korygującej nie skutkowało korektą sprawozdania (co znajduje również potwierdzenie w uzasadnieniu do Projektu). W tym stanie rzeczy niezrozumiałe jest wskazanie w ust. 2 omawianego artykułu, że przepis ust. 1 ma znaleźć odpowiednie zastosowanie do korekty sprawozdania.	który złożono sprawozdanie, należy wykazywać w sprawozdaniu za rok, w którym świadczenie pieniężne wynikające z tej faktury jest wymagalne. Wobec tego w ramach korekty sprawozdania za dany rok nie należy uwzględniać zmiany wartości świadczeń pieniężnych wynikających z ww. faktur korygujących, czyli wystawionych po roku, za który złożono sprawozdanie podlegające korekcie. Temu służy projektowany art. 13ab ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom.
55.	Art. 1 pkt 5 (dot. art. 13ab)	Towarzystwo Obrotu Energią	<p><u>Propozycja zmiany zapisu:</u> „1.Zmiany wartości świadczeń pieniężnych wynikające z faktury korygującej wystawionej w latach następujących po roku, za który złożono sprawozdanie, o którym mowa w art. 13a ust. 1, należy wykazywać w sprawozdaniu za rok, w którym świadczenie pieniężne wynikające z tej faktury korygującej jest wymagalne.” 2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do korekty sprawozdania.”</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Zaproponowano doprecyzowanie zapisu w ust. 1. Regulacja w ust. 2 jest nieczytelna, wymaga uzasadnienia.</p>	<p>Uwaga wyjaśniona, uzasadnienie zostało rozszerzone.</p> <p>Korekta sprawozdania odnosi się do sprawozdania za dany rok, a zmiany wartości świadczeń pieniężnych wynikające z faktury korygującej wystawionej w latach następujących po roku, za który złożono sprawozdanie, należy wykazywać w sprawozdaniu za rok, w którym świadczenie pieniężne wynikające z tej faktury jest wymagalne. Wobec tego w ramach korekty sprawozdania za dany rok nie należy uwzględniać zmiany wartości świadczeń pieniężnych wynikających z ww. faktur korygujących, czyli wystawionych po roku, za który złożono sprawozdanie podlegające korekcie. Temu służy projektowany art. 13ab ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom.</p>
56.	Art. 1 pkt 6 (dot. art. 13b)	Członek POHID	<p>Biorąc pod uwagę, że zawarta w ust. 2 ustawowa definicja nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych jest (słusznie) korygowana poprzez dodanie wyrazu „wymagalnych”, określenie <u>należy to konsekwentnie zastosować również w ust. 3.</u> Ponadto punkt 2 w ust. 4 komentowanego przepisu zawiera niedopatrzanie tego rodzaju, że jeśli stroną</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona Dodanie wyrazu „wymagalnych” w art. 13b ust. 3 jest zbędne, ponieważ z ust. 2 wprost wynika, jakie świadczenia pieniężne są brane pod uwagę przy ustalaniu, czy doszło do nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.</p> <p>Uwaga nieuwzględniona</p>

			<p>przewidzianej transakcji handlowej jest również podmiot niebędący w danej grupie kapitałowej, który <u>nie jest jednak wierzycielem w zakresie świadczenia pieniężnego</u> (innymi słowy taka transakcja handlowa nie przewiduje świadczenia pieniężnego przysługującego takiemu podmiotowi zewnętrznemu względem danej grupy kapitałowej), to mimo to taka transakcja handlowa <u>jako całość nie byłaby wyłączona ze sprawozdawczości zatorowej</u>.</p> <p>Postulujemy konsekwentnie uzupełnić wykaz z ust. 4 również o okoliczność wskazywaną w art. 13a ust. 2 pkt 3 ustawy (w brzmieniu wynikającym z projektu) – świadczenia pieniężne, w przypadku których upłynął termin ich przedawnienia. Postulujemy również dodać dalsze, praktyczne wyłączenia przedmiotowe dot. świadczeń pieniężnych, które są sporne.</p> <p>6) w art. 13b: a) w ust. 2 po wyrazach „suma wartości” dodaje się wyraz „wymagalnych”, b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu: „3. W przypadku gdy świadczenie pieniężne zostało wyrażone w walucie obcej, jego równowartość jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski: 1) ostatniego dnia roboczego okresu objętego postępowaniem, o którym mowa w art. 13c ust. 1 – w stosunku do wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych w okresie objętym tym postępowaniem; 2) ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień spełnienia świadczenia pieniężnego – w stosunku do wymagalnych świadczeń pieniężnych spełnionych po terminie w okresie objętym postępowaniem, o którym mowa w art. 13c ust. 1. 4. Ustalając wystąpienie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych Prezes</p>	<p>Prezes UOKiK będzie badać w postępowaniu i oceniać, czy w takim przypadku jest to świadczenie pieniężne i z jakiego stosunku zobowiązaniowego ono wynika.</p> <p>Uwaga nieuwzględniona Badanie i uzależnienie kwalifikacji danego świadczenia pieniężnego od jego przedawnienia jest niecelowe. Ustawa w art. 13b ust. 4 pkt 1 oraz w art. 13v ust. 2b pkt 1 wskazuje granicę wpływu 2 lat od ustalonego terminu spełnienia świadczenia pieniężnego. Terminy przedawnienia są różne dla różnych kategorii świadczeń pieniężnych, co więcej mogą ulec przerwaniu lub zawieszeniu przez działania stron transakcji handlowej. Przedawnienie roszczenia nie powoduje, że przestaje ono istnieć – staje się ono zobowiązaniem naturalnym. Również świadczenia pieniężne przedawnione mogą zostać spełnione przez dłużnika. Podniesienie zarzutu przedawnienia zależy od dłużnika, w przypadku jego braku sąd w obrocie profesjonalnym nie bada tej kwestii z urzędu. Odnosnie do spornych świadczeń pieniężnych należy wskazać, że art. 13v ust. 11 reguluje już tę kwestię.</p>
--	--	--	--	--

			<p>Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „Prezesem Urzędu”, pomija:</p> <p>1) niespełnione oraz spełnione po terminie świadczenia pieniężne, w przypadku których termin ich spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 13c ust. 1;</p> <p>2) transakcje handlowe, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej, a jeżeli stroną transakcji handlowej zawieranej pomiędzy podmiotami z tej samej grupy kapitałowej jest również podmiot nienależący do tej samej grupy kapitałowej – transakcji handlowych, w których takiemu podmiotowi nie przysługuje świadczenie pieniężne;</p> <p>3) transakcje handlowe zawierane w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej;</p> <p>4) świadczenia pieniężne, w przypadku których upłynął termin ich przedawnienia;</p> <p>5) świadczenia pieniężne, które są objęte sporem sądowym lub arbitrażowym (polubownym) dotyczącym istnienia, wysokości lub terminu wymagalności tych świadczeń pieniężnych – w zakresie objętym takim sporem;</p> <p>6) sporne świadczenia pieniężne, w zakresie których dłużnik kwestionuje ich istnienie, wysokość lub termin wymagalności – w zakresie objętym sporem i pod warunkiem, że do zakwestionowania (sporu) doszło przed wszczęciem postępowania.”;</p>	
57.	Art. 1 pkt 6 (dot. art. 13b ust. 2)	CZŁONEK POLFARMED - PPF HASCO LEK S.A.	Należałoby dodać także wyraz „otrzymanych”.	Uwaga nieuwzględniona Uwaga jest niezrozumiała, strona postępowania ma spełnić, a nie otrzymać świadczenie pieniężne.

58.	Art. 1 pkt 6 (dot. art. 13b ust. 2)	Związek Banków Polskich	<p>Projekt nie zmienia zasadniczych przesłanek do ustalenia, że następuje nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Obecnie Ustawa przewiduje, że dotyczy to sytuacji, gdy w okresie 3 kolejnych miesięcy suma wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez ten podmiot wynosi co najmniej 2 000 000 złotych. Projekt doprecyzowuje jedynie, że dotyczy to świadczeń wymagalnych.</p> <p>Wydaje się, że ustalenie limitu kwotowego jest nieproporcjonalne i nie uwzględnia różnej skali działalności poszczególnych przedsiębiorców – adresatów Ustawy. Należałoby ustalić niniejszy próg w oparciu o bardziej proporcjonalne kryteria, np. określoną procentowo wartość zobowiązań niespełnionych w terminie w stosunku do ogółu płatności, do których zobowiązany był dany podmiot w badanym okresie.</p> <p>Alternatywnie, proponujemy zastosowanie progu 5 000 000,00 zł albo uzależnienie tego progu od wielkości przedsiębiorcy. Obecnie obowiązująca kwota 2 000 000 zł wydaje się zbyt niska dla dużych podmiotów i jej przekroczenie może być skutkiem opóźnienia w płatności dla pojedynczej faktury. Ponadto wartości transakcji rosną z względu na inflację.</p> <p>Ponadto proponujemy dodanie w Projekcie zapisu pozwalającego na traktowanie w sprawozdaniu transakcji jako spełnionych w terminie, jeśli zostaną spełnione do 14 dni włącznie od dnia otrzymania faktury. W dużych podmiotach, ze względu na podział kompetencji, zwykle nie jest możliwe spełnienie świadczenia natychmiast po otrzymaniu faktury.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Podnoszona kwestia wykracza poza zakres projektowanych zmian.</p> <p>Progi brane pod uwagę przy ustaleniu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, zostały uregulowane w ustawie obowiązującej od 1 stycznia 2020 r. Regulacje te są odpowiednie. Szkodliwość działania podmiotu dopuszczającego się nadmiernego opóźnienia należy oceniać również z perspektywy poszkodowanych dostawców, szczególnie tych należących do sektora MŚP, dla których kwoty jednostkowo mniejsze niż 2 mln zł mogą stanowić o możliwości ich rozwoju, znacznego pogorszenia sytuacji finansowej, czy też istnieniu w danym segmencie rynku.</p> <p>Ponadto procentowe (a nie kwotowe) ustalenie progu trudno będzie przeanalizować i ocenić dane na potrzeby analizy prawdopodobieństwa. Dodatkowo podmioty składające do Prezesa UOKiK zawiadomienia mają „uprawdopodobnić wystąpienie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych”, a bez jednoznacznie określonej kwoty stanowiącej granicę nadmiernego opóźnienia nie będą w stanie tego zrobić.</p>
59.	Art. 1 pkt 6 lit. a (dot. art. 13b ust. 2)	APPLiA Polska Ogólnopolski Związek	APPLiA jest jedyną reprezentacją producentów oraz importerów AGD w Polsce. Zrzeszamy firmy zatrudniające ponad 30 tys. osób, które na co dzień	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Podnoszona kwestia wykracza poza zakres projektowanych zmian.</p>

		<p>Producentów AGD</p>	<p>współpracują z tysiącami poddostawców z całego świata. Nasz przemysł jest liderem w całej Europie dostarczając 35 mln urządzeń do kilkudziesięciu krajów. Łączny przychód 31 firm członkowskich APPLIA to ok. 41 mld zł w roku 2020.</p> <p>Niniejszym zwracamy się w celu zwrócenia uwagi na kwestię przepisów dotyczących zatorów płatniczych. W naszej ocenie wprowadzenie kontroli nad wywiązywaniem się z zobowiązań płatniczych jest dobrym rozwiązaniem. Niestety, rozwiązania przyjęte w przepisach nie uwzględniają skali przedsiębiorstw oraz stopnia skomplikowania procesu zakupów. Przedsiębiorcy nie mogą być mierzni jedną miarą. Zapisy nie uwzględniają warunków szczególnych, w których zapłata nie jest dokonana w terminie z przyczyn obiektywnych i leżących po stronie wierzyciela.</p> <p>W przypadku producentów, inaczej niż u przedsiębiorców prowadzących działalność handlową, na stopień skomplikowania procesu regulowania wierzytelności składają się dwa istotne elementy: inwestycyjny oraz wytwarzanie dóbr. Na każdym etapie pojawiają się obiektywne przyczyny braku możliwości zapłaty. Niezapłacone w terminie faktury, co do zasady, zawierają błędy, różnice cenowe, różnice ilościowe, problemy z jakością towaru lub usługi. Ponadto, część usługodawców wykorzystywanych przy realizacji inwestycji nie wywiązuje się z postanowień umownych i wystawione przez nich faktury są niezasadne. Tylko nieliczne opóźnienia wynikają z przeciągnięcia procesu akceptacji i realizacji płatności. Przy dużej skali działalności takie sytuacje mają i będą miały miejsce pomimo wprowadzania narzędzi automatyzujących i kontroli procesów.</p>	<p>Progi brane pod uwagę przy ustaleniu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, zostały uregulowane w ustawie obowiązującej od 1 stycznia 2020 r. Regulacje te są odpowiednie. Szkodliwość działania podmiotu dopuszczającego się nadmiernego opóźnienia należy oceniać również z perspektywy poszkodowanych dostawców, szczególnie tych należących do sektora MŚP, dla których kwoty jednostkowo mniejsze niż 2 mln zł mogą stanowić o możliwości ich rozwoju, znacznego pogorszenia sytuacji finansowej, czy też istnieniu w danym segmencie rynku.</p>
--	--	------------------------	--	--

			<p>W przypadku dostaw do fabryk produkujących kilkaset tysięcy urządzeń miesięcznie niejednokrotnie limit 2 mln wypełnia zaledwie kilka faktur. Koszty prowadzenia działalności pięciu największych producentów AGD to ponad 25 mld zł (za 2020 r.). Dla takich przedsiębiorców wspomniany limit to zaledwie 0,04% wszystkich kosztów działalności.</p> <p>W naszej ocenie niezbędne jest uwzględnienie w ocenie zaległości skali oraz rodzaju działalności, typu poszczególnych transakcji oraz modeli rozliczeń w celu usprawnienia skuteczności w zwalczaniu zatorów płatniczych.</p> <p>Apelujemy o wprowadzenie stopniowania limitów odpowiedzialności lub odniesienie kwoty maksymalnych zaległości do procentowego udziału w obrotach. Szytywne ustalenie limitu na poziomie 2 mln zł skutkuje nierównym traktowaniem przedsiębiorców pozwalając <i>de facto</i> na różne wielkości zaległości w skali do obrotów. W ten sposób największe firmy, które mają największe płatności oraz największy stopień trudności ich obsługi mają większe ograniczenia w stosunku to firm mniejszych.</p>	
60.	Art. 1 pkt 6 lit. a (dot. art. 13b ust. 2)	Towarzystwo Obrotu Energią	<p>Propozycja doprecyzowania zapisu, który był w ustawie pierwotnej i nie ma propozycji zmiany:</p> <p>2. Nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez podmiot, o którym mowa w art. 2, niebędący podmiotem publicznym, ma miejsce w przypadku, gdy w okresie 3 kolejnych miesięcy suma wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez ten podmiot wynosi co najmniej 2 000 000 złotych i stanowi więcej niż 5 % suma wartości łącznej świadczeń pieniężnych spełnionych w terminie w danym okresie raportowym.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Podnoszona kwestia wykracza poza zakres projektowanych zmian.</p> <p>Progi brane pod uwagę przy ustaleniu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, zostały uregulowane w ustawie obowiązującej od 1 stycznia 2020 r. Regulacje te są odpowiednie. Szkodliwość działania podmiotu dopuszczającego się nadmiernego opóźnienia należy oceniać również z perspektywy poszkodowanych dostawców, szczególnie tych należących do sektora MŚP, dla których kwoty jednostkowo mniejsze niż 2 mln zł mogą stanowić o</p>

			<p>Uzasadnienie: Zapis wymaga doprecyzowania. Powinien być dodany warunek udziału % w stosunku do sumy świadczeń w okresie (powyżej propozycja zapisu). Dla dużych firm opóźnienie w kwocie 2 mln zł może wynikać już z jednej faktury.</p>	<p>możliwości ich rozwoju, znacznego pogorszenia sytuacji finansowej, czy też istnieniu w danym segmencie rynku. Ponadto procentowe (a nie kwotowe) ustalenie progu trudno będzie przeanalizować i ocenić dane na potrzeby analizy prawdopodobieństwa. Dodatkowo podmioty składające do Prezesa UOKiK zawiadomienia mają „uprawdopodobnić wystąpienie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych”, a bez jednoznacznie określonej kwoty stanowiącej granicę nadmiernego opóźnienia nie będą w stanie tego zrobić.</p>
61.	Art. 1 pkt 6 lit. b (dot. art. 13b ust. 3)	POPiHN	<p>kursy do przeliczania były zgodne z ustawą o CIT; systemy finansowe są w taki sposób ustawione i nikt nie prowadzi wycen wg kursów proponowanych przez UOKiK.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Zaproponowane w projekcie rozwiązanie zapewni jednolite zasady w zakresie przeliczania wartości świadczeń pieniężnych wyrażonych w walutach obcych, a zarazem jest najmniej uciążliwe dla strony postępowania (przeliczenia dokonuje Prezes UOKiK).</p>
62.	Art. 1 pkt 6 (dot. art. 13b)	Polski Związek Pracodawców Budownictwa	<p>W odniesieniu do aktualnie obowiązującej treści art. 13 b ust. 2 wskazujemy, iż proponowana zmiana ww. ustępu polegająca jedynie na dodaniu słowa „wymagalnych” po wyrazach „suma wartości” wydaje się być niewystarczająca.</p> <p>Ustęp 2 art. 13 b zawiera de facto definicję pojęcia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, przez co rozumiana jest sytuacja, w której w okresie 3 kolejnych miesięcy suma wartości świadczeń niespełnionych oraz spełnionych po terminie wynosi co najmniej 2.000.000,- PLN.</p> <p>W przypadku dużych przedsiębiorców oraz transakcji dokonywanych pomiędzy dużymi przedsiębiorcami, w wielu przypadkach wystąpienie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych może</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Podnoszona kwestia wykracza poza zakres projektowanych zmian. Progi brane pod uwagę przy ustaleniu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, zostały uregulowane w ustawie obowiązującej od 1 stycznia 2020 r. Regulacje te są odpowiednie. Szkodliwość działania podmiotu dopuszczającego się nadmiernego opóźnienia należy oceniać również z perspektywy poszkodowanych dostawców, szczególnie tych należących do sektora MŚP, dla których kwoty jednostkowo mniejsze niż 2 mln zł mogą stanowić o możliwości ich rozwoju, znacznego pogorszenia sytuacji finansowej, czy też istnieniu w danym segmencie rynku. Ponadto procentowe (a nie kwotowe) ustalenie progu trudno będzie przeanalizować i ocenić dane na potrzeby analizy prawdopodobieństwa.</p>

			<p>dotyczyć jednej faktury albo części należności objętych jedną fakturą.</p> <p>Powyższe powoduje, iż w odniesieniu do tak określonych podmiotów i transakcji dokonywanych pomiędzy nimi „definicja” nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych jest całkowicie nieadekwatna do stanu faktycznego.</p> <p>Stąd też zasadnym wydaje się, przy okazji dokonywanych zmian omawianej ustawy, zróżnicowanie w treści art. 13 b ust. 2 wartości przewidzianych dla ustalenia nadmiernego opóźnienia się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych przez dużych przedsiębiorców, w ramach transakcji pomiędzy dużymi przedsiębiorcami. Postulowane byłoby określenie poziomu opóźnienia poprzez np. odwołanie się do ustalonych wskaźników np. 10% wartości wszystkich świadczeń pieniężnych, do których spełnienia zobowiązany jest podmiot. Przy uwzględnieniu dodatkowo, iż okres do 3 dni opóźnienia w płatności nie jest traktowany jako nadmierne opóźnienie.</p>	<p>Dodatkowo podmioty składające do Prezesa UOKiK zawiadomienia mają „uprawdopodobnić wystąpienie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych”, a bez jednoznacznie określonej kwoty stanowiącej granicę nadmiernego opóźnienia nie będą w stanie tego zrobić.</p>
63.	Art. 1 pkt 7 (dot. art. 13c)	Członek POHID	<p>Nie ma żadnych powodów, aby analizy, o której mowa w art. 13c ust. 3 i 4 ustawy, a więc dokumentu urzędowego, którego sporządzenie jest obligatoryjne i przewidziane prawem, a które nie korzysta z ochrony prawnej na gruncie ustawy o ochronie informacji niejawnych, nie udostępniać podmiotowi, o który chodzi już <u>po</u> wszczęciu postępowania w sprawie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Analiza ta nie jest notatką urzędową ani dokumentem roboczym, ale opracowaniem, które ma implikacje zarówno dla UOKiK, jak i dla przedsiębiorcy, o którego chodzi – zwłaszcza jeśli na tej podstawie wszczęte zostało postępowanie w sprawie</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Celem analizy jest jedynie wytypowanie przedsiębiorców w stosunku, do których istnieje największe prawdopodobieństwo wystąpienia nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.</p> <p>Prezes UOKiK, dokonując ustaleń dotyczących nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, ustala stan faktyczny sprawy na podstawie dowodów zebranych w trakcie trwania postępowania, a nie na podstawie analizy. Jeśli wyniki analizy nie potwierdzą się w postępowaniu i nie doszło do nadmiernego opóźnienia, w takim przypadku postępowanie</p>

			<p>nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Nie ma tu również żadnego interesu społecznego, który powinien przeważać nad prawem strony do dostępu do prawem przewidzianych dokumentów administracyjnych, które jej w takiej sytuacji dotyczą. Analiza ta powinna być zatem jawna dla podmiotu, którego dotyczy postępowanie. W przeciwnym wypadku mielibyśmy do czynienia z nierównym traktowaniem strony postępowaniu także z podważaniem zasady zaufania do państwa, zasady praworządności oraz zasady jawności postępowania dla stron.</p> <p>7) w art. 13c: [...]</p> <p>c) dodaje się ust. 6 w brzmieniu: „6. Analiza, o której mowa w ust. 3, jest jawna wyłącznie dla stron od momentu wszczęcia postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Analiza ta nie podlega udostępnieniu w trybie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 2176 oraz z 2021 r. poz. 1598 i 1641) innym podmiotom niż podmiot, którego ona dotyczy, poczynawszy od dnia wszczęcia wobec takiego podmiotu postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.”;</p>	<p>zostanie umorzona, a strona postępowania nie poniesie z tego tytułu żadnych konsekwencji. Ponadto przedmiotową analizą są objęci również inni przedsiębiorcy, co do których nie wszczęto postępowania. Analiza zawiera zatem informacje dotyczące podmiotów innych niż strona postępowania oraz informacje objęte tajemnicą przedsiębiorstwa, tajemnicą skarbową lub tajemnicą bankową.</p>
64.	Art. 1 pkt 8 (dot. art. 13ca ust. 1)	CZŁONEK POLFARMED - PPF HASCO LEK S.A.	<p>W dodanym Art. 13ca. 1. Prezes Urzędu, bez wszczynania postępowania, może wystąpić do podmiotów, o których mowa w art. 2, niebędących podmiotami publicznymi, w sprawach z zakresu przeciwdziałania nadmiernemu opóźnianiu się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych.</p> <p>2. Podmiot, do którego Prezes Urzędu skierował wystąpienie, może w terminie określonym przez Prezesa Urzędu przekazać stanowisko w sprawie, której dotyczy wystąpienie.</p>	<p>Uwaga wyjaśniona.</p> <p>Projektowany przepis jest wzorowany na obowiązującym art. 49a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes UOKiK będzie występował do przedsiębiorcy bez wszczynania postępowania, np. w przypadku zawiadomienia dotyczącego wystąpienia nadmiernego opóźnienia Prezes UOKiK będzie mógł ustalić, czy zobowiązanie rzeczywiście istnieje i czy nie jest</p>

			<p>3. Termin, o którym mowa w ust. 2, nie może być krótszy niż 14 dni, licząc od dnia otrzymania przez podmiot wystąpienia Prezesa Urzędu.”.</p> <p>W przytoczonym przepisie zmiana dotyczy przyznania możliwości Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wystąpienia do podmiotów bez wszczynania postępowania. Brak jest regulacji w zakresie trybu w jakim prowadzone będzie postępowanie, opisane w przedmiotowym artykule. Czy i w jakim zakresie przedsiębiorca ma udzielać informacji? Jakie są sankcje za nie udzielenie odpowiedzi, przez przedsiębiorcę? W jakim zakresie przedsiębiorca będzie udzielał odpowiedzi, jakiego obszaru będą dotyczyć pytania Prezesa UOKiK? Jaka jest podstawa wszczęcia kontroli, oraz jak długo może trwać to postępowanie?</p>	<p>obarczone pewnego rodzaju wadą prawną lub faktyczną. Odpowiedź na wystąpienie Prezesa UOKiK będzie miała charakter dobrowolny i przedsiębiorca nie będzie karany za nieudzielenie informacji istnieje dopiero po wszczęciu postępowania „właściwego” w stosunku do danego podmiotu (art. 13t ustawy).</p>
65.	Art. 1 pkt 8 (dot. art. 13ca ust. 1)	Izba Gospodarcza „FARMACJA POLSKA”	<p>Wprowadzenie regulacji tzw. „wezwania miękkiego” (art. 13 ca) - projekt zakłada wprowadzenie regulacji, której celem ma być w założeniu (jak wskazuje się w uzasadnieniu projektu), „umożliwienie odniesienia się przez przedsiębiorcę w stosunku do wątpliwości Prezesa UOKiK jeszcze przed wszczęciem postępowania”. Należy jednak zauważyć, że projektowany przepis - wbrew treści uzasadnienia, nie wprowadza dla Prezesa UOKiK żadnego ograniczenia co do treści wezwania, w szczególności nie wynika z niego by wezwanie mogło być skierowane w związku z (uzasadnionym) podejrzeniem, że ze strony przedsiębiorcy dochodzi do niedozwolonych opóźnień. Może to prowadzić do nadużywania przez Prezesa UOKiK instytucji wezwania miękkiego do pozyskiwania informacji, które powinien pozyskiwać już po ewentualnym postawieniu zarzutu przedsiębiorcy.</p> <p><u>W tym zakresie proponujemy, by z przedmiotowej instytucji Prezes UOKiK mógł korzystać nie w każdym przypadku, ale wyłącznie w związku z</u></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Projektowany przepis jest wzorowany na obowiązującym art. 49a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes UOKiK będzie występował do przedsiębiorcy bez wszczynania postępowania, np. w przypadku zawiadomienia dotyczącego wystąpienia nadmiernego opóźnienia Prezes UOKiK będzie mógł ustalić, czy zobowiązanie rzeczywiście istnieje i czy nie jest obarczone pewnego rodzaju wadą prawną lub faktyczną. Odpowiedź na wystąpienie Prezesa UOKiK będzie miała charakter dobrowolny i przedsiębiorca nie będzie karany za nieudzielenie informacji istnieje dopiero po wszczęciu postępowania „właściwego” w stosunku do danego podmiotu (art. 13t ustawy).</p>

			<p><u>pojawiającymi się uzasadnionymi wątpliwościami co do prawidłowości działań przedsiębiorcy i w celu ich wyjaśnienia.</u></p> <p>Dodatkowo, ustawa - by w pełni realizować założenia wynikające z uzasadnienia projektu, powinna wprowadzać rozwiązania przewidujące brak możliwości podjęcia przez Prezesa UOKiK formalnych działań przeciwko przedsiębiorcy, który dostosował się do wezwania miękkiego w zakresie wyznaczonym tym wezwaniem. Dodatkowo, by ograniczyć ewentualną niepewność przedsiębiorcy co do jego sytuacji prawnej, Prezes UOKiK powinien być zobowiązany do kierowania do przedsiębiorcy, który udzielił wyjaśnień/dostosował się do wezwania, informacji, że Prezes UOKiK w zakresie objętym wezwaniem nie będzie podejmował wobec przedsiębiorcy dalszych kroków formalnych.</p> <p>Propozycja zmiany zapisu: „Art. 13ca. 1. W przypadku uzasadnionych wątpliwości co do prawidłowości działań podmiotów, o których mowa w art. 2, niebędących podmiotami publicznymi. Prezes Urzędu, bez wszczynania postępowania, może wystąpić do tych podmiotów, o których mowa w art. 2, niebędących podmiotami publicznymi, w sprawach z zakresu przeciwdziałania nadmiernemu opóźnianiu się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych. 2. Podmiot, do którego Prezes Urzędu skierował wystąpienie, może w terminie określonym przez Prezesa Urzędu przekazać stanowisko w sprawie, której dotyczy wystąpienie. 3. Termin, o którym mowa w ust. 2, nie może być krótszy niż 14 dni, licząc od dnia otrzymania przez podmiot wystąpienia Prezesa Urzędu.”</p> <p>Dodaje się art. 13 cb „Art. 13 cb 1. Prezes UOKiK nie wszczyna postępowania przeciwko podmiotowi, który dostosował swoje działania do wezwania, o którym</p>	
--	--	--	--	--

			<p>mowa w art. 13 ca. 2. Prezes UOKiK informuje podmiot, do którego skierował wezwanie, o którym mowa w art. 13 ca, że nie podejmie postępowania w sprawie objętej wezwaniem w terminie 30 dni od daty otrzymania odpowiedzi podmiotu na wezwanie, chyba że przed upływem tego terminu zdecyduje o wszczęciu w tej sprawie postępowania o czym poinformuje ten podmiot."</p>	
66.	(dot. art. 13f)	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Drogownictwa	<p>Propozycja dodania nowego ust. 1a w art. 13f. <i>Nowy ust. 1a: Podmioty, o których mowa w art. 2 mogą przekazywać konieczne informacje i dokumenty na żądanie Prezesa Urzędu w formacie takim, na jaki pozwala stosowany przez przedsiębiorcę system finansowo-księgowy stosowany u danego przedsiębiorcy spełniający wymagania Ustawy z dnia 29 września o rachunkowości.</i></p> <p>Obecnie formatem narzucanym przez Prezesa UOKiK jest format arkusza Microsoft Excel, co oznacza nakaz stosowania oprogramowania jednego producenta (Microsoft), w dodatku przez organ, który ma walczyć z monopolami i stać na straży rozwoju i ochrony konkurencji.</p> <p>Format ten jest przeznaczony do arkuszy kalkulacyjnych a nie dla prowadzenia ksiąg rachunkowych w systemach finansowo-księgowych.</p> <p>Ustawa o rachunkowości reguluje sposób, w jaki prowadzone mają być księgi rachunkowe przedsiębiorców, w tym wymagania dotyczące prowadzenia ksiąg rachunkowych przy użyciu komputera i nie nakazuje stosowania oprogramowania jednego producenta.</p> <p>Żądanie przekazywania danych w formacie niezgodnym z systemem finansowo-księgowym stosowanym przez przedsiębiorcę zgodnie z ustawą o rachunkowości jest przejawem biurokracji i uciążliwe dla przedsiębiorców oraz stanowi zaprzeczenie polityki Rządu RP mającej na celu</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Podnoszona kwestia wykracza poza zakres projektowanych zmian.</p> <p>Zgodnie z art. 13f ust. 2 pkt 4 ustawy, w przypadku żądania koniecznych informacji i dokumentów Prezes UOKiK jest zobowiązany określić strukturę i format przekazywanych danych oraz sposób ich przekazania. Jeśli Prezes UOKiK wnosi o przekazanie danych w formacie xls, to nie ma znaczenia, w jakim programie plik ten zostanie sporządzony. Pliki w formacie xls są obsługiwane przez wiele programów, w tym darmowych.</p>

			ułatwianie prowadzenia działalności gospodarczej (por. Konstytucja Biznesu)	
67.	Art. 1 pkt 9 (dot. art. 13h)	CZŁONEK POLFARMED - PPF HASCO LEK S.A.	<p>Skreśla się wyrazy „art. 74,“, tj. art. 74 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów brzmi: „Art. 74. Prezes Urzędu, wydając decyzję kończącą postępowanie, uwzględnia tylko zarzuty, do których strony mogły się ustosunkować.”</p> <p>Oznacza, to że w postępowaniu prowadzonym przez Prezesa UOKiK oceniając zebrany materiał, Prezes będzie brał pod uwagę przed wydaniem decyzji, całość zebranego materiału w tym także ustosunkowanie się strony do zarzutów. Rekomendowane jest aby w treści ustawy wybrzmiał bardziej doniośle fakt, że oceniany będzie także materiał przygotowany przez stronę postępowania.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (KPA) nakładają na Prezesa UOKiK obowiązek zapewnienia stronom postępowania czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego oraz umożliwienia im wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. KPA nakłada również na organ administracji publicznej (w tym Prezesa UOKiK) obowiązek należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków. Stosowanie ww. przepisów przez Prezesa UOKiK wynika z art. 13q nowelizowanej ustawy.</p> <p>Przyjęcie podniesionej argumentacji prowadziłoby do konkluzji, że przepisy KPA, stosowane przez organy administracji publicznej w wielu postępowaniach, nie dają stronie możliwości aktywnego udziału w sprawie i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, a jedyną taką gwarancje daje instytucja ustosunkowania się do zarzutów – występująca tylko w niektórych postępowaniach prowadzonych przez Prezesa UOKiK.</p>
68.	Art. 1 pkt 9 (dot. art. 13h)	Członek POHID	<p>Postulujemy rezygnację z tej zmiany (rezygnację ze skreślenia odwołania do art. 74 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów).</p> <p>Uzasadnienie projektu ustawy (s. 15-16) jest w tym zakresie nieprawidłowe i nieprzekonujące. Projektodawca chciałby, aby w ramach postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych nie stosować przepisu, który przewiduje, że Prezes UOKiK, wydając decyzję kończącą postępowanie,</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (KPA) nakładają na Prezesa UOKiK obowiązek zapewnienia stronom postępowania czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego oraz umożliwienia im wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. KPA nakłada również na organ administracji publicznej (w tym Prezesa UOKiK) obowiązek</p>

		<p>uwzględnia tylko zarzuty, do których strony mogły się ustosunkować. Projektodawca uzasadnia to tym, że część istotnych kwestii jest obejmowana postanowieniem o wszczęciu postępowania, w tym m.in. kwestie dot. rodzaju naruszenia (a więc to, że w grę wchodzi nadmierne opróżnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych), a wystarczające gwarancje wynikają z art. 10 oraz 9 k.p.a.</p> <p>Tymczasem postanowienie o wszczęciu postępowania w żaden sposób nie obejmuje ani dalszego przebiegu postępowania ani dowodów zebranych w sprawie. Argumentowanie, że przedsiębiorca <u>rodzajowo</u> wie, czego dotyczy postępowanie (opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych), nie ma żadnego przełożenia na konkretne, szczegółowe zarzuty. Przykładem mogą tu być wierzytelności sporne lub potrącone lub też spór odnośnie do kwestii wymagalności.</p> <p>Trudno zaakceptować, że w ramach przedmiotowego postępowania systemowo prawidłowym byłoby to, że Prezes UOKiK miałby wydawać decyzję kończącą postępowanie miałby móc uwzględniać zarzuty, do których strona nie mogła się nawet ustosunkować. Dodać należy, że w przypadku dużych przedsiębiorców chodzić może o setki dziesiątki i tysiące transakcji handlowych objętych postępowaniem. To postępowanie nie jest automatyczne.</p> <p>Przepis art. 74 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów <u>nie</u> jest też superfluum względem art. 10 oraz 9 k.p.a., lecz uzupełnia te przepisy.</p> <p>Ponadto, wbrew sugestii uzasadnienia projektu ustawy, przepis ustawy antyzatorowej przewidują jedynie skrajnie ogólne wymogi dla postanowienia o wszczęciu postępowania (zob. art. 13e ust. 2 i 3 ustawy). Nie wyłącza to potrzeby sięgnięcia do art. 74 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.</p>	<p>należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków. Stosowanie ww. przepisów przez Prezesa UOKiK wynika z art. 13q nowelizowanej ustawy.</p> <p>Przyjęcie podniesionej argumentacji prowadziło do konkluzji, że przepisy KPA, stosowane przez organy administracji publicznej w wielu postępowaniach, nie dają stronie możliwości aktywnego udziału w sprawie i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, a jedyną taką gwarancje daje instytucja ustosunkowania się do zarzutów – występująca tylko w niektórych postępowaniach prowadzonych przez Prezesa UOKiK.</p>
--	--	--	--

			<p>Przedmiotowe postępowanie nie ma również żadnej specyfiki, która uzasadniałaby wydawanie decyzji w skrajnie odmiennej sytuacji niż wynikająca z art. 74 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.</p> <p>Dodatkowo, przepis zawierający odwołanie do art. 74 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów został dodany do ustawy zatorowej dopiero 01.01.2020 r., zatem ocena praktycznych aspektów jego zastosowania (gwarancyjnego charakteru) wymaga dłuższej obserwacji, a w chwili obecnej nie ma żadnych powodów, aby opisany tu wymóg w tym postępowaniu zastosowania nie znalazł.</p>	
69.	Art. 1 pkt 9 (dot. art. 13h)	Towarzystwo Obrotu Energią	<p>„W postępowaniu stosuje się odpowiednio przepisy art. 51–61, art. 69, art. 71–73, art. 74, art. 77, art. 78 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r. poz. 275).”</p> <p>Wykreślono Art. 74, który mówi: „Art. 74. Prezes Urzędu, wydając decyzję kończącą postępowanie, uwzględnia tylko zarzuty, do których strony mogły się ustosunkować.”</p> <p>Propozycja zmiany: Pozostawienie zapisu.</p> <p>Uzasadnienie przywrócenia zapisu: spółka nie może zostać ukarana za zarzuty, do których nie miała szansy się odnieść. Ich uwzględnienie i możliwość odniesienia się w trakcie postępowania, (które w obecnym brzmieniu ustawy jest respektowane) niejednokrotnie mogłoby odwołać zasadność nałożonej kary lub zmienić jej wysokość, oraz niewątpliwie wyeliminowało by niesprawiedliwe i „zaoczne” karanie podmiotów.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (KPA) nakładają na Prezesa UOKiK obowiązek zapewnienia stronom postępowania czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego oraz umożliwienia im wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. KPA nakłada również na organ administracji publicznej (w tym Prezesa UOKiK) obowiązek należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków. Stosowanie ww. przepisów przez Prezesa UOKiK wynika z art. 13q nowelizowanej ustawy.</p> <p>Przyjęcie podniesionej argumentacji prowadziło do konkluzji, że przepisy KPA, stosowane przez organy administracji publicznej w wielu postępowaniach, nie dają stronie możliwości aktywnego udziału w sprawie i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, a jedyną taką gwarancję daje instytucja ustosunkowania się do zarzutów – występująca tylko w niektórych postępowaniach prowadzonych przez Prezesa UOKiK</p>

70.	Art. 1 pkt 11 lit. a (dot. art. 13v)	CZŁONEK POLFARMED - PPF HASCO LEK S.A.	<p>Art. 13v</p> <p>„1. W przypadku stwierdzenia nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez stronę postępowania, Prezes Urzędu może nałożyć na nią, w drodze decyzji, administracyjną karę pieniężną</p> <p>2. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie może być większa niż obliczona według następującego wzoru: $WK = (WS1 \times 1\%) + (WS2 \times 2\%) + (WS3 \times 4\%) + (WS4 \times 8\%) + (WS5 \times 16\%)$ –gdzie poszczególne symbole oznaczają: WK – maksymalna wysokość administracyjnej kary pieniężnej, WS1 – suma wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie lub ich równowartości – w przypadku gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, nie przekracza 30 dni, WS2 – suma wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie lub ich równowartości – w przypadku gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, wynosi od 31 do 60 dni, WS3 – suma wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie lub ich równowartości – w przypadku gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Zaproponowany wzór pozwala określić, jaka maksymalna kara pieniężna może zostać nałożona na stronę postępowania. Strona postępowania wie zatem, jaką maksymalną karę może otrzymać, niezależnie od długości prowadzenia postępowania oraz zmiany stopy referencyjnej NBP będącej podstawą ustalenia wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych.</p> <p>Nie odstąpiono także od zasady wyliczania kary za opóźnienie w proporcji do opóźnienia. Każde świadczenie niespełnione lub spełnione po terminie świadczenie pieniężne jest kwalifikowane do poszczególnych przedziałów w zależności od okresu opóźnienia. Następnie suma wartości świadczeń pieniężnych w danym przedziale mnożona jest przez wartość procentową mającą na celu dostosowanie dolegliwości zakresu dni opóźnienia.</p> <p>Przesłanki miarkowania kary są określone wystarczająco szczegółowo, a zarazem pozwalają Prezesowi UOKiK – w przeciwieństwie do dotychczasowych rozwiązań – uwzględnić i zastosować w postępowaniu liczne okoliczności występujące w danej sprawie. Jest to rozwiązanie bardziej sprawiedliwe i adekwatne dla stron postępowania.</p> <p>Analogiczne rozwiązania w zakresie ustalenia kary maksymalnej oraz przesłanek umożliwiających jej miarkowanie, są stosowane w innych postępowaniach prowadzonych przez Prezesa UOKiK, m.in. ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawie o przeciwdziałaniu nieuczciwemu wykorzystywaniu przewagi kontraktowej w obrocie produktami rolnymi i spożywczymi.</p>
-----	--------------------------------------	--	--	---

			<p>okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, wynosi od 61 do 120 dni, WŚ4 – suma wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie lub ich równowartości – w przypadku gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, wynosi od 121 do 365 dni, WŚ5 – suma wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie lub ich równowartości – w przypadku gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku do których okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, przekracza 365 dni.”</p> <p>Zwracamy uwagę, że zmiana modelu nakładania kar na przedsiębiorców wyrażająca się w przyznaniu Prezesowi UOKiK uprawnień do miarkowania kar nakładanych na przedsiębiorców może doprowadzić do różnych rozstrzygnięć w podobnych stanach faktycznych co nie powinno mieć miejsca bowiem przedsiębiorcy powinni być traktowani równo.</p> <p>Zaproponowany w nowelizacji model obliczenia wysokości kary pieniężnej obarczony jest błędami:</p>	
--	--	--	--	--

			<ol style="list-style-type: none"> 1) Ustalono maksymalną wysokość kary, co oznacza uznaniowość urzędu w ramach określonych widełek. Odstąpiono od zasady wyliczania kary za opóźnienie w proporcji do opóźnienia. 2) W projekcie nowelizacji nie doprecyzowano przesłanek, którymi ma się kierować urząd przy miarkowaniu kary „<i>W państwie prawa, podstawowym warunkiem prawidłowości określonych rozwiązań jest precyzyjne ustalenie warunków decydujących o wysokości kary</i>” (K. Gruszecki, <i>Prawo ochrony środowiska. Komentarz, wyd. V, Warszawa 2019, s. 911 i n.</i>) 3) Przedsiębiorca nie zna faktycznej wysokości grożącej mu kary 4) Przedstawiony wzór obliczenia kary jest tak skonstruowany, że poszczególne przedziały opóźnień: do 30 dni; od 31 do 60 dni; od 61 do 120 dni zagrożone są taką samą wysokością kary w wymiarze % w stosunku rocznym co oznacza, że podmiot zalegający ze spełnieniem świadczenia pieniężnego przez 30 dni będzie tak samo ukarany jak podmiot zalegający ze spełnieniem świadczenia pieniężnego przez 120. W obu przypadkach maksymalna kara wynosi 12% w stosunku rocznym. <p>W ramach jednego przedziału nakładana kara może być bardziej dotkliwa za przekroczenie o 1 dzień terminy płatności (365% w stosunku rocznym) niż za przekroczenie o 30 dni (12% w stosunku rocznym)</p> <ol style="list-style-type: none"> 5) Proponujemy określenie bufora w postaci np. do 3 dni dla opóźnionych płatności i wyłączenie takich opóźnień w spełnianiu świadczeń pieniężnych z limitu wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych w 	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Przy ustalaniu, czy doszło do nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, pomijanie wartości świadczeń pieniężnych spełnionych po terminie stanowiłoby de facto przyzwolenie na nieterminowe spełnianie tych świadczeń i byłoby sprzeczne z celem</p>
--	--	--	---	---

			terminie o którym mowa w art. 13 b pkt.2 ustawy.	nowelizowanej ustawy.
71.	Art. 1 pkt 11 lit. a (dot. art. 13v)	Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	Proponowana zmiana dotyczy zastąpienia obecnego wzoru wyliczenia kary administracyjnej nowym wzorem, którego zapis w tym brzmieniu jest niezrozumiały dla odbiorcy. Brak jest bowiem wyjaśnienia przyjętych we wzorze stawek procentowych oraz brak wyjaśnienia z czego wynika wielkość wskaźników procentowych.	Uwaga nieuwzględniona. Wysokość wskaźników procentowych wynika z długości opóźnienia w poszczególnych przedziałach. Im dłuższe opóźnienie, tym wyższy wskaźnik procentowy. Jest to jedynie sposób wyliczenia kary maksymalnej, która następnie będzie miarkowana w zależności od stanu faktycznego.
72.	Art. 1 pkt 11 lit. a (dot. art. 13v ust. 2)	Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	Stworzenie mechanizmu wprowadzającego uznaniowość Prezesa UOKiK co do wymiaru kary nakładanej na przedsiębiorcę jest rozwiązaniem zbyt daleko idącym.	Uwaga nieuwzględniona. Przesłanki miarkowania kary są określone wystarczająco szczegółowo, a zarazem pozwalają Prezesowi UOKiK – w przeciwieństwie do dotychczasowych rozwiązań – uwzględnić i zastosować w postępowaniu liczne okoliczności występujące w danej sprawie. Jest to rozwiązanie bardziej sprawiedliwe i adekwatne dla stron postępowania. Analogiczne rozwiązanie w zakresie przesłanek umożliwiających miarkowanie wysokości kary pieniężnej, są stosowane w innych postępowaniach prowadzonych przez Prezesa UOKiK, m.in. ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawie o przeciwdziałaniu nieuczciwemu wykorzystywaniu przewagi kontraktowej w obrocie produktami rolnymi i spożywczymi. Ponadto zaproponowany w projekcie wzór określa maksymalną karę pieniężną, jaka będzie mogła zostać nałożona przez Prezesa UOKiK, co ogranicza uznaniowość organu w tym zakresie.
73.	Art. 1 pkt 11 lit. a (dot. art. 13v ust. 2)	Członek POHID	Wielkości wskazane procentowo są nadmiernie wygórowane. Odsetki za opóźnienie wynoszą aktualnie 9%, zaś odsetki za opóźnienie w	Uwaga nieuwzględniona. Zaproponowany w projekcie wzór określa maksymalną karę pieniężną, jaka będzie mogła

			<p>transakcjach handlowych wynoszą obecnie 11,75%. Odsetki, w tym we wskazanej podwyższonej wysokości, stanowią już i tak przewidzianą przez prawo dolegliwość zw. z brakiem terminowej zapłaty. Wysokość potencjalnej administracyjnej kary pieniężnej powinna być jedynie częścią tej dolegliwości, a tak daleko idącym obciążeniem. Sugerujemy następujący wzór:</p> $WK = (WŚ1 \times 1\%) + (WŚ2 \times 2\%) + (WŚ3 \times 4\%) + (WŚ4 \times 6\%) + (WŚ5 \times 8\%).$ <p>Ponadto, definicje WŚ1 – WŚ5 – definicje wskazane w tych punktach są nieczytelne i niezrozumiałe i mogą budzić wątpliwości interpretacyjne. Pierwsza definicja brzmi: „suma wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie (ustawa nie wskazuje, o jaki termin chodzi; można się domyślać na podstawie treści sprawozdania, że chodzi o termin określony w umowie) lub ich równowartość – w przypadku, gdy zostały wyrażone w walucie obcej, w stosunku, do którego okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie (uwaga, jak wyżej) świadczenia pieniężnego do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem (rozumiemy, że pod pojęciem „okres objętego postępowaniem” należy rozumieć okres, za które są badane reklamacje, a nie okres płatności, ale to nie wynika z definicji) albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem, nie przekracza 30 dni (brak wskazania w definicji, że chodzi o okres opóźnienia, który nie przekracza 30 dni, a nie o okres płatności (termin zapłaty).</p> <p>Ponadto zaproponowany sposób liczenia kary administracyjnej nie doprowadzi do poprawy efektywności prowadzonych postępowań, ponieważ</p>	<p>zostać nałożona przez Prezesa UOKiK. Tak wyliczona wysokość maksymalnej kary będzie mogła zostać zmniejszona na skutek występujących w sprawie okoliczności, dzięki czemu będzie ona adekwatna do stwierdzonego w danym postępowaniu naruszenia przepisów, a jednocześnie będzie spełniała swoje podstawowe funkcje: sprawiedliwościową, prewencyjną i represyjną. Nawet w przypadku nałożenia przez Prezesa UOKiK kary w powyższy sposób, strona postępowania będzie miała możliwość jej obniżenia o dodatkowe 20%, w przypadku gdy wystąpią okoliczności przewidziane w art. 13v ust. 3, w brzmieniu zaproponowanym w projekcie. W związku ze znaczną i nagłą zmianą sytuacji ekonomicznej i gospodarczej w postaci niespotykanego wzrostu inflacji oraz związanymi z nią podwyżkami stóp procentowych w bardzo krótkim okresie, zastosowanie zaproponowanych (obniżonych w stosunku do projektu) stawek procentowych dla dwóch ostatnich okresów, tj. gdy opóźnienie wynosi od 121 do 365 dni (WŚ4 – 6%) oraz przekracza 365 dni (WŚ5 – 8%), odzwierciedlających najdłuższe opóźnienia w zapłacie, spowoduje zmniejszenie maksymalnej dolegliwości kary, co jest niepożądane z punktu widzenia celów nowelizowanej ustawy. Dlatego też we wzorze, zgodnie z propozycją Prezesa UOKiK, zostanie wprowadzona zmiana polegająca na podwyższeniu wskaźników procentowych w okresach wskazanych w WŚ4 (z 8% do 12%) i WŚ5 (z 16% do 24%).</p>
--	--	--	--	--

			<p>i tak konieczne będzie wskazywanie potencjalnego opóźnienia dla każdej transakcji handlowej. Wprowadzona zmiana ma na celu głównie zaostrenie wymiaru kary przy jednoczesnym pozbawieniu strony możliwości obrony (ograniczenie istotnego materiału dowodowego, niejasność przepisów, ocenność postępowania).</p>	
74.	Art. 1 pkt 11 lit. a (dot. art. 13v ust. 2)	IAB Polska	<p>Zgodnie z zaproponowanym nowym modelem wyliczania kary pieniężnej opóźnienie 1-dniowe jest tak samo karane jak opóźnienie 30-dniowe itd. w kolejnych przedziałach. Dla krótkich kilkudniowych opóźnień kara może być dotkliwsza niż dla jednostkowego opóźnienia pow. 120 dni. Proponujemy, w celu zmniejszenia kary za kilkudniowe opóźnienia, zmniejszenie współczynnika dotyczącego kary z pierwszego przedziału z 1% do 0,5% i zastosowanie dla opóźnień nie przekraczających 30 dni wzoru (WŚ1 x 0,5%)</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Zaproponowany w projekcie wskaźnik procentowy dla pierwszego okresu (WŚ1) w wysokości 1% jest odpowiedni. Zmniejszenie stawki procentowej do 0,5% spowoduje jedynie zmniejszenie dolegliwości nałożonej kary pieniężnej. W konsekwencji kara może nie spełnić swych funkcji, w szczególności funkcji represyjnej mającej na celu wyeliminowanie z obrotu niepożądanych zachowań przedsiębiorców oraz niejako przymuszenie ich – pod groźbą kary finansowej – do zmiany swoich praktyk płatniczych i regulowania swoich zobowiązań względem kontrahentów w sposób terminowy. Zmniejszenie stawki procentowej do 0,5% nie spełni również funkcji prewencyjnej – przyjęte w projekcie rozwiązania mają oddziaływać na świadomość innych podmiotów, które dopuszczają się nadmiernego opóźnienia. Należy również podkreślić, że ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes UOKiK będzie brał pod uwagę całokształt okoliczności sprawy.</p>
75.	Art. 1 pkt. 11 lit. a (dot. art. 13v ust. 2)	Konfederacja Lewiatan	<p>Zgodnie z zaproponowanym nowym modelem wyliczania kary pieniężnej opóźnienie 1-dniowe jest tak samo karane jak opóźnienie 30-dniowe itd. w kolejnych przedziałach. Dla krótkich kilkudniowych opóźnień kara może być dotkliwsza niż dla jednostkowego opóźnienia pow. 120 dni. Proponujemy, w celu zmniejszenia kary za kilkudniowe opóźnienia, zmniejszenie współczynnika dotyczącego kary z pierwszego przedziału z 1% do 0,5% i zastosowanie dla</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Zaproponowany w projekcie wskaźnik procentowy dla pierwszego okresu (WŚ1) w wysokości 1% jest odpowiedni. Zmniejszenie stawki procentowej do 0,5% spowoduje jedynie zmniejszenie dolegliwości nałożonej kary pieniężnej. W konsekwencji kara może nie spełnić swych funkcji, w szczególności funkcji represyjnej mającej na celu wyeliminowanie z obrotu niepożądanych zachowań przedsiębiorców oraz niejako przymuszenie ich – pod groźbą kary</p>

			opóźnień nie przekraczających 30 dni wzoru (WŚ1 x 0,5%)	finansowej – do zmiany swoich praktyk płatniczych i regulowania swoich zobowiązań względem kontrahentów w sposób terminowy.
76.	Art. 1 pkt 11 lit. a (dot. art. 13v ust. 2)	Związek Banków Polskich	<p>Zmiana modelu karania zaproponowana w Projekcie budzi zastrzeżenia sektora bankowego. Projekt przewiduje zmianę art. 13v ust. 2 Ustawy polegającą na zastąpieniu jednego wzoru wyliczania wysokości kary innym wzorem. W uzasadnieniu do planowanych zmian czytamy, iż wyliczenie kary w oparciu o obecnie obowiązujący wzór „<i>jest poprzedzone koniecznością dokonania analizy milionów transakcji handlowych</i>”, co angażuje zarówno kontrolerów jak i stronę postępowania. Co prawda proponowana modyfikacja wyeliminuje konieczność wyliczania jednostkowych kar pieniężnych dla poszczególnych świadczeń pieniężnych, ale w ocenie banków nie wpłynie znacząco na sposób dokonywania analizy. Nadal będzie konieczność zweryfikowania wszystkich transakcji pod kątem długości opóźnień oraz dodatkowo wystąpi konieczność pogrupowania tychże transakcji ze względu na długość tych opóźnień.</p> <p>Nowy wzór ma określać jedynie maksymalną karę. Prezes UOKiK nakładając karę powinien uwzględnić okoliczności łagodzące, czyli ma możliwość jej zmniejszenia, nie ma obowiązku nakładać kary w maksymalnej wysokości. Zmiana sposobu wyliczania kary administracyjnej na spełnić kilka zadań, a wśród nich zmniejszyć pracochłonność. Wydaje się, że wprowadzenie nowego wzoru nie spełni tego zadania. Tym bardziej, że zaproponowany wzór do obliczeń zakłada oprocentowanie na poziomie 8%, co w aktualnej sytuacji na rynku stóp procentowych oraz kosztów pieniądza jest zbyt niską wartością, przez co tym bardziej nie przyczyni się do osiągnięcia celu kary.</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona. Zgodnie z propozycją Prezesa UOKiK, we wzorze zostanie wprowadzona zmiana polegająca na podwyższeniu wskaźników procentowych w okresach wskazanych w WŚ4 (z 8% do 12%) i WŚ5 (z 16% do 24%).</p>

			<p>Biorąc powyższe pod uwagę, sektor bankowy stoi na stanowisku, że lepszym rozwiązaniem byłoby całkowite odejście od wzorów na rzecz wprowadzenia minimalnej oraz maksymalnej wysokości kary, jaka grozi za opóźnienia w płatnościach. Znajomość konkretnej kwoty kary na jaką przedsiębiorca jest narażony z pewnością przyniesie lepszy skutek odstraszający, niż abstrakcyjny wzór, który i tak nie będzie wiążący dla Prezesa UOKiK.</p> <p>Alternatywnie, można rozważyć oparcie wysokości kar pieniężnych o stopę lombardową NBP lub inną stawkę rynkową.</p>	
77.	Art. 1 pkt 11 lit. b (dot. art. 13v ust. 2a i 2b)	CZŁONEK POLFARMED - PPF HASCO LEK S.A.	<p>W przedmiotowym dodanym ust. 2b wymagane jest, przy zasadach obliczania maksymalnej wysokości kary administracyjnej, dookreślenie;</p> <p>2b. Ustalając wysokość administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, Prezes Urzędu bierze pod uwagę:</p> <p>1) wagę naruszenia; prosimy o określenie i wskazanie kryteriów naruszenia?;</p> <p>2) okoliczności naruszenia wykazane przez stronę postępowania; prosimy o doprecyzowanie jakie okoliczności będzie brał pod uwagę Prezes UOKiK badając okoliczności naruszenia, zapis jest nieprecyzyjny ?</p> <p>3) działania podjęte przez stronę postępowania, z własnej inicjatywy, w celu zaprzestania naruszenia; prosimy o doprecyzowanie jakie działania będzie brał pod uwagę Prezes UOKiK, jakie rodzaju działania mają wpływ na ustalenie wysokości kary administracyjnej;?</p> <p>4) współpracę strony postępowania z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania; prosimy o doprecyzowanie jakie okoliczności będzie brał pod uwagę Prezes UOKiK w zakresie oceny współpracy strony w toku postępowania?</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Enumeratywne wyliczenie konkretnych okoliczności, jakie były brane pod uwagę przy miarkowaniu kary pieniężnej, jest niemożliwe m.in. ze względu na różną specyfikę konkretnych branż i różnego rodzaju przypadki występujące u stron postępowania, których aktualnie nie można przewidzieć.</p>

			5) spełnienie przez stronę postępowania wszystkich niespełnionych w terminie świadczeń pieniężnych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych, nie później niż w terminie 60 dni od dnia doręczenia stronie postanowienia o wszczęciu postępowania.” – dopisani słowa „i wymagalnych” po słowie niespełnionych.	
78.	Art. 1 pkt 11 lit. b (dot. art. 13v ust. 2a i 2b)	Członek POHID	<p>Punkt 2 komentowanego przepisu zawiera niedopatrzenie tego rodzaju, że jeśli stroną przewidzianej transakcji handlowej jest również podmiot niebędący w danej grupie kapitałowej, który <u>nie jest jednak wierzycielem w zakresie świadczenia pieniężnego</u> (innymi słowy taka transakcja handlowa nie przewiduje świadczenia pieniężnego przysługującego takiemu podmiotowi zewnętrznemu względem danej grupy kapitałowej), to mimo to taka transakcja handlowa <u>nie byłaby objęta wskazanym pominięciem</u>.</p> <p>Ponadto projektowany przepis niepotrzebnie zawęży swoje zastosowanie poprzez użycie słowa „wynagrodzenie” (potencjalna dywagacja pojęciowa: wynagrodzenie a cena a czynsz a opłata a kara umowna), a przynajmniej – skoro ustawa posługuje się pojęciem „świadczenie pieniężne” – niepotrzebnie wprowadza dywagację, jaka miałaby być różnica pomiędzy „świadczeniem pieniężnym z transakcji handlowej” a „świadczeniem pieniężnym stanowiącym wynagrodzenie w transakcji handlowej”. Jest to co najmniej nieuzasadnione mnożenie bytów. Zalecane byłoby raczej pozostanie na spójnej nomenklaturze.</p> <p>Punkt 2 w ust. 2a powinien mieć zatem następujące brzmienie: „2) wynikające z transakcjach handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej, a jeżeli stroną transakcji</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona. Prezes UOKiK będzie badać w postępowaniu i oceniać, czy w takim przypadku jest to świadczenie pieniężne i z jakiego stosunku zobowiązaniowego ono wynika.</p> <p>Uwaga uwzględniona. Brzmienie art. 13v ust. 2a pkt 2 i 3 zostało zmodyfikowane poprzez wskazanie, że pomija się świadczenia pieniężne <u>wynikające z transakcji handlowych</u> wymienionych w tych przepisach.</p> <p>Uwaga nieuwzględniona. Badanie i uzależnienie kwalifikacji danego świadczenia pieniężnego od jego przedawnienia jest niecelowe. Ustawa w art. 13b ust. 4 pkt 1 oraz w art. 13v ust. 2b pkt 1 wskazuje granicę upływu 2 lat od ustalonego terminu spełnienia świadczenia pieniężnego. Terminy przedawnienia są różne dla różnych kategorii świadczeń pieniężnych, co więcej</p>

			<p>handlowej zawieranych pomiędzy podmiotami z tej samej grupy kapitałowej jest również podmiot nienależący do tej samej grupy kapitałowej – transakcji handlowych, w których takiemu podmiotowi nie przysługuje świadczenie pieniężne;”</p> <p>Postulujemy konsekwentnie uzupełnić wykaz zawarty w projektowanym ust. 2 również o okoliczność wskazywaną w art. 13a ust. 2 pkt 3 ustawy (w brzmieniu wynikającym z projektu) – świadczenia pieniężne, w przypadku których upłynął termin ich przedawnienia. Postulujemy również dodanie w ust. 2 dalszych, praktycznych wyłączeń przedmiotowych dot. świadczeń pieniężnych, które są sporne.</p> <p>4) w przypadku których upłynął termin ich przedawnienia;</p> <p>5) które są objęte sporem sądowym lub arbitrażowym (polubownym) dotyczącym istnienia, wysokości lub terminu wymagalności tych świadczeń pieniężnych – w zakresie objętym takim sporem;</p> <p>6) w zakresie których dłużnik kwestionuje ich istnienie, wysokość lub termin wymagalności – w zakresie objętym sporem i pod warunkiem, że do zakwestionowania (sporu) doszło przed wszczęciem postępowania.”;</p> <p>Przepis ust. 2b wprowadza przesłanki, które mają wpływ na uznaniowość Prezesa UOKiK w zakresie ustalenia wysokości kary umownej, jednakże nie wskazano, w jaki sposób ta uznaniowość ma być wykonywana przez Prezesa UOKiK np. o jaki %, kwotę Prezes UOKiK będzie zmniejszał karę. Co więcej, spełnienie wszystkich niespełnionych świadczeń po terminie 60 dni ma nie być brane pod uwagę przez UOKiK, brak uzasadnienia dla przyjęcia tak krótkiego terminu (mając na uwadze</p>	<p>mogą ulec przerwaniu lub zawieszeniu przez działania stron transakcji handlowej. Przedawnienie roszczenia nie powoduje, że przestaje ono istnieć – staje się ono zobowiązaniem naturalnym. Również świadczenia pieniężne przedawnione mogą zostać spełnione przez dłużnika. Podniesienie zarzutu przedawnienia zależy od dłużnika, w przypadku jego braku sąd w obrocie profesjonalnym nie bada tej kwestii z urzędu. Odnosnie do spornych świadczeń pieniężnych należy wskazać, że art. 13v ust. 11 reguluje już tę kwestię.</p> <p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Spełnienie przez stronę postępowania wszystkich niespełnionych w terminie świadczeń pieniężnych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych, nie później niż w terminie 60 dni od dnia doręczenia stronie postanowienia o wszczęciu postępowania, jest okolicznością działającą na korzyść strony postępowania oraz zgodną z celem nowelizowanej ustawy.</p>
--	--	--	---	--

			złożoność transakcji handlowych) za wyjątkiem interesu Skarbu Państwa, do przyjęcia takiego a nie innego limitu – jest to sprzeczne z celem ustawy. W konsekwencji, postulujemy usunięcie pkt 5) z projektu ustawy oraz doprecyzowanie pozostałych pkt. Ust.2b w ten sposób, aby określone zostały ramy uznaniowego działania Prezesa UoKIK.	
79.	Art. 1 pkt 11 lit. b (dot. art. 13v ust. 2a)	Polski Związek Pracodawców Budownictwa	<p>Zapis nowego art. 13 v ust. 2a, w brzmieniu proponowanym projektem zmian ustawy, powinien być uzupełniony o należności sporne, w przypadku których podmiot – dłużnik będzie miał możliwość wykazania przyczyn, dla których świadczenie nie zostało spełnione albo nie zostało spełnione w terminie.</p> <p>Brak możliwości uwzględnienia tego typu sytuacji, przy ustalaniu wystąpienia nadmiernego opóźnienia, a następnie przy ustalania świadczeń pieniężnych branych pod uwagę przy obliczaniu wysokości kary administracyjnej jest w efekcie działaniem na szkodę dłużnika, który z jednej strony mógł zostać pokrzywdzony nierzetelnym zachowaniem potencjalnego wierzyciela, a z drugiej strony jest karany za wstrzymanie zapłaty albo jej niedokonanie, w przypadku braku podstaw do jej realizacji, szczególnie jeżeli np. dana wierzytelność jest przedmiotem postępowania sądowego/ mediacji / negocjacji/ ustaleń itp.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Nie ma uzasadnienia na rzecz wyłączenia z postępowania świadczeń pieniężnych, w zakresie których podmiot podnosi sporność roszczenia. Kwestionowanie roszczenia, podnoszenie pozornego sporu mogłoby być łatwą drogą obchodzenia przepisów ustawy.</p>
80.	Art. 1 pkt 11 lit. b (dot. art. 13v ust. 2a)	Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami	<p>W odniesieniu do art. 13v ust. 2a Ustawy: <i>„2a. Przy obliczaniu maksymalnej wysokości administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, pomija się świadczenia pieniężne:</i> 1) w przypadku których termin ich spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania; 2) stanowiące wynagrodzenie w transakcjach handlowych, których wyłącznymi stronami są</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>W ramach działalności funduszy inwestycyjnych nie można wykluczyć ryzyka powstawania zatorów płatniczych, ponieważ w przypadku części tej działalności płatność za wykonaną usługę następuje po jej spełnieniu.</p>

			<p>podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej;</p> <p>3) stanowiące wynagrodzenie w transakcjach handlowych zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej;</p> <p>4) stanowiące wynagrodzenie w transakcjach handlowych zawieranych w zakresie działalności funduszy inwestycyjnych, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi.”.</p>	
81.	Art. 1 pkt 11 lit. b (dot. art. 13v)	Izba Gospodarcza „FARMACJA POLSKA”	<p>Projekt zakłada zmianę modelu karania. Inaczej niż ma to miejsce obecnie, wysokość nakładanych przez Prezesa UOKiK kar miałyby być określana przy uwzględnieniu ich maksymalnych wartości (ustalanych w oparciu o zdefiniowany w ustawie wzór) oraz wyszczególnionych w projekcie kryteriów.</p> <p>O ile pozytywnie należy ocenić rezygnację z instytucji obligatoryjnie nakładanych kar i wprowadzenie podstawy dla bardziej elastycznej polityki karania organu, to istotne wątpliwości budzi wskazany w projekcie katalog okoliczności, które Prezes UOKiK miałby oceniać w procesie ustalania wymiaru kary. Katalog ten w znacznym zakresie odwołuje się bowiem do kategorii nieprecyzyjnych i niejasnych w kontekście regulacji ustawowej, a tym samym ocennych.</p> <p>Przykładowo, Prezes UOKiK w procesie ustalania wymiaru kary dokonywać ma oceny wagi naruszenia oraz okoliczności naruszenia. Projekt w żadnym zakresie nie wskazuje jednak jakie okoliczności miałyby być uwzględniane przy takiej ocenie, tj. czy decydujące będą kwoty zaległości, czy np. charakter, w tym skala działalności wierzycieli.</p> <p>Co więcej, niektóre z tych okoliczności już obecnie</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Przesłanki miarkowania kary są określone wystarczająco szczegółowo, a zarazem pozwalają Prezesowi UOKiK – w przeciwieństwie do dotychczasowych rozwiązań – uwzględnić i zastosować w postępowaniu liczne okoliczności występujące w danej sprawie. Jest to rozwiązanie bardziej sprawiedliwe i adekwatne dla stron postępowania. Rozstrzygnięcie Prezesa UOKiK podlega kontroli sądów administracyjnych, które oceniają, czy doszło do przekroczenia uznania administracyjnego.</p> <p>Analogiczne rozwiązanie w zakresie przesłanek umożliwiających miarkowanie wysokości kary pieniężnej, są stosowane w innych postępowaniach prowadzonych przez Prezesa UOKiK, m.in. ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawie o przeciwdziałaniu nieuczciwemu wykorzystywaniu przewagi kontraktowej w obrocie produktami rolnymi i spożywczymi.</p>

			<p>- na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów są przedmiotem sporów z Prezesem UOKiK, np. kwestie związane ze współpracą przedsiębiorcy z Prezesem UOKiK w toku postępowania.</p> <p>Taka regulacja, biorąc pod uwagę charakter poddanych ocenie Prezesa UOKiK spraw, może prowadzić do faktycznej dowolności organu. W tym kontekście zasadne wydaje się być ponowne rozważenie projektowanego katalogu, przy uwzględnieniu specyficznego charakteru rozpatrywanych na podstawie ustawy spraw, a w przypadku jego utrzymania w obecnym kształcie, uzupełnienie regulacji poprzez wskazanie, przynajmniej przykładowego katalogu okoliczności, które Prezes UOKiK będzie oceniał w procesie szacowania nakładanej na przedsiębiorcę kary pieniężnej, tak by w miarę możliwości doprecyzować projektowane przepisy.</p> <p>Przykładowo, w zakresie w jakim regulacja zakłada, że Prezes UOKiK w procesie kalkulacji kary wagę naruszenia, ustawa może wskazywać, że w tym zakresie Prezes UOKiK uwzględni wysokość zaległości i okres jej trwania.</p>	
82.	Art. 1 pkt 11 (dot. art. 13v ust. 2a)	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Drogownictwa	<p>W proponowanym nowym art. 13v ust. 2a regulującym, jakie świadczenia pieniężne pomija się przy obliczaniu maksymalnej wysokości kary pieniężnej, proponujemy dopisać do katalogu następujące kategorie:</p> <p><i>Nowy pkt 4): „transakcje dokonywane przy użyciu kart płatniczych”</i></p> <p>transakcje kartowe są opłacane w momencie ich realizacji (w momencie dokonywania płatności kartą), zatem jest oczywiste, że te transakcje nie powinny stanowić podstawy do obliczania administracyjnej kary pieniężnej, bowiem płatności realizowane są w momencie autoryzacji płatności kartą.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Płatność kartą to tylko jeden ze sposobów spełnienia świadczeń pieniężnych. Płatności tego rodzaju są, co do zasady, realizowane w momencie zawierania transakcji handlowej, ale nie można wykluczyć przypadków, gdy płatność będzie realizowana kartą za transakcję handlową, której termin zapłaty już upłynął. Okoliczność ta podlega badaniu w trakcie prowadzonego postępowania i w przypadku stwierdzenia braku opóźnienia, świadczenia te są traktowane jako spełnione w terminie, w związku z czym są one pomijane przy ustalaniu sumy wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie.</p>

			<p><i>Nowy pkt 5) świadczenia pieniężne spełnione w terminie 30 dni od dnia doręczenia faktury lub rachunku potwierdzającego dostawę towarów lub wykonanie usług</i></p> <p>Wbrew celom Ustawy, obecna regulacja zachęca kontrahentów do wydłużania terminów zapłaty, np. 30 dni zamiast 7 dni. Stosowanie obecnie krótszych terminów zapłaty, powoduje narażanie przedsiębiorców sankcję administracyjne w razie niedotrzymania takich krótkich terminów zapłaty. Tak samo bowiem karane jest jednodniowe opóźnienie przy terminie zapłaty 3 dni jak i 60 dni. Dla przedsiębiorców bezpieczniejsze jest więc maksymalne wydłużanie terminów zapłaty niż narażanie się na sankcje w postaci administracyjnej kary pieniężnej w razie ryzyka niedotrzymania krótszych terminów zapłaty. Wprowadzenie takiego postanowienia zachęcałoby przedsiębiorców do stosowania krótszych terminów zapłaty niż terminy 30 dniowe. Obecnie przedsiębiorcy wolą stosować dłuższe terminy zapłaty aby się zabezpieczyć przed konsekwencjami naruszenia krótszego terminu zapłaty. Proponowana zmiana z pewnością byłaby korzystnie odebrana przez mikro, małych i średnich przedsiębiorców.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Propozycja zakłada zbyt daleko idącą ingerencję w zasadę swobody umów. Jeśli ze specyfiki branży wynika, że są w niej stosowane 7 lub 14-dniowe terminy płatności, to takie podejście byłoby niekorzystne dla wierzyciela. Kwestie długości terminu zapłaty strony transakcji handlowej ustalają w ramach negocjacji i to wtedy powinny określić jego długość oraz od jakiego zdarzenia jest on liczony.</p>
83.	Art. 1 pkt 11 lit. b (dot. art. 13v ust. 2b)	Polski Związek Pracodawców Budownictwa	<p>Zapis nowego art. 13 v ust. 2b, w brzmieniu proponowanym projektem zmian ustawy powinien, w zakresie przesłanek wpływających na ustalenie wysokości administracyjnej kary pieniężnej, zostać uzupełniony o przesłankę wartości i poziomu opóźnień w płatnościach dokonywanych na rzecz dłużnika przez jego kontrahentów.</p> <p>W sytuacji proponowanego uchylecia dotychczasowego art. 13 v ust. 6 i ust. 8 zamawiający/ zleceniodawca/ odbiorca /</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Przesłanki miarkowania kary są określone wystarczająco szczegółowo, a zarazem pozwalają Prezesowi UOKiK – w przeciwieństwie do dotychczasowych rozwiązań – uwzględnić i zastosować w postępowaniu liczne okoliczności występujące w danej sprawie. Jest to rozwiązanie bardziej sprawiedliwe i adekwatne dla stron postępowania.</p>

			wykonawca itp. zostają de facto w całości obciążeni ryzykiem nierzetelnego działania ich kontrahentów i finansowania określonych inwestycji, co w sposób oczywisty zaburza równowagę kontraktową stron.	
84.	Art. 1 pkt 11 lit. d (dot. art. 13v ust. 6)	Członek POHID	<p>Uchylenie ust. 6 nie jest konieczne, również uwzględniając uzasadnienie projektu ustawy (s. 19), gdy ust. 6 zostanie odpowiednio zmieniony, w tym zwłaszcza poprzez wprowadzenie związku (zależności) pomiędzy opóźnieniem się zapłacie a nieotrzymywaniem zapłaty od kontrahentów.</p> <p>Proponujemy utrzymanie ust. 6 (idei tegoż przepisu) w zmienionym brzmieniu:</p> <p>6. Maksymalna wysokość administracyjnej kary pieniężnej ulega zmniejszeniu o 75%, gdy uwzględniając okres objęty postępowaniem spełnione są łącznie następujące przesłanki:</p> <p>a) suma wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych przez stronę po terminie lub ich równowartości – w przypadku gdy zostały wyrażone w walucie obcej, jest równa lub niższa od sumy wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych nieotrzymanych przez stronę w terminie, w stosunku do których opóźnienie w ich spełnieniu przekracza 30 dni, a dłużnikami tych świadczeń pieniężnych w terminie nie są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej;</p> <p>b) zachodzi przynajmniej uprawdopodobniony związek pomiędzy nadmiernym opóźnianiem się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez stronę a otrzymywaniem przez stronę wymagalnych świadczeń pieniężnych, w stosunku do których opóźnienie w ich spełnieniu przekracza 30 dni, a dłużnikami tych świadczeń pieniężnych nieotrzymanych w terminie nie są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Przepis art. 13v ust. 6 nie spełnia swojej funkcji w zgodzie z celami ustawy. Prezes UOKiK jest bowiem zobligowany odstąpić od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej również w stosunku do przedsiębiorców znajdujących się w bardzo dobrej sytuacji ekonomicznej, dysponujących wolnymi środkami pieniężnymi znacznie przewyższającymi sumę świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie w okresie objętym postępowaniem, czy też korzystających ze swojej pozycji rynkowej i ustalających znacząco różne terminy zapłaty dotyczących sprzedaży i zakupów.</p> <p>Przesłanki miarkowania kary pozwalają Prezesowi UOKiK – w przeciwieństwie do dotychczasowych rozwiązań – uwzględnić i zastosować w postępowaniu liczne okoliczności występujące w danej sprawie. Jest to rozwiązanie bardziej sprawiedliwe i adekwatne dla stron postępowania.</p>

85.	Art. 1 pkt. 11 lit. d (dot. art. 13v ust. 6 i 8)	Konfederacja Lewiatan	<p>1) Odnosnie ust. 6 nie jest uzasadnione, mając na uwadze cel ustawy, usunięcie zapisu o automatycznym odstąpieniu od kary w sytuacji, gdy podmiot jest ofiarą zatorów ze strony swoich klientów. Podmioty w trudnej sytuacji ekonomicznej, których wartość świadczeń niespełnionych lub spełnionych po terminie jest równa lub mniejsza od wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie, nie powinny być karane w sytuacji gdy z uwagi na opóźnienia po stronie swoich klientów nie są w stanie realizować swoich zobowiązań. Ust. 6 powinien pozostać w treści ustawy.</p> <p>2) Odnosnie ust. 8 powinien pozostać on w tekście ustawy jako podstawa do ewentualnego odstąpienia od wymierzenia kary w uzasadnionych przypadkach. Projektowany ust. 2b art. 13v daje jedynie możliwość ustalenia wysokości kary pieniężnej ale nie daje możliwości odstąpienia od jej wymierzenia, która to może być stosowana uznaniowo przez organ.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Przepisy art. 13v ust. 6 i 8 nie spełniają swoich funkcji w zgodzie z celami ustawy. Szczególnie negatywnie należy ocenić skutki, jakie przynosiło dotychczasowe stosowanie przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary uregulowanej w art. 13v ust. 6. Prezes UOKiK był zobligowany odstąpić od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej również w stosunku do przedsiębiorców znajdujących się w bardzo dobrej sytuacji ekonomicznej, dysponujących wolnymi środkami pieniężnymi znacznie przewyższającymi sumę świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie w okresie objętym postępowaniem, czy też korzystających ze swojej pozycji rynkowej i ustalających znacząco różne terminy zapłaty dotyczących sprzedaży i zakupów.</p> <p>Zaproponowany w projekcie model karania ma charakter uznaniowy, czyli w określonych (uzasadnionych) przypadkach Prezes UOKiK będzie mógł odstąpić do nałożenia kary pieniężnej. W przypadku gdy kara pieniężna będzie nakładana, jej wysokość będzie miarkowana w oparciu o całokształt okoliczności sprawy.</p>
86.	Art. 1 pkt 11 lit. d (dot. uchylenia art. 13v ust. 6 i 8)	IAB Polska	<p>W naszej ocenie nie jest uzasadnione całkowite usunięcie wskazanych ustępów. Nie jest uzasadnione, mając na uwadze cel ustawy, usunięcie zapisu o automatycznym odstąpieniu od kary w sytuacji, gdy podmiot jest ofiarą zatorów ze strony swoich klientów. Podmioty w trudnej sytuacji ekonomicznej, których wartość świadczeń niespełnionych lub spełnionych po terminie jest równa lub mniejsza od wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie, nie powinny być karane w sytuacji gdy z uwagi na opóźnienia po stronie swoich klientów nie są w stanie realizować swoich zobowiązań.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Przepisy art. 13v ust. 6 i 8 nie spełniają swoich funkcji w zgodzie z celami ustawy. Szczególnie negatywnie należy ocenić skutki, jakie przynosiło dotychczasowe stosowanie przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary uregulowanej w art. 13v ust. 6. Prezes UOKiK był zobligowany odstąpić od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej również w stosunku do przedsiębiorców znajdujących się w bardzo dobrej sytuacji ekonomicznej, dysponujących wolnymi środkami pieniężnymi znacznie przewyższającymi sumę świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz</p>

			Również ust. 8 powinien pozostać w naszej ocenie w tekście ustawy jako podstawa do ewentualnego odstąpienia od wymierzenia kary w uzasadnionych przypadkach. Nowy ust. 2b art. 13v daje jedynie możliwość ustalenia wysokości kary pieniężnej ale nie daje możliwości odstąpienia od jej wymierzenia, która to może być stosowana uznaniowo przez organ.	spełnionych po terminie w okresie objętym postępowaniem, czy też korzystających ze swojej pozycji rynkowej i ustalających znacząco różne terminy zapłaty dotyczących sprzedaży i zakupów. Zaproponowany w projekcie model karania ma charakter uznaniowy, czyli w określonych (uzasadnionych) przypadkach Prezes UOKiK będzie mógł odstąpić do nałożenia kary pieniężnej. W przypadku gdy kara pieniężna będzie nakładana, jej wysokość będzie miarkowana w oparciu o całokształt okoliczności sprawy.
87.	Art. 1 pkt 11 lit. d (dot. uchylecia art. 13v ust. 6)	PIIT	<p>Izba wskazuje, że uchylenie tego przepisu spowoduje powstanie nierównych warunków prowadzenia działalności gospodarczej w związku z tym, że dłużnik danego przedsiębiorcy mógłby nie podlegać nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 13v ust. 1, którego wartość zobowiązań na rzecz tego przedsiębiorcy byłaby wyższa od wartości zobowiązań tego przedsiębiorcy względem wierzyciela tego przedsiębiorcy. Innymi słowy Prezes UOKiK mógłby nałożyć przedmiotową karę na danego przedsiębiorcę, którego dług względem jego wierzyciela byłby niższy, niż dług dłużnika tego przedsiębiorcy, przy jednoczesnym odstąpieniu o nałożenia kary na dłużnika ukaranego przedsiębiorcy. Uzasadnienie uchylecia tego przepisu przede wszystkim z racji obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia kary przez Prezesa UOKiK z uwagi na dobrą sytuację ekonomiczną, czy dysponowanie wolnymi środkami przez danego przedsiębiorcę, nie powinno mieć miejsca, ponieważ godzi w główne zasady prowadzenia działalności gospodarczej, tj. swobody jej prowadzenia, równości prawnej podmiotów gospodarczych, samodzielnej odpowiedzialności za zobowiązania, czy wreszcie uczciwej konkurencji.</p> <p>Dlatego też Izba postuluje o przywrócenie art. 13v</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Przepis art. 13v ust. 6 nie spełnia swojej funkcji w zgodzie z celami ustawy. Prezes UOKiK był zobligowany odstąpić od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej również w stosunku do przedsiębiorców znajdujących się w bardzo dobrej sytuacji ekonomicznej, dysponujących wolnymi środkami pieniężnymi znacznie przewyższającymi sumę świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie w okresie objętym postępowaniem, czy też korzystających ze swojej pozycji rynkowej i ustalających znacząco różne terminy zapłaty dotyczących sprzedaży i zakupów.</p> <p>Zaproponowany w projekcie model karania ma charakter uznaniowy, czyli w określonych (uzasadnionych) przypadkach Prezes UOKiK będzie mógł odstąpić do nałożenia kary pieniężnej. W przypadku gdy kara pieniężna będzie nakładana, jej wysokość będzie miarkowana w oparciu o całokształt okoliczności sprawy.</p>

88.	Art. 1 pkt 11 lit. d (dot. uchylenia art. 13v ust. 6)	Towarzystwo Obrotu Energią	<p>ust. 6.</p> <p>Nowelizacja zakłada uchylenie tego punktu, co jest krzywdzące dla podmiotów, które zostały postawione w złej sytuacji płatniczej z powodu niepłacenia należności przez dłużników.</p> <p><u>Propozycja:</u> Pozostawienie punktu 6 w pełnym brzmieniu tj. 6. Prezes Urzędu odstępuje od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli wartość niespełnionych lub spełnionych po terminie przez stronę postępowania świadczeń pieniężnych, za które zgodnie z ust. 2 obliczono by jednostkowe kary, jest równa lub mniejsza od wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie przez tę stronę postępowania w okresie objętym postępowaniem.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Usunięcie tego zapisu spowoduje, że karze będą podlegać także podmioty, które regulują zobowiązania z opóźnieniem ponieważ są ofiarami zatorów płatniczych i będą zdane na uznaniowość Prezesa UOKiK w ocenie tych okoliczności, o której mowa w art. Art. 13v ust. 2b pkt 2) projektu nowelizacji.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Przepis art. 13v ust. 6 nie spełnia swojej funkcji w zgodzie z celami ustawy. Prezes UOKiK był zobligowany odstąpić od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej również w stosunku do przedsiębiorców znajdujących się w bardzo dobrej sytuacji ekonomicznej, dysponujących wolnymi środkami pieniężnymi znacznie przewyższającymi sumę świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie w okresie objętym postępowaniem, czy też korzystających ze swojej pozycji rynkowej i ustalających znacząco różne terminy zapłaty dotyczących sprzedaży i zakupów.</p> <p>Zaproponowany w projekcie model karania ma charakter uznaniowy, czyli w określonych (uzasadnionych) przypadkach Prezes UOKiK będzie mógł odstąpić do nałożenia kary pieniężnej. W przypadku gdy kara pieniężna będzie nakładana, jej wysokość będzie miarkowana w oparciu o całokształt okoliczności sprawy.</p>
89.	Art. 1 pkt 11 lit. e (dot. art. 13v ust. 9)	Izba Gospodarcza „FARMACJA POLSKA”	<p>Projekt zakłada wydłużenie do 5 miesięcy terminu na rozpoznanie przez Prezesa UOKiK wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy. Takie rozwiązanie może prowadzić do znacznego wydłużenia okresu pozostawania przedsiębiorcy w niepewności co do jego sytuacji prawnej, szczególnie że do terminu nie wlicza się m.in. okresów oczekiwania organu na informacje od przedsiębiorcy. Termin 5-miesięczny obecnie zastrzeżony jest dla postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK w I instancji. W praktyce jednak, jak wynika z OSR projektu, postępowanie prowadzone jest przeciętnie 328 dni,</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>W toku postępowania odwoławczego Prezes Urzędu dokonuje ponownej analizy całego zgromadzonego materiału dowodowego, a także gromadzi nowy materiał w zależności od rodzaju zarzutów oraz dostrzeżonych wadliwości postępowania prowadzonego w pierwszej instancji. Jest to proces czasochłonny i wręcz niemożliwy do zrealizowania w terminie miesiąca.</p>

			<p>z czego zaledwie 62 dni to okres wywołany działaniami strony postępowania.</p> <p>Proponujemy rezygnację z projektowanej zmiany. W konsekwencji termin na rozpoznanie wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy wynikać będzie (jak ma to miejsce obecnie) z przepisów kpa.</p> <p><u>Propozycja zmiany zapisu:</u></p> <p><u>Art. 13v ust. 9</u></p> <p><u>„9. Od decyzji Prezesa Urzędu, o których mowa w ustawie, przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Przepis art. 13r stosuje się odpowiednio.”</u></p>	
90.	Art. 1 pkt 11 lit. f (dot. art. 13v ust. 11)	Członek POHID	<p>Proponujemy uzupełnić ten ustęp o wskazanie również na sąd arbitrażowy (polubowny).</p> <p>f) w ust. 11 wyrazy „przyjęta zgodnie z ust. 2 dla obliczenia jednostkowej kary” zastępuje się wyrazami „przyjęta zgodnie z ust. 2 i 2a dla obliczenia maksymalnej wysokości administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1,”, a wyrazy „prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego” zastępuje się wyrazami „prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub wyroku sądu arbitrażowego (polubownego) lub ugody przed nim zawartej po uznaniu lub stwierdzeniu wykonalności przez sąd powszechny”;</p>	<p>Uwaga uwzględniona.</p> <p>Przepis art. 13v ust. 11 został zmieniony poprzez uwzględnienie prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego, wyroku sądu arbitrażowego (polubownego) lub ugody przed nimi zawartej po uznaniu lub stwierdzeniu wykonalności przez sąd powszechny.</p>
91.	Art. 1 pkt 12 (dot. art. 13 va)	Polski Związek Pracodawców Budownictwa	<p>Zapis nowego art. 13 va, w brzmieniu proponowanym projektem zmian ustawy powinien zostać uzupełniony o zapis dotyczący poufnego charakteru załącznika do decyzji zawierającego dane pozwalające na identyfikację świadczeń i możliwości ujawnienia go / doręczenia jedynie podmiotowi, którego wszczęte przez Prezesa UOKiK postępowanie bezpośrednio dotyczy.</p> <p>Treść załącznika do decyzji może zawierać dane strategiczne dla danego podmiotu, obejmujące de facto np. bazę danych jego kontrahentów.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Dane, które znajdują się w wykazie świadczeń pieniężnych, będą pochodziły od strony postępowania, do której następnie ich część (po analizie) jest przesyłana jako załącznik do decyzji. Dane te wynikają z umów, których adresat decyzji jest jedną ze stron, zatem są one już mu znane. Decyzja jest doręczana stronie postępowania, a publikacja treści decyzji (w tym załącznika) następuje z wyłączeniem informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa oraz innych informacji podlegających ochronie na podstawie odrębnych</p>

				przepisów.
92.	(dot. art. 13x ust. 4)	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Drogownictwa	W związku z propozycją zmiany art. 13y, proponujemy, symetrycznie, wykreślić ust. 4 z art. 13x obowiązującej ustawy.	Uwaga nieuwzględniona. Podnoszona kwestia wykracza poza zakres projektowanych zmian. Obecnie obowiązujące rozwiązanie jest symetryczne – nieterminowe uiszczenie kary pieniężnej nie skutkuje naliczeniem odsetek i tak samo jest w przypadku zwrotu kary lub jej odpowiedniej części. Analogiczne rozwiązanie występuje w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów oraz w ustawie o przeciwdziałaniu nieuczciwemu wykorzystywaniu przewagi kontraktowej w obrocie produktami rolnymi i spożywczymi.
93.	(dot. art. 13y)	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Drogownictwa	W art. 13y obowiązującej Ustawy proponujemy wykreślenie dwóch ostatnich zdań. W postępowaniu sądowym dot. uchylecia lub zmiany decyzji Prezesa UOKiK, Prezes UOKiK zawsze jest stroną. Sąd z urzędu doręcza organowi odpis orzeczenia, a zatem w razie zwrotu w części albo całości uiszczonej kary pieniężnej, przedsiębiorca nie powinien być dodatkowo obciążony obowiązkiem przesyłania organowi wyroku lub postanowienia stwierdzającego prawomocność wyroku. Ponadto w razie prawomocnego wyroku uchylającego albo stwierdzającego nieważność decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej, organ powinien zwrócić przedsiębiorcy uiszczonej karę wraz z odsetkami. W przeciwnym wypadku, przedsiębiorca, choćby nie naruszył Ustawy, jest karany „karą” pozbawienia go środków na czas trwania postępowania sądowego, co przy obecnej inflacji tym bardziej jest dotkliwie.	Uwaga nieuwzględniona. Podnoszona kwestia wykracza poza zakres projektowanych zmian. Obecnie obowiązujące rozwiązanie jest symetryczne – nieterminowe uiszczenie kary pieniężnej nie skutkuje naliczeniem odsetek i tak samo jest w przypadku zwrotu kary lub jej odpowiedniej części. Analogiczne rozwiązanie występuje w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów oraz w ustawie o przeciwdziałaniu nieuczciwemu wykorzystywaniu przewagi kontraktowej w obrocie produktami rolnymi i spożywczymi.
94.	Art. 3 ust. 1	Polski Związek Faktorów	Propozycja nowego brzmienia: “ Art. 3. 1. Do transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. <u>Do transakcji handlowych, których brzmienie zostało zmienione lub odnowione z dniem lub po wejściu w życie</u>	Uwaga nieuwzględniona. Względ na ochronę praw nabytych i przede wszystkim zakaz działania prawa wstecz uniemożliwiają ingerencję w treść istniejących transakcji handlowych, do czego zmierza propozycja przedstawiona w uwadze. Propozycja

			<p><u>niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.</u>"</p> <p>Wskazane doprecyzowanie pozwoli zapobiec sytuacji, w których przedsiębiorcy będą dążyć do utrzymywania umownych zakazów cesji w transakcjach handlowych, a tym samym będą ograniczać potencjalnie nawet przez lata, możliwości kontrahenta do przelewu wierzytelności wynikających z transakcji handlowych na inny podmiot i uzyskania finansowania, podczas gdy konkurenci kontrahenta będą uprawnieni do swobodnego zbycia wierzytelności. Wprowadzenia powyższego dookreślenia rozwiewa wątpliwości interpretacyjne, co do stosowania przepisów w nowym brzmieniu, w sytuacji zmiany lub odnowienia uprzednio zawartych transakcji handlowych.</p>	nie może zostać przyjęta ze względu na niezgodność z podstawowymi zasadami tworzenia prawa.
95.	Art. 3 ust. 4	Polska Izba Ubezpieczeń	<p>[termin wejścia w życie nowelizowanych przepisów w zakresie obowiązków sprawozdawczych]</p> <p>Mając na uwadze konieczność dostosowania działalności podmiotów do ewentualnych nowych obowiązków sprawozdawczych jak również czas niezbędny na odpowiednie przygotowanie do ich realizacji, proponujemy rozdzielenie terminów wejścia w życie nowelizowanej ustawy.</p> <p>Proponujemy, aby zwolnienie branży ubezpieczeniowej zawarte w art. 1 pkt 4 lit. b) oraz art. 13b zmienianej ustawy wchodziło w życie z dniem wejścia ustawy – pozwoli to na odciążenie podmiotów oraz organów odpowiedzialnych za stosowanie ustawy od analizowania danych dotyczących transakcji, które nie generują zatorów płatniczych.</p> <p>Ze względu na rozpoczęcie procesu legislacyjnego w trakcie roku 2022 i niewiadomy termin wejścia</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Przepisy dotyczące obowiązku sprawozdawczego wejdą w życie 1 stycznia 2023 r. Jednocześnie należy zaznaczyć, że już od momentu publikacji ustawy nowelizującej w Dz. U. podmioty prowadzące działalność ubezpieczeniową i reasekuracyjną będą miały wiedzę, że ta działalność będzie wyłączona z obowiązku złożenia sprawozdania z terminów zapłaty za rok bieżący. Ponadto termin złożenia sprawozdania zostaje przesunięty na 30 kwietnia każdego roku, dzięki czemu możliwe jest zastosowanie zmienionych przepisów w zakresie obowiązku sprawozdawczego do sprawozdania, które będzie złożone w 2023 r. za rok bieżący.</p>

			<p>nowelizacji w życie, mając na uwadze doświadczenie płynące z wdrożeń zmian organizacyjnych, które miały miejsce przy wprowadzeniu obowiązku raportowego, wejście w życie przepisów zmieniających zasady raportowania powinno nastąpić w odniesieniu od kolejnego roku po roku, w którym ustawa zmieniająca wejdzie w życie.</p> <p>Wprowadzenie zmian w zakresie sprawozdań w trakcie roku wiązałoby się z niepełnymi danymi niezbędnymi do przygotowania sprawozdania o praktykach płatniczych, które to dane nie będą dostępne bez dodatkowych zmian systemów. Należy wykluczyć sytuację, kiedy część raportowania byłaby prowadzona według obecnych zasad a część wg nowych.</p>	
96.	Art. 5 Projektu	PIIT	<p>Biorąc pod uwagę zakres i skalę zmian przewidzianych w projektowanej ustawie, które będą wymagały po stronie przedsiębiorców podjęcia szeroko zakrojonych prac wdrożeniowych i dostosowawczych, przewidziane w projekcie ustawy 14-dniowe <i>vacatio legis</i> jest zdecydowanie niewystarczające. W ocenie przedsiębiorców niezbędnym minimum, pozwalającym na przygotowanie się do realizowania nowych obowiązków, jest 6 miesięczne <i>vacatio legis</i>.</p> <p>Doświadczenia zdobyte podczas wdrażania ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych, czyli ustawy, która wprowadziła do porządku prawnego nowe obowiązki związane z przeciwdziałaniem nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, pokazuje, że największym wyzwaniem dla przedsiębiorców było dostosowanie się do nowych wymogów stawianych umowom będącym transakcjami handlowymi jak również</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Przepisy dotyczące obowiązku sprawozdawczego wejdą w życie 1 stycznia 2023 r. Jednocześnie należy zaznaczyć, że termin złożenia sprawozdania zostaje przesunięty na 30 kwietnia każdego roku, dzięki czemu możliwe jest zastosowanie zmienionych przepisów w zakresie obowiązku sprawozdawczego do sprawozdania, które będzie złożone w 2023 r. za rok bieżący.</p>

		<p>przygotowanie się do składania corocznych sprawozdań. Oba te obszary mają ulec poważnym zmian, przy czym jeśli chodzi o obowiązek składania corocznego sprawozdania to skala zmian powoduje, że podmioty zobowiązane będą musiały w zasadzie od nowa stworzyć mechanizmy i procesy służące do gromadzenia danych na potrzeby przygotowania i złożenia sprawozdania. Pamiętać bowiem należy, że przygotowanie i złożenie sprawozdania dla podmiotu zobowiązanego jest tylko zwieńczeniem procesu, a największym wyzwaniem jest takie przygotowanie systemów i procesów wewnętrznych, aby niezbędne dane były dostępne na potrzeby sprawozdania. W przypadku dużych przedsiębiorców, zawierających tysiące umów rocznie, wystawiających i otrzymujących rocznie dziesiątki i setki tysięcy faktur nie jest możliwe „ręczne” gromadzenie niezbędnych danych, konieczne są zatem rozwiązania informatyczne, których wdrożenie albo zmiana to procesy trwające miesiącami.</p> <p>Biorąc powyższe pod uwagę <i>vacatio legis</i> projektowanej ustawy powinno wynosić co najmniej 6 miesięcy, aby dać przedsiębiorcom czas niezbędny na dostosowanie się do nowych albo istotnie zmienionych wymagań.</p> <p>Odrębnego komentarza wymaga istotnie zmieniony obowiązek sprawozdawczy. Projektowana ustawa zawiera przepis przejściowy stanowiący, że do sprawozdań, które będą przekazywane za rok 2022, stosować się mają przepisy w wersji uwzględniającej zmiany przewidziane w projektowanej ustawie, co oznacza m.in., że sprawozdanie za 2022 r. będzie musiało zostać złożone na nowych zasadach w terminie do dnia 30 kwietnia 2023 r. Rozwiązanie takie ocenić należy jako racjonalne, pod warunkiem, że prace legislacyjne nad projektem ustawy i ogłoszenie</p>	
--	--	---	--

			ustawy w Dzienniku Ustawy nastąpi w takim terminie, aby przedsiębiorcy mieli czas na dostosowanie się do złożenia sprawozdania na nowych zasadach. Zatem ustawa powinna zostać ogłoszona w Dzienniku Ustaw najpóźniej na 6 miesięcy przed 30 kwietnia 2023 r., tak, aby podmioty obowiązane do złożenia sprawozdania na nowych zasadach miały co najmniej 6 miesięcy na przygotowanie się do istotnie zmienianego obowiązku.	
97.	Art. 5 Projektu	Konfederacja Lewiatan	<p>W przypadku projektu wejście życie przepisów w nim zawartych powinno być opóźnione o minimum 2 miesiące. Za takim rozwiązaniem świadczy m.in.</p> <ul style="list-style-type: none"> - złożoność materii objętej regulacją; - rozbudowane obowiązki sprawozdawcze, których poprawna implementacja wymaga wprowadzenia stosownych zmian w obrębie wewnętrznych systemów księgowych oraz teleinformatycznych; - fakt, iż wszelkie zmiany w zakresie wewnętrznych procedur oraz dostosowania oprogramowania stosowanego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, jest procesem złożonym oraz czasochłonnym szczególnie w przypadku wielonarodowych korporacji oraz wielopodmiotowych grup kapitałowych. <p>Wydłużenie vacatio legis przysłużyłoby się lepszej realizacji celów Projektu.</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Przepisy dotyczące obowiązku sprawozdawczego wejdą w życie 1 stycznia 2023 r.</p>
98.	Dodatkowe zmiany w art. 2 ustawy zmienianej w art. 1	Członek POHID	<p>Postulujemy jednoznaczne zawężenie regulacji prawnej ustawy antyzatorowej wyłącznie do podmiotów z EOG lub Szwajcarii.</p> <p><u>Przepis art. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:</u> „1) przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), którzy mają siedzibę lub zwykłe miejsce pobytu w państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Nie przedstawiono uzasadnienia dla tej propozycji. Zmiana zmierza w kierunku ograniczenia katalogu podmiotowego ustawy w odniesieniu do oddziałów i przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych spoza EOG i Szwajcarii, co w ocenie MRiT nie jest zasadne.</p>

			<p>członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej;”.</p> <p>Przepis art. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) osoby wykonujące wolny zawód, które mają zwykłe miejsce pobytu w państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej;”.</p> <p>Przepis art. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie: „5) oddziały i przedstawicielstwa przedsiębiorców zagranicznych, którzy mają siedzibę lub zwykłe miejsce pobytu w państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej;”.</p>	
99.	Dodatkowe zmiany do art. 3 ustawy zmienianej w art. 1	Członek POHID	<p>W uzupełnieniu art. 2 pkt 7 ustawy antyterrorowej, postulujemy jednoznaczne przesądzenie, że przepisów ustawy <u>nie</u> stosuje się do świadczeń pieniężnych (ujęcie przedmiotowe) z transakcji handlowych zawartych z przedsiębiorcami spoza państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.</p> <p><u>W art. 3 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:</u> „świadczeń pieniężnych przysługujących przedsiębiorcom spoza państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Nie przedstawiono uzasadnienia dla tej propozycji. Zmiana zmierza w kierunku ograniczenia katalogu podmiotowego ustawy w odniesieniu do oddziałów i przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych spoza EOG i Szwajcarii, co w ocenie MRiT nie jest zasadne.</p>

100	Dodatkowa zmiana w art. 4 ustawy zmienianej w art. 1	Członek POHID	<p>Szwajcarskiej.”.</p> <p>Postulujemy <u>ustawowe przesądzenie jaki moment jest relewantny dla określenia statusu danego podmiotu</u> jako MŚP lub dużego przedsiębiorcy. Postulujemy ponadto wprowadzenie reguł interpretacyjnej, która pozwalałaby odpowiednio zakwalifikować przypadki <u>braku możliwości ustalenia wielkości obrotów</u> (np. w przypadku nieskładania przez przedsiębiorcę sprawozdań finansowych z naruszeniem prawa) <u>lub liczby zatrudnianych pracowników</u> (np. niepewność odnośnie do podstawy prawnej zatrudniania lub istnienia stosunku zatrudnienia), <u>lub też występowania istotnych trudności w ustaleniu tych okoliczności</u>. Reguła powinna wskazywać na brak w takich przypadkach ochrony prawnej, którą ustawa zastrzega dla MŚP, ponieważ trudno przerzucać ryzyko związane z występowaniem w tym zakresie usprawiedliwionej niepewności na drugą stronę transakcji handlowej. Innymi słowy, ochrona wynikająca z ustawy antyzatorowej nie powinna dotyczyć podmiotów, które uniemożliwiają lub utrudniają ocenę własnej kwalifikacji prawnej. Nie wydaje się przy tym, że wprowadzona reguła interpretacyjna powinna odwoływać się do każdego przypadku wątpliwości, niemniej zasada obejmująca przypadki braku możliwości ustalenia relewantnych prawnie okoliczności lub występowania w tym zakresie istotnej trudności, powinna być przez ustawę rozstrzygana kierunkowo. Ma to istotny wpływ na pewność obrotu i bezpieczeństwo prawne uczestników rynku.</p> <p>Na marginesie zwrócić należy uwagę, że projektowane wdrożenie dyrektywy Omnibus, w ramach którego znowelizowana ma być m.in. ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, przewiduje wprowadzenie przepisu o podobnej konstrukcji, który umożliwić ma Prezesowi UOKiK</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Ustawa posługuje się pojęciem MŚP w rozumieniu załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i art. 108 Traktatu. Prawo krajowe nie może modyfikować tej definicji.</p>
-----	--	---------------	---	---

		<p>nakładanie kary obliczanie co do zasady od obrotu również w sytuacji, w której <u>nie można ustalić wielkości tegoż obrotu</u> (zob. art. 2 pkt 1 projektu UC86 w wersji z 26.01.2022 r., link, link bezpośredni).</p> <p>Podobnie należy podejść do sytuacji, w których jedna ze stron przyszłej transakcji handlowej <u>podaje nieprawdziwe informacje lub odmawia ich podania</u>. Przerzucanie ciężaru i ryzyka ustalenia tych obiektywnych okoliczności na drugą stronę przyszłej transakcji handlowej nie znajduje w takich przypadkach żadnego celowościowego ani systemowego uzasadnienia. Ustawa nie powinna bowiem chronić podmiotów, których własne działania lub zaniechania utrudniają albo nawet uniemożliwiają ustalenie ich statusu na gruncie przedmiotowej ustawy.</p> <p><u>W art. 4 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i ust. 3 w brzmieniu:</u></p> <p>„2. Status mikroprzedsiębiorcy, małego przedsiębiorcy, średniego przedsiębiorcy lub dużego przedsiębiorcy wyznacza się według stanu na ostatni dzień roku kalendarzowego poprzedzającego rok zawarcia transakcji handlowej, a w przypadku transakcji handlowych, w których spełnianie świadczeń pieniężnych ma przypadać w różnych latach kalendarzowych – według stanu na ostatni dzień danego roku kalendarzowego poprzedzającego rok kalendarzowy, w którym dane świadczenie pieniężne staje się wymagalne. W razie, gdyby przedsiębiorca powstał w roku kalendarzowym zawarcia transakcji handlowej, status danego przedsiębiorcy ustala się według stanu na dzień zawarcia transakcji handlowej.”</p> <p>3. W przypadku, gdy przed zawarciem transakcji handlowej nie można ustalić wielkości, od</p>	
--	--	--	--

			<p>których uzależniony jest status mikroprzedsiębiorcy, małego przedsiębiorcy, średniego przedsiębiorcy lub dużego przedsiębiorcy lub też, gdy ustalenie tych okoliczności jest znacząco utrudnione, przyjmuje się, że przedsiębiorca jest dużym przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy. Postanowienia zdania poprzedzającego stosuje się odpowiednio do sytuacji, w której strona przyszłej transakcji handlowej przekazuje błędne lub niekompletne informacje, z których wynika brak posiadania statusu dużego przedsiębiorcy, a także do sytuacji, w której strona przyszłej transakcji handlowej odmawia drugiej stronie jednoznacznego podania informacji umożliwiających ustalenie tej okoliczności.”</p> <p>Alternatywne brzmienie proponowanego wyżej ust. 2: „2. Status mikroprzedsiębiorcy, małego przedsiębiorcy, średniego przedsiębiorcy lub dużego przedsiębiorcy wyznacza się według stanu na dzień zawarcia transakcji handlowej.”</p>	
101	Dodatkowa zmiana w art. 9 ustawy zmienianej w art.1	Ogólnopolska Izba Gospodarcza Drogownictwa	<p><i>Ust. 1, przed kropką na końcu zdania dodać, „z zastrzeżeniem ust. 1a)”.</i></p> <p><i>Ust. 1a „Jeżeli przedmiotem transakcji handlowej jest świadczenie usług/robót budowlanych, budowlano-montażowych, lub wykonanie dzieła, termin wskazany w ust. 1 liczony jest od dnia dokonania odbioru”</i></p> <p>Wprowadzenie takie przepisu prawnego jest uzasadnione specyfiką wykonywania robót budowlanych, budowlano-montażowych lub dzieł, które wymagają przeprowadzenia procedur odbiorowych. Jest to szczególnie widoczne w branży budowlanej, oraz przy dostawie linii technologicznych („pod klucz”), gdzie konieczne</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Obecne brzmienie art. 9 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom wynika z dyrektywy 2011/7/UE w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych. Zmiana tego przepisu powodowałaby niezgodność z przepisami ww. dyrektywy. Ponadto propozycja nie znajduje uzasadnienia – termin badania miałby być liczony od terminu dokonania odbioru, jednakże badanie jest przeprowadzane w jego ramach.</p>

			<p>jest przeprowadzenia badań laboratoryjnych (np. jakości betonu) lub prób (np. obciążeniowych obiektów inżynierskich) albo koniecznością wykonania rozruchów technologicznych linii produkcyjnych, a tym samym koniecznością przeprowadzenia badań technicznych lub czasochłonnych rozruchów próbnych lub technologicznych np. linii produkcyjnych. Uzasadnienie do wprowadzenia takiej zmiany prawnej poparte jest także orzecznictwem, np. Orzeczenie TSUE C-224/18 czy wyrok NSA z dnia 18 lipca 2019 r. sygn. akt I FSK 65/16, gdzie NSA wprost wskazał, że Zamawiający ma prawo do weryfikacji wykonanych prac przed ich akceptacją.</p>	
102	<p>Dodatkowa zmiana art. 10 ustawy zmienianej w art. 1</p>	<p>Związek Przedsiębiorstw Finansowych</p>	<p>Art. 10 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych przewiduje prawo wierzyciela do ubiegania się od dłużnika określonej rekompensaty za koszty odzyskiwania należności (w wysokości równowartości 40, 70 lub 100 euro). Jednocześnie art. 10 ust. 4 przedmiotowej ustawy stanowi, że roszczenie o tę rekompensatę nie może być zbyte.</p> <p>W ocenie ZPF - biorąc pod uwagę wprowadzenie nieważności zastrzeżenia umownego o zakazie cesji wierzytelności w transakcjach handlowych - zasadne byłoby również zniesienie przytoczonego zakazu, umożliwiając tym samym wierzycielom nabywanie również i tych roszczeń.</p> <p>Zmiana ta stanowiłaby kolejny środek motywujący nierzetelnych dłużników do dokonywania terminowych płatności na rzecz swoich kontrahentów, mitygując przez to zjawisko zatorów płatniczych.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona – w dalszym ciągu istnieją powody, dla których nowelizacja ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom z 2019 r. zakazała zbywania rekompensaty. Powody te zostały wyrażone w uzasadnieniu ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych.</p>
103	<p>Dodatkowa zmiana art. 10 ustawy zmienianej w art. 1</p>	<p>Związek Przedsiębiorstw Finansowych</p>	<p>W myśl art. 10 ust. 2 przytoczonej ustawy, oprócz kwoty rekompensaty wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości,</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Realia konkretnej sprawy decydują o wykładni</p>

			<p>poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę. Wskazać należy, że powyższy przepis budzi liczne problemy interpretacyjne wynikające z nieostrego pojęcia „uzasadnionej wysokości”. Obecnie analiza tego zapisu oparta jest o zróżnicowane orzecznictwo sądowe.</p> <p>W ocenie ZPF, zasadnym byłoby zatem ujednoczenie stanowisk sądów powszechnych poprzez wprowadzenie regulacji zgodnie, z którą koszty odzyskiwania należności stanowiłyby koszty faktycznie poniesione przez wierzyciela.</p>	<p>pojęcia „uzasadniona wysokość”, dlatego zasadne jest przyjęcie właściwości sądów do skonkretyzowania tego pojęcia w ramach danej sprawy.</p>
104	Nowe propozycje rozwiązań	Konfederacja Lewiatan	<p>Przedstawiamy również poniższe propozycje rozwiązań w ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (dalej „Ustawa”), które nie zostały ujęte w Projekcie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Zmiana limitu wartości opóźnionych świadczeń niestanowiących nadmiernego opóźnienia się bądź przez kwotowe zwiększenie limitu bądź przez uzależnienie go od skali obrotów lub wartości; 2) W kontekście art. 13r Ustawy, wobec nie stosowania go w praktyce, Wprowadzenie zasady, iż postępowanie zostaje zakończone nie później niż w terminie 5 miesięcy od dnia jego wszczęcia wraz z enumeratywnie wskazanymi wyjątkami, w których postępowanie może być przedłużone maksymalnie o 2 miesiące; 3) Wprowadzenie rozwiązania, które wskazywałoby jednoznacznie sposób naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie od transakcji handlowych w przypadku postępowania restrukturyzacyjnego lub upadłościowego. Proponowanym jest, aby odsetki ustawowe 	<p>Ad 1. Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Podnoszona kwestia wykracza poza zakres projektowanych zmian. Progi brane pod uwagę przy ustaleniu nadmiernego opóźnienia się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych, zostały uregulowane w ustawie obowiązującej od 1 stycznia 2020 r. Regulacje te są odpowiednie. Szkodliwość działania podmiotu dopuszczającego się nadmiernego opóźnienia należy oceniać również z perspektywy poszkodowanych dostawców, szczególnie tych należących do sektora MŚP, dla których kwoty jednostkowo mniejsze niż 2 mln zł mogą stanowić o możliwości ich rozwoju, znacznego pogorszenia sytuacji finansowej, czy też istnieniu w danym segmencie rynku. Ponadto podmioty składające do Prezesa UOKiK zawiadomienia mają „uprawdopodobnić wystąpienie nadmiernego opóźnienia się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych”, a bez jednoznacznie określonej kwoty stanowiącej granicę nadmiernego opóźnienia nie będą w stanie tego zrobić.</p>

			<p>za opóźnienie w transakcjach handlowych były naliczane do momentu ogłoszenia upadłości lub otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego;</p> <p>4) zmiana w zakresie art. 10 ust. 4 Ustawy, zgodnie z którym „Roszczenie o rekompensatę, o której mowa w ust. 1, nie może być zbyte”. Biorąc pod uwagę wprowadzenie nieważności zastrzeżenia umownego o zakazie cesji wierzytelności w transakcjach handlowych zasadna byłaby również zmiana w powyższym zakresie, aby umożliwić wierzycielom nabywanie również roszczeń wynikających z ustawy antyzatorowej;</p> <p>5) zmiana w zakresie art. 10 ust. 2 Ustawy, zgodnie z którym „Oprócz kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę” poprzez doprecyzowanie zakresu „uzasadnionej wysokości”. Obecnie analiza tego zapisu oparta jest o zróżnicowane orzecznictwo sądowe. Zasadnym byłoby zatem ujednoczenie stanowisk sądów poprzez wprowadzenie regulacji zgodnie z którą koszty odzyskiwania należności stanowiłyby koszty faktycznie poniesione i udowodnionych przez wierzyciela.</p> <p>6) Proponowanym jest również wyłączenie z zakresu transakcji handlowych kategorii:</p> <p>a) transakcji płatnych gotówką oraz transakcji płatnych kartami płatniczymi, w przypadku których płatność następuje natychmiast - ich uwzględnienie w nie spełnia celu Ustawy;</p> <p>b) transakcji wynikających z umów</p>	<p>Ad 2. Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>W toku postępowania odwoławczego Prezes Urzędu dokonuje ponownej analizy całego zgromadzonego materiału dowodowego, a także gromadzi nowy materiał w zależności od rodzaju zarzutów oraz dostrzeżonych wadliwości postępowania prowadzonego w pierwszej instancji. Wyznaczenie organowi maksymalnego terminu trwania postępowania stwarza ryzyko niedokładnego ustalenia stanu faktycznego i prawnego poprzez niezbadanie wszystkich okoliczności sprawy, co naruszałoby podstawowe zasady wynikające z KPA. Należy pamiętać o nadrzędności zasady prawdy obiektywnej nad ekonomiką postępowania. Ponadto brak jest podobnych rozwiązań w innych ustawach.</p> <p>Ad 3. Uwaga uwzględniona.</p> <p>Ad 4. Uwaga nieuwzględniona – w dalszym ciągu istnieją powody, dla których nowelizacja ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom z 2019 r. zakazała zbywania rekompensaty. Powody te zostały wyrażone w uzasadnieniu ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych.</p> <p>Ad 5. Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Realia konkretnej sprawy decydują o wykładni pojęcia „uzasadniona wysokość”, dlatego zasadne jest przyjęcie właściwości sądów do skonkretyzowania tego pojęcia w ramach danej sprawy.</p> <p>Ad 6. Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Wyłączenie tych umów z zakresu transakcji</p>
--	--	--	---	--

			<p>kompensacyjnych, w ramach, których przedsiębiorcy na podstawie zawartych porozumień są zobowiązani do wzajemnej realizacji określonych świadczeń, a do rozliczenia dochodzi poprzez kompensatę wierzytelności w określonym umową czasie - takie transakcje również nie spełniają celu Ustawy, gdyż nie powodują ryzyka związanego z powstawaniem zatorów płatniczych;</p> <p>c) transakcji wynikających z zakupu przez leasingodawcę przedmiotu leasingu wskazanego przez leasingobiorcę – w takich transakcjach przesłankami do wyłączenia są:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dokonywanie przez leasingodawcę zakupu przedmiotu zgodnego ze specyfikacją leasingobiorcy często na warunkach przez niego uzgodnionych z dostawcą; - dokonywanie zakupu w ramach trójstronnej relacji leasingobiorca-leasingodawca-dostawca, w której terminy zapłaty wynikają ze zdarzeń, które często są poza kontrolą leasingodawcy; - dokonywanie zapłaty w przeważającej części przypadków przed dostawą przedmiotu leasingu; - specyficzny charakter opóźnień zapłaty: mogą pojawiać się, jako skutek sporu, co do realizacji umowy sprzedaży np. wady przedmiotu sprzedaży, opóźnienie w dostawie przedmiotu sprzedaży, przedterminowe wystawienie faktury przez dostawcę i strukturyzowania trójstronnej relacji 	<p>handlowej byłoby niezgodne z przepisami dyrektywy 2011/7/UE w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych.</p>
--	--	--	--	--

			między dostawcą, leasingobiorcą a leasingodawcą.	
105	Uwaga dodatkowa dot. postępowań sądowych	Polska Izba Paliw Płynnych	<p>W postępowaniach sądowych problemem jest przede wszystkim bardzo długi czas rozpatrywania spraw, od momentu ich wszczęcia (złożenia pozwów) do momentu ich prawomocnego zakończenia. Wprawdzie część terminów w procedurze cywilnej jest określona - jak chociażby te dotyczące nadawania klauzuli wykonalności. Niemniej jednak praktyka pokazuje, że terminy te mają raczej charakter terminów instrukcyjnych, co oznacza, że w praktyce określone czynności trwają zdecydowanie dłużej.</p> <p>Przedsiębiorcy podkreślają i postulują z jednej strony stworzenie rozwiązań wprowadzających ramy czasowe dla postępowań sądowych. Z drugiej strony postulat ten powinien dotyczyć również innych uczestników procesu dochodzenia roszczeń, a więc nie tylko etapu sądowego, ale i postępowań egzekucyjnych, pracy biegłych i innych podmiotów lub instytucji, których uczestnictwo w procesach sądowych lub egzekucyjnych jest konieczne.</p> <p>W opinii przedsiębiorców warto rozważyć wprowadzenie zmian polegających na większym obciążeniu niesolidnych dłużników kosztami i uciążliwościami związanymi z wnoszeniem środków zaskarżenia. To dłużnik powinien ponosić całość opłat sądowych, w tym kosztów postępowań. Ma to na celu eliminację i marginalizowanie przypadków, w których środki odwoławcze są wnoszone tylko w celu przedłużenia postępowania, co w praktyce de facto oznacza odciążanie w czasie momentu zapłaty.</p> <p>Z punktu widzenia szybkości postępowań cywilnych</p>	Uwaga poza zakresem projektu

			<p>jedną z kluczowych kwestii wydaje się również kwestia doręczania pism. W ostatnim czasie wprowadzone zostały zmiany w tym zakresie - mowa o zmianach Kodeksu postępowania cywilnego z 2019 roku.</p> <p>Przeniesienie obowiązków związanych z doręczaniem pism, z sądów na komorników, nie tylko nie przyspieszy procesów doręczeniowych, ale może je dodatkowo wydłużyć, a co więcej to na powodów (czyli dochodzących swoich należności) nałoży dodatkowe obowiązki i koszty. W prosty sposób prowadzi to do sytuacji, w której to przedsiębiorca, który nie otrzymał zapłaty za swoje faktury, poniesie dodatkowe koszty i nakłady związane z koniecznością wszczęcia postępowania sądowego.</p> <p>Rozwiązania związane z ogólnodostępnymi i powszechnymi rejestrami, jak Centralna Ewidencja Działalności Gospodarczej oraz Krajowy Rejestr Sądowy powinny pełnić w pełni wystarczającą rolę do ustalenia prawidłowego adresu pozwanego dłużnika, i to rolę dłużnika wpisanego do takiego rejestru, winno być dbanie o aktualność wskazanych tam danych. Teraz problem spada na wierzycieli, a dla dłużników wręcz jest to pole do nadużyć i wykorzystywania kwestii doręczenia korespondencji sądowej do opóźniania postępowań.</p>	
106	Uwaga dodatkowa dot. postępowań egzekucyjnych	Polska Izba Paliw Płynnych	<p>Analogicznie - w przypadku postępowań egzekucyjnych głównym problemem jest czas trwania tych postępowań. Także w tym przypadku, przyczyny opóźnień upatrywane są w braku określonych terminów na podjęcie określonych czynności, ale także zbyt długimi terminami rozpatrywania przez sądy, skarg i środków zaskarżenia, tudzież innych czynności, w których udział sądów, w ramach postępowań egzekucyjnych, jest konieczny. W wielu</p>	Uwaga poza zakresem projektu

			<p>przypadkach to również brak lub zbyt niskie koszty wnoszenia skargi i środków zaskarżenia przez dłużników, które powodują, że często skargi takie stają się skutecznym narzędziem opóźniania postępowań.</p> <p>Przez pryzmat powyższego warto zastanowić się nad wprowadzeniem i zwiększeniem opłat od skarg i innych czynności podejmowanych przez niesolidnych dłużników na niektóre czynności egzekucyjne. I analogicznie wprowadzenie terminów na podjęcie określonych czynności zarówno dla samych komorników, jak i biegłych i inne podmioty biorące udział w postępowaniach egzekucyjnych.</p>	
107	Uwaga dodatkowa dot. postępowań upadłościowych i układowych	Polska Izba Paliw Płynnych	<p>W postępowaniach upadłościowych i układowych przedsiębiorcy zauważają i podkreślają zbyt dużą łatwość we wszczynaniu tego typu postępowań. Mowa zwłaszcza o nieuczciwych podmiotach, które zaciągają zobowiązania i w niedługim czasie – najczęściej w ogóle bez zamiaru ich realizacji - kierują je do postępowań upadłościowych lub układowych.</p> <p>Tu dostrzegamy konieczność znowelizowania przepisów prawa upadłościowego, by przeciwdziałać zwłaszcza takim nieuczciwym praktykom i utrudnić korzystanie z dobrodziejstw tych postępowań, które z założenia powinny stanowić ratunek dla uczciwych, w razie kłopotów finansowych, a nie powinny być narzędziem dla nieuczciwych, którzy wykorzystują te postępowania do oszukańczych praktyk i wyłudzenia środków finansowych od kontrahentów.</p> <p>W tego typu sprawach dużą rolę powinny odgrywać również organy ścigania, w tym policji i prokuratury, by w sposób maksymalnie rzetelny i wnikliwy zwracały uwagę na postępowania dotyczące</p>	Uwaga poza zakresem projektu

			<p>pokrzywdzonych wierzycieli. Zdajemy sobie sprawę, że głównym i właściwym trybem dochodzenia roszczeń jest postępowanie cywilne, jednak w patologicznych i nieuczciwych przypadkach, prawo powinno chronić przedsiębiorców, a działania organów ścigania powinny być stanowcze i bardzo restrykcyjne, zwłaszcza wobec nieuczciwych czy oszukańczych praktyk.</p>	
108	Uwaga dodatkowa dot. kwestii podatkowych	Polska Izba Paliw Płynnych	<p>Przedsiębiorcy pozytywnie oceniają rozwiązania, które od początku bieżącego roku, zaczęły obowiązywać w kwestiach podatkowych, w szczególności takich, jak ulga na złe długi w podatku VAT oraz zmianach w kwestii możliwości zaliczenia nieściągniętych wierzytelności do kosztów uzyskania przychodów. Zwłaszcza w tych ostatnich rozwiązaniach wprowadzono znacznie korzystniejsze, dla pokrzywdzonych wierzycieli rozwiązania.</p> <p>Jednakże zwłaszcza z punktu widzenia małych i średnich przedsiębiorców, rozwiązania te mogą okazać się niewystarczające i warto rozważyć, np. uzależnienie możliwości zaliczenia faktury do kosztów uzyskania przychodów od warunkiem uregulowania takiej faktury w całości. A jednocześnie warto rozważyć możliwość skrócenia terminu, po upływie którego niesolidny kontrahent będzie musiał skorygować koszty uzyskania przychodów - jeśli nie dokonał płatności za uprzednio zaliczone do kosztów uzyskania przychodów faktury od kontrahenta. Do rozważenia mogłoby być również analogiczne skrócenie terminu obowiązkowego skorygowania rozliczenia podatku VAT, w przypadku nieuregulowania należności wynikających z otrzymanych faktur.</p>	Uwaga poza zakresem projektu
109	Uwaga dodatkowa	Polska Izba Paliw Płynnych	Przez pryzmat przedstawionych powyżej, w pkt. I – IV uwag i propozycji, trudno nie odnieść wrażenia, że sama ustawa, choć wprowadza sankcje na	Uwaga poza zakresem projektu

			nieuczciwe podmioty, jednak nie eliminuje z obrotu gospodarczego nieprawidłowych zachowań niektórych z nich. Wprost czy też w sposób bezpośredni nie poprawia sytuacji podmiotów „poszkodowanych” poprzez nowe rozwiązania lub modyfikacje już istniejących rozwiązań w trybie procedury cywilnej czy też zmienianej ustawy.	
Uwagi dot. uzasadnienia				
110	Uzasadnienie do art. 1 pkt 4 lit. b	Polska Izba Ubezpieczeń	[grupa kapitałowa] W opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń istnieje konieczność wyraźnego doprecyzowania, np. w uzasadnieniu projektu, że zwolnienie to odnosi się do wszystkich podmiotów tworzących grupę kapitałową, w tym również do podmiotów zagranicznych należących do tej samej grupy kapitałowej. Powyższe wynika z odwołania się do definicji grupy kapitałowej stosowanej na potrzeby prawa konkurencji, która ma charakter unijny (transgraniczny), jednak wymaga to wyinterpretowania z orzecznictwa krajowych oraz europejskich organów konkurencji. Jednoznaczne potwierdzenie takiej interpretacji (intencji) projektodawcy pozwoli na uniknięcie ewentualnych rozbieżności w praktyce raportowej podmiotów.	Uwaga uwzględniona. Uzasadnienie zostało uzupełnione w tym zakresie.
111	II.2.9)	Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach	Stworzenie mechanizmu wprowadzającego uznaniowość Prezesa UOKiK co do wymiaru kary nakładanej na przedsiębiorcę jest rozwiązaniem zbyt daleko idącym.	Uwaga nieuwzględniona. Przesłanki miarkowania kary są określone wystarczająco szczegółowo, a zarazem pozwalają Prezesowi UOKiK – w przeciwieństwie do dotychczasowych rozwiązań – uwzględnić i zastosować w postępowaniu liczne okoliczności występujące w danej sprawie. Jest to rozwiązanie bardziej sprawiedliwe i adekwatne dla stron postępowania. Analogiczne rozwiązanie w zakresie przesłanek umożliwiających miarkowanie wysokości kary pieniężnej, są stosowane w innych postępowaniach prowadzonych przez Prezesa UOKiK, m.in. ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawie

				o przeciwdziałaniu nieuczciwemu wykorzystywaniu przewagi kontraktowej w obrocie produktami rolnymi i spożywczymi.
--	--	--	--	---

Uwagi zgłoszone w ramach opiniowania				
Lp.	Jednostka redakcyjna, której uwaga dotyczy/ pkt Uzasadnienia/ pkt OSR	Podmiot zgłaszający	Uwaga/ Propozycja zmian zapisu	Stanowisko MRiT do uwag
1.	Art. 1 pkt 3 (dot. art. 9a)	Sąd Najwyższy	W proponowanym brzmieniu projektu, nowo dodany art. 9a ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych [ustawy zmienianej] miałyby zakazywać umownego zastrzeżenia niezbywalności wierzytelności, o którym mowa w art. 509 § 1 KC — z wyjątkiem jedynie takich transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym. Tego rodzaju rozwiązanie budzi znaczne wątpliwości, przede wszystkim z uwagi na sprzeczność z ogólnym przepisem art. 509 § 1 KC, który wszak pozwala na zawarcie między wierzycielem a dłużnikiem porozumienia o niezbywalności wierzytelności (<i>pactum de non cedendo</i>). W tej sytuacji przepis ten stałby się w zasadzie martwą literą. Nie przekonuje argumentacja (s. 22-23), jakoby potrzeba ustanowienia takiego przepisu wynikała z zagrożenia zatorami płatniczymi i nadużywania pozycji dłużnika w relacjach asymetrycznych (przy nierównym potencjale negocjacyjnym stron); istnieją bowiem skuteczniejsze sposoby osiągnięcia takiego skutku, zwłaszcza poprzez możliwość przyznania wierzycielowi roszczenia o zniesienie zakazu	Uwaga nieuwzględniona Nie ma uzasadnienia, aby podmiot, który nie wywiązuje się ze swoich podstawowych obowiązków umownych, jakim jest regulowanie świadczenia pieniężnego w terminie, mógł jednocześnie powoływać się na zastrzeżenie umowne wyłączające lub ograniczające prawo wierzyciela do przelewu wierzytelności. Jednocześnie należy wskazać, że projektowana regulacja stanowi przepis szczególny względem art. 509 § 1 ustawy – Kodeks cywilny. Znajdzie ona zastosowania w profesjonalnym obrocie gospodarczym, w obszarze transakcji handlowych, dlatego została przewidziana w ustawie z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, a nie w Kodeksie cywilnym. Zakres przepisu został ograniczony i nie istnieje obawa, że art. 509 Kodeksu cywilnego stanie się "martwą literą".

			<p>zbywalności (powództwo ukształtowanie) w razie, gdyby zostało ono zastrzeżone sprzecznie z dobrymi obyczajami — a więc przede wszystkim było mu narzucone we wzorcu umownym opracowanym przez dłużnika — i godziło w jego słuszny interes. Wierzyciel zawsze ma zresztą możliwość kwestionowania ważności <i>pacti de non cedendo</i> na zasadach ogólnych, np. poprzez zarzut sprzeczności owego zastrzeżenia z art. 58 § 2 KC w toku procesu przeciwko dłużnikowi o zapłatę.</p>	
2.	Art. 1 pkt 3 (dot. art. 9a)	Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej	<p>Prokuratoria Generalna RP proponuje wyłączyć zastosowanie projektowanego art. 9a u.t.h. w transakcjach, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny.</p> <p>W ocenie Prokuraturii zbyt daleko idące jest generalne przyjęcie bezwzględnej nieważności postanowień umownych w transakcjach handlowych zakazujących wierzycielowi przelewu wierzytelności (z wyłączeniem jedynie transakcji, w których dłużnikiem jest publiczny podmiot leczniczy).</p> <p>Rozumiejąc cel regulacji, jakim jest zapobieganie nadużywania umownego zakazu cesji wierzytelności, które może przyczyniać się do zatorów płatniczych, zwracamy uwagę na potrzebę zapewnienia adekwatności wprowadzanych ograniczeń swobody umów do tego celu. Konieczne jest precyzyjne określenie zakresu sytuacji, którym wprowadzone ograniczenie ma zapobiegać. Wydaje się, że chodzi o umożliwienie przelewu wierzytelności – niezależnie od umownego zakazu – w przypadkach, gdy dłużnik nie dokonuje zapłaty należności bezzasadnie (w szczególności arbitralnie albo z powodu problemów z wypłacalnością).</p> <p>Przy takim założeniu, nie wydaje się uzasadnione objęcie zakresem ograniczenia z art. 9a u.t.h. transakcji handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny inny niż podmiot leczniczy. Podmioty publiczne funkcjonują w ścisłym reżimie prawnym dotyczącym gospodarki finansowej,</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Nowe brzmienie przepisu zostało wypracowane w wyniku roboczych uzgodnień z PG RP.</p>

		<p>zwłaszcza w reżimie ustawy o finansach publicznych. Powstrzymywanie się przez nie od zapłaty wierzytelności nie może wynikać z arbitralnej decyzji podmiotu. W odniesieniu do Skarbu Państwa nie występuje również ryzyko niewypłacalności.</p> <p>W praktyce obrotu stosowanie postanowień umownych zakazujących wierzycielom Skarbu Państwa przelewu takich wierzytelności ma szczególne znaczenie w przypadku umów o świadczenia niepieniężne, zwłaszcza kontraktów dotyczących projektów infrastrukturalnych. Wprowadzenie postanowień o zakazie cesji wierzytelności do konkretnej umowy służy zabezpieczeniu się podmiotu publicznego na wypadek sporów z wykonawcą, który nie wykonał lub nienależycie wykonał swoje świadczenie niepieniężne. Umożliwia podnoszenie zarzutu potrącenia należności z tytułu kar umownych bądź wynagrodzenia, niezależnie od momentu ich wymagalności. Wobec treści art. 513 § 2 zd. 2 Kodeksu cywilnego określającego skutki przelewu wierzytelności, dłużnik nie może bowiem podnosić wobec cesjonariusza zarzutów potrącenia, jeżeli wierzytelność przysługująca względem zbywcy stała się wymagalna później niż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu. Należy mieć na uwadze, że niekiedy potrącenie, o którym mowa w art. 513 § 2 k.c., jest jedyną praktycznie możliwą formą zaspokojenia wierzytelności Skarbu Państwa.</p> <p>Ponadto, umowny zakaz cesji w transakcjach z udziałem Skarbu Państwa związany jest z ryzykiem zapłaty do rąk nieuprawnionego. Z uwagi na sformalizowanie obiegu dokumentów i zatwierdzania płatności w podmiotach publicznych, nie można wykluczyć, że już po doręczeniu do danego podmiotu publicznego zawiadomienia o cesji wierzytelności nastąpi płatność na rzecz dotychczasowego wierzyciela, co nie będzie</p>	
--	--	--	--

			traktowane – w związku z treścią art. 512 k.c. – jako spełnienie świadczenia.	
3.	Art. 1 pkt 3 (dot. art. 9a)	GDDKiA	<p>Projekt ustawy zakłada dodanie przepisu art. 9a, zgodnie z którym: „W transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym – zastrzeżenie umowne zakazujące wierzycielowi zbywania wierzytelności, o którym mowa w art. 509 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, jest nieważne”.</p> <p>Należy zwrócić uwagę, że w umowach, w których stroną jest Skarb Państwa – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad jako Zamawiający, dowolne zbywanie wierzytelności przez Wykonawcę mogłoby spowodować w wielu sytuacjach brak możliwości wyegzekwowania należności pieniężnych przez Skarb Państwa od takiego Wykonawcy. W przypadku zbycia wierzytelności przez Wykonawcę znacznemu osłabieniu uległaby pozycja Skarbu Państwa jako Zamawiającego z uwagi na ograniczoną możliwość potrącenia należności przysługujących Skarbowi Państwa jako Zamawiającemu np. z tytułu kar umownych czy z tytułu należności wypłacanej podwykonawcom na podstawie ustawy prawo zamówień publicznych, bądź kodeksu cywilnego.</p> <p>Projektowany przepis prawa art. 9a, który nie pozwala na jakiegokolwiek ograniczenia zbywania wierzytelności pozostawałby zatem w sprzeczności z interesem SP-GDDKiA.</p> <p>Należy również zwrócić uwagę na fakt, że Skarb Państwa – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad w realizowanych kontraktach przewiduje możliwość dokonywania cesji, jest ona jednak uzależniona od pisemnej zgody Zamawiającego.</p>	Uwaga częściowo uwzględniona poprzez zastosowanie regulacji wyłącznie do opóźnionych świadczeń pieniężnych w transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca, z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny.

		<p>W przypadku inwestycji realizowanych przez SP-GDDKiA z Rządowego Programu Budowy Dróg Krajowych i Autostrad, powyższe uregulowania odzwierciedlone zostały w Subklauzuli 1.7 Warunków Kontraktowych FIDIC 2017¹, zgodnie z którą: „Wierzytelności wynikające z Umowy nie mogą być przedmiotem zastawu lub cesji (przelewu) na rzecz osoby trzeciej, bez pisemnej, pod rygorem nieważności, zgody Zamawiającego”.</p> <p>Zbliżone postanowienia zawierają także tzw. umowy utrzymaniowe – kontrakty na utrzymanie infrastruktury drogowej, której zarządcą jest Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad.</p> <p>W ocenie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad zakaz stosowania w umowach zastrzeżenia zakazującego wierzycielowi zbywania wierzytelności nie powinien mieć zatem charakteru bezwzględnie. Proponuje się zatem w tym zakresie wprowadzenie zakazu zbywania takiej wierzytelności, bez pisemnej zgody dłużnika oraz przyznanie dłużnikowi uprawnienia do określenia warunków zbycia np. dotyczących potrąceń. Dotyczy to zwłaszcza kontraktów budowlanych, w których strony: Skarb Państwa – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad jako Zamawiający i Wykonawca są często wzajemnie dla siebie dłużnikiem i wierzycielem i w pierwszej kolejności mogliby dokonywać wzajemnych potrąceń przysługujących im wierzytelności. W przypadku przelewu wierzytelności przez Wykonawcę na rzecz podmiotu trzeciego i braku możliwości dokonania potrącenia swoich wierzytelności przez Zamawiającego - Skarb Państwa będzie musiał dochodzić swoich należności wraz z odsetkami na drodze postępowania cywilnego (powództwo o zapłatę). Dochodzenie należności w tym trybie pociąga</p>	
--	--	--	--

			również za sobą konieczność poniesienia kosztów sądowych, a także ewentualnie kosztów postępowania egzekucyjnego. Taki tryb dochodzenia należności przez Skarb Państwa nie przyczyni się z pewnością do poprawy płynności finansowej takiego wierzyciela.	
4.	Art. 1 pkt 4 lit. a (dot. art. 13a)	Sąd Najwyższy	Zgodnie z nowym brzmieniem art. 13a ust. 1 ustawy zmieniającej, podmioty publiczne będące podmiotami leczniczymi oraz podmioty, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, mają być całkowicie zwolnione z obowiązku składania sprawozdań o stosowanych przez te podmioty w poprzednim roku kalendarzowym terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Trudno znaleźć merytoryczne uzasadnienie dla nowelizacji w tym zakresie. O ile prawdą jest, że dyrektywa nr 2011/7/UE nie wymagała od Polski jako państwa członkowskiego wdrożenia takiego środka jak wspomniany obowiązek sprawozdawczy, o tyle podjęcie decyzji o ustanowieniu obowiązku w tym zakresie nakłada na organy władzy publicznej obowiązek równego traktowania podmiotów poddanych ustawie implementującej dyrektywę. Tymczasem z jednej strony nie wiadomo, dlaczego akurat te podmioty, które wymieniono w przepisie, mają być całkowicie zwolnione z zastosowania istotnego środka dyscyplinującego, jakim jest sprawozdawczość, zważywszy że pkt 25 preambuły dyrektywy nr 2011/7/UE pozwala wprowadzić wydłużyć terminy zapłaty w odniesieniu do jednostek udzielających świadczeń zdrowotnych, jednak nadal kładzie nacisk na to, aby płatności w sektorze opieki zdrowotnej były dokonywane zgodnie z ustawowymi terminami płatności. Z drugiej natomiast strony, uprzywilejowanie wyłącznie publicznych świadczeniodawców (i to niektórych) wydaje się być sprzeczne zarówno z	Uwaga nieuwzględniona W dyrektywie dostrzeżono właśnie szczególny charakter podmiotów leczniczych. Dopuszcza ona dla nich dłuższe terminy zapłaty oraz podkreśla swoisty osobny status i znaczenie świadczeń zdrowotnych i potrzebę zapewnienia równowagi pomiędzy potrzebami indywidualnego pacjenta a dostępnymi zasobami finansowymi. W szczególności warto przywołać motyw 25 dyrektywy podkreślający dyspozycję państw członkowskich Unii Europejskiej (UE) w określeniu priorytetów w dziedzinie opieki zdrowotnej. Motyw ten wprost uzasadnia kompetencję państw członkowskich UE do wprowadzenia bardziej elastycznych regulacji dla podmiotów leczniczych niż wobec pozostałych podmiotów publicznych. Wynika to ze specyfiki usług świadczonych przez sektor ochrony zdrowia, których ostatecznym odbiorcą są pacjenci. Kluczowy jest też system finansowania tego sektora, który charakteryzuje się brakiem równowagi pomiędzy ponoszonymi kosztami a osiąganymi przychodami. W tym kontekście zwolnienie z obowiązku sprawozdawczego publicznych podmiotów leczniczych oraz podmiotów leczniczych w formie spółek kapitałowych utworzonych i prowadzonych przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego znajduje uzasadnienie w roli, jaką odgrywają te podmioty w systemie ochrony zdrowia, a także w wyjątkowości świadczonych przez nie usług oraz w sposobie ich finansowania.

			zasadą społecznej gospodarki rynkowej (art. 20 Konstytucji), jak i równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji); dyrektywa traktuje sektor opieki zdrowotnej jako jedną całość. Projekt rodzi zaś obawy, że w istocie władze publiczne pozbawią się ważnego instrumentu monitorowania sytuacji finansowej publicznych świadczeniodawców, co będzie sprzyjać zjawisku narastania „złych długów” i pogarszaniu kondycji zwłaszcza publicznych szpitali.	
5.	Art. 1 pkt 4 (dot. art. 13a)	Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych	Z punktu widzenia przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z 27.04.2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.) należy zwrócić uwagę na następujące kwestie. Wątpliwości organu nadzorczego budzi art. 1 pkt 4 projektu ustawy zmieniający art. 13a ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 424 i 2317), który wskazuje na <i>podmioty, których indywidualne dane zostały podane do publicznej wiadomości bez doprecyzowania czy chodzi o indywidualne dane podatnika z art. 27b ust. 3 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1800).</i> W ocenie organu nadzorczego konieczne jest dookreślenie projektowanego przepisu poprzez wyraźne wskazanie czy informacje te zawierają dane o charakterze osobowym, a jeśli tak, to należałoby określić zakres tych danych tak, aby nie naruszać zasady zgodności z prawem (art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia 2016/679) oraz zasady minimalizacji danych (art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia 2016/679).	Uwaga wyjaśniona Projektowana zmiana przepisu dotyczy podmiotów, o których mowa w art. 27b ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych. Zgodnie z ww. przepisem minister właściwy do spraw finansów publicznych publikuje indywidualne dane podatników podatku dochodowego od osób prawnych, którzy osiągnęli w roku podatkowym, który zakończył się w roku kalendarzowym poprzedzającym rok podania indywidualnych danych podatników do publicznej wiadomości, przychody przekraczające równowartość 50 mln euro. Publikacja indywidualnych danych podatników dotyczy osób prawnych i wynika z przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. W nowelizacji przywołano jedynie w tym zakresie przepis ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, wymieniający te podmioty w celu sprecyzowania katalogu podmiotów zobligowanych do złożenia sprawozdania o praktykach płatniczych i dookreślenia, że chodzi o podmioty, których indywidualne dane zostały opublikowane przez MF do 30 września. Nowelizacja nie nakłada nowych obowiązków w zakresie publikacji danych tych osób prawnych.

6.	Art. 1 pkt 11 (dot. art. 13v ust. 2)	Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji Konsumentów	<p>Projekt przewiduje zmianę w art. 13v w ust. 2, polegającą na wprowadzeniu wzoru, na podstawie którego będzie obliczana maksymalna wysokość kary pieniężnej. Przyjęte we wzorze stawki procentowe mają na celu odzwierciedlenie dolegliwości kary w zależności od długości stwierdzonych opóźnień (im dłuższe opóźnienie, tym wyższy wskaźnik procentowy). Początek prac legislacyjnych nad projektem przypadał na ostatnie miesiące 2021 r., tj. okres, kiedy stopa referencyjna Narodowego Banku Polskiego, na podstawie której następnie ustalana jest wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, była najniższa w historii. Obowiązująca w tamtym czasie stopa referencyjna wynosiła 0,1%, a wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem nie jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym, ustalanych w okresach półrocznych, wynosiła 10,1%. W związku ze znaczną i nagłą zmianą sytuacji ekonomicznej i gospodarczej w postaci niespotykanego wzrostu inflacji oraz związanymi z nią podwyżkami stóp procentowych w bardzo krótkim okresie, zasadnym jest zmodyfikowanie wskaźników procentowych zaproponowanych we wzorze, w przypadku dwóch ostatnich okresów, tj. gdy opóźnienie wynosi od 121 do 365 dni (WS4) oraz przekracza 365 dni (WS5). Okresy te stanowią najdłuższe opóźnienia w zapłacie i tym samym stanowią najbardziej niepożądane oraz negatywne społecznie i gospodarczo praktyki, mające największy wpływ na kumulowanie się zatorów płatniczych w poszczególnych sektorach gospodarki. Obecnie stopa referencyjna Narodowego Banku Polskiego wynosi 4,5%, zatem wzrosła kilkunastokrotnie w okresie ostatnich sześciu miesięcy. Zgodnie z komunikatami Rady Polityki Pieniężnej w</p>	Uwaga uwzględniona
----	---	--	---	--------------------

		<p>najbliższych miesiącach należy spodziewać się kolejnych podwyżek stóp procentowych, co przełoży się na wysokość obowiązujących odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych już w dniu 1 lipca 2022 r. Należy się spodziewać, że ustalona w tym dniu wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych wyniesie nie mniej niż 15% z perspektywą kolejnych wzrostów w następnych okresach półrocznych. Należy również pamiętać, że zgodnie z omawianym projektem, proponowany wzór określa maksymalną karę pieniężną, jaka będzie mogła zostać nałożona przez Prezesa UOKiK. Tak wyliczona wysokość maksymalnej kary będzie mogła zostać zmniejszona na skutek występujących w sprawie okoliczności, dzięki czemu będzie ona adekwatna do stwierdzonego w danym postępowaniu naruszenia przepisów, a jednocześnie będzie spełniała swoje podstawowe funkcje: sprawiedliwościową, prewencyjną i represyjną. Co więcej, nawet w przypadku nałożenia przez Prezesa UOKiK kary w powyższy sposób, strona postępowania będzie miała możliwość jej obniżenia o dodatkowe 20%, w przypadku gdy wystąpią okoliczności przewidziane w art. 13v ust. 3, w brzmieniu zaproponowanym w projekcie. Przy aktualnie zaproponowanych stawkach procentowych dla dwóch ostatnich okresów, tj. gdy opóźnienie wynosi od 121 do 365 dni (WŚ4) oraz przekracza 365 dni (WŚ5), odzwierciedlających najdłuższe opóźnienia w zapłacie, widoczne jest zmniejszenie maksymalnej dolegliwości kary, niepożądane z punktu widzenia celów nowelizowanej ustawy. <u>W związku z powyższym, proponuję zmianę we wzorze, według którego będzie wyliczana maksymalna wysokość kary pieniężnej, polegającą na podwyższeniu wskaźników procentowych w okresach wskazanych</u></p>	
--	--	--	--

			w WŚ4 (z 8% do 12%) i WŚ5 (z 16% do 24%).	
7.	Art. 1 pkt 12 (dot. art. 13va)	Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów	<p>Ponadto projekt przewiduje dodanie art. 13va, zgodnie z którym wykaz świadczeń pieniężnych dotyczących strony postępowania wraz z danymi pozwalającymi na identyfikację danego świadczenia, stanowi załącznik do decyzji, o których mowa w art. 13u i art. 13v. W zdaniu drugim przepis ten zakłada, że załącznik może zawierać wykaz poddanych analizie przez Prezesa UOKiK umów, do których nie stosuje się przepisów ustawy, oraz długów i umów, o których mowa w art. 3. Jednak w toku postępowań strony przekazują także wykazy jeszcze innych swoich zobowiązań (długów) nieobjętych zakresem ustawy, np. kar pieniężnych, podatków, opłat i odsetek. One również są załączane do decyzji jako zobowiązania (długi) nieuwzględnione przy dokonanej przez Prezesa UOKiK analizie, czy doszło do nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.</p> <p><u>W związku z tym, proponuję w art. 13va zmianę brzmienia zdania drugiego w następujący sposób: „Załącznik może zawierać wykaz poddanych analizie przez Prezesa Urzędu długów i umów, do których nie stosuje się przepisów ustawy”. W przypadku uwzględnienia tej propozycji, stosowanej zmianie powinno także uzasadnienie projektu.</u></p>	Uwaga uwzględniona
8.	Art. 1 pkt 12 (dot. art. 13va)	Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych	<p>w art. 1 pkt 12 projektu ustawy, który w <i>ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych</i> po art. 13v dodaje art. 13va Projektodawca wskazuje na <i>dane pozwalające na identyfikację danego świadczenia</i>. O ile ich zakres obejmować ma również dane osobowe, to powinien on być dokładnie wskazany i ograniczony do jedynie informacji niezbędnych dla identyfikacji świadczenia. Przyjęcie takiego rozwiązania będzie zgodne z zasadą minimalizacji danych, zawartą w art. 5 ust. 1 lit. c</p>	Uwaga nieuwzględniona
				<p>Dane, które znajdują się w wykazie świadczeń pieniężnych, będą pochodziły od strony postępowania, do której następnie ich część (po analizie) jest przesyłana jako załącznik do decyzji. Dane te wynikają z umów, których adresat decyzji jest jedną ze stron, zatem są one już mu znane. Ponadto w przypadku publikacji treści decyzji dane te są anonimizowane.</p> <p>Powyższe dane są ograniczone jedynie do danych pozwalających adresatowi decyzji zidentyfikować</p>

			rozporządzenia 2016/679. Zwrócić uwagę należy na ukształtowanie zakresu przetwarzanych danych w taki sposób, aby ograniczyć się tylko do danych niezbędnych do osiągnięcia zamierzonego celu przetwarzania. Administrator powinien pozyskiwać i następnie przetwarzać dane jedynie w niezbędnym i prawnie uzasadnionym zakresie. Nieprecyzyjna norma naraża bowiem administratora na problemy interpretacyjne, a Projektodawcę na konieczność dodatkowego wyjaśnienia poprzez jaki zakres informacji ma być osiągniany cel przepisu. Uwzględnienie powyższych kwestii przyczyni się do stworzenia przepisów czyniących zadość przepisom o ochronie danych osobowych, zapewniających stosowanie rozporządzenia 2016/679.	poddane analizie świadczenie pieniężne oraz jego wartość.
Uwagi dot. uzasadnienia				
9.	Pkt II.1 1.1	Sąd Najwyższy	Uzasadnienie nie podaje rzetelnych argumentów przemawiających za wyłączeniem podmiotów leczniczych publicznych lub prowadzonych przez publiczne osoby prawne (Skarb Państwa, j.s.t.) z zakresu obowiązku sprawozdawczego; zob. wyżej.	Uwaga wyjaśniona Uzasadnienie wskazuje, że wyłączenie podmiotów leczniczych z obowiązku sprawozdawczego wynika ze specyfiki tego sektora – zwłaszcza w kontekście systemu finansowania, który charakteryzuje się brakiem równowagi pomiędzy ponoszonymi kosztami a osiąganymi przychodami.
Uwagi dot. OSR				
10.	OSR	Prezes NSA	W okresie obowiązywania przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych poddanych obecnie ewaluacji, sądy administracyjne nie rozstrzygnęły żadnej sprawy podlegającej kognicji sądów administracyjnych na podstawie przepisów tej ustawy. Nie sposób więc sformułować ocen dotyczących działania tych przepisów w odniesieniu do sądów administracyjnych oraz dotyczących proponowanych obecnie zmian tych przepisów.	Uwaga wyjaśniona Ustawa nie zmienia zakresu obowiązków sądów administracyjnych. Nie ma możliwości określenia w jaki sposób zmiana zasad nakładania kary przez Prezesa UOKiK wpłynie na liczbę skarg kierowanych do sądów administracyjnych. Ponadto, administracyjna kara pieniężna ma realizować również funkcję prewencyjną, a zagrożenie jej nałożeniem powinno zniechęcać do

			<p>Przedłożona Ocena Skutków Regulacji przytacza dane o liczbie postępowań wszczętych przez Prezesa UOKiK, a także wskazuje jako jeden z istotnych celów projektowanych rozwiązań „poprawę efektywności postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania ze spełnianiem świadczeń pieniężnych”. W tym kontekście dokument ten powinien być uzupełniony o informację, czy w ocenie projektodawców oczekiwana poprawa efektywności doprowadzi do wzrostu liczby decyzji Prezesa UOKiK, wydawanych w postępowaniach w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, a w konsekwencji do wzrostu obciążenia sądów administracyjnych. Z powyższych względów zasadnym także wydaje się wskazanie w Ocenie Skutków Regulacji sądów administracyjnych wśród podmiotów, na które oddziałuje przedstawiony projekt. Pozwoli to na rozważenie przewidywania wzrostu zatrudnienia w sądach administracyjnych przy okazji przeprowadzania kolejnej ewaluacji obowiązywania przepisów na zasadach określonych w Ocenie Skutków Regulacji towarzyszącej ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych, która weszła w życie 1 stycznia 2020 r.</p>	<p>nadmiernego opóźniania w płatnościach, co z kolei powinno przedłożyć się na zmniejszenie liczby prowadzonych przez Prezesa UOKiK postępowań.</p>
--	--	--	--	---

ⁱ Dla inwestycji realizowanych w oparciu o tzw. Warunki Kontraktowe Międzynarodowej Federacji Inżynierów Konsultantów FIDIC wyd. 2017 r.